

အိန္ဒိယ

အ
ချစ်

အောင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဒို့တာဝန်များစာစုများပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့တာဝန်

ဒို့တာဝန်

ဒို့တာဝန်

ပြည်သူ့သဘောထား

ဒို့ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး အခိုးမြှုပ်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ဒို့ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ဒို့ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ဒို့ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

ဒို့ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

ဒို့ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။

ဒို့ စည်းကမ်းပြုညွှန်ကြားမှုကိရိယာအရပ်ရပ် ရှင်သန်ခိုင်မာမောင်တည်ဆောက်ရေး။

ဒို့ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ခု

ဒို့ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်ယူနိုင်ပုံထောင်စုနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။

ဒို့ နေရာကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုမိုပြင်ဆင်ပေါ်လာရေး။

ဒို့ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။

ဒို့ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဗန်တီးနိုင်ငံစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ခု

ဒို့ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။

ဒို့ အမျိုးဂုဏ်၊ လက်ဝတ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

ဒို့ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

ဒို့ တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အချစ်အော်သံ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၅၁၀၄၁၁
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၀၅၀၅၁၁

ပုံနှိပ်ခြင်း
၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်
အုပ်ရေး - ၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးနှင့်ပုံနှိပ်သူ
ဦးစွန်ကော်ယု(မြ-၀၅၅၅၅)၊ မာကျူရီအောင်ဆက်၊
အမှတ် (၄၉)၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်။

ထုတ်ဝေသူ
ဦးနေမျိုး(၁၄၀၅၅)၊ နေမျိုးစာပဒေသာ၊ အမှတ် (၁)၊
သုမင်္ဂလာလမ်း၊ (၅)ရပ်ကွက်၊ တ/ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ကျော်သူအောင်

တန်ဖိုး
၁၅၀၀

မျိုးကိုမျိုး

အချစ်အော်သံ / မျိုးကိုမျိုး - ရန်ကုန်။

နေမျိုးစာပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၁။
၁၉၀ - စာ၊ ၁၃၀ x ၂၀၇ စင်တီ။
(၁) အချစ်အော်သံ

၈၉၅. ၈၃

နိဒါန်း

“တော် ကိုဘထွေး... မြို့ကလူကြီးတွေက ဘာကိစ္စအရေး
ကြီးလို့ ရှင်ကိုအားချင်းလာခိုင်းရတာတုန်း”

မြင်သာရွာလူကြီး ဦးဘထွေး အိမ်ပေါ်တက်ရုံရှိသေးသည်။
လန်းပြစ်သူဒေါ်အေးစိန်က ခရီးရောက်မဆိုက် မေးလားမြန်းလာလုပ်
နေသဖြင့် စိတ်အချဉ်ပေါက်သွားရသည်။ သို့ပေမယ့် ငယ်လင်း၊ ငယ်
ပယား၊ ငယ်ကြောက်ပီပီ စိတ်အချဉ်ပေါက်နေသည်ကို ဖွင့်တမပြုရဲဘဲ
ထုံးစံအတိုင်း

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ခုနကပြောသလိုပေါ့”

ဟူ၍ စကားပြောလျှင် ဘာမှမပြောရသေးဘဲ ‘ခုနကပြော
သလိုပေါ့’ဟု စကားခံပြီး မေးသည်ကိုတစ်ခွန်းမကျန်ပြန်ဖြေရသည်။

“တို့ရွာအတွက် ဂျီတွေ မကြာခင်ချပေးတော့မယ်လို့ခေါ်ပြော
တာပါ”

“ဪ - ဘာလဲ... မြို့က တော်လှူကြီးတွေက တောပစ်
ထွက်ပြီးပြန်လာလို့လား... ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပေါ့လေ... ဂျီ
သားမစားရတာလည်း အတော်ကြာပြီ... တစ်ပိသာာ ဘယ်ဈေးတဲ့
တုန်း”

“ဟာကွာ... ဘယ်နှယ် တောထဲကဂျီသားကိုချပေးရမယ်”

... ပြုတ်ထုနဲ့ဆက်သွယ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ ဟန်းဖုန်းဆိုတာတွေကို ပြောတာ”

“ဪ - ဟန်းဖုန်းဆိုလည်း ဟန်းဖုန်းလို့ ရှင်းရှင်းပြောရော ပေါ့... ဘာလဲ... ဂျီတွေ၊ ဆတ်တွေ လျှောက်ပြောနေတယ်”

“ဒါကတော့ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ပြောတာပေါ့ကွ... အဲဒီ တို့ရွာအတွက်လျှောက်ဆိုလို့ လျှောက်ထားကြတဲ့ ဂျီဆိုတဲ့ဟန်းဖုန်းတွေ မကြာခင်ရတော့မယ်အကြောင်း ရွာကလူတွေလည်း အသိပေးရဦး မယ်”

“ဒါနဲ့ အဲဒီဂျီဆိုတာရရင် ဘယ်နားထားမှာတုန်း”

“ဘယ်နားထားထား ရတယ်... နေရာယူတာမှတ်လို့”

“အဲဒီ ရှင်ပြောတဲ့ဂျီက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲတော့”

“ဟိုလေကွာ... ဝီဒီယိုကားတွေထဲမှာ မင်းသားနဲ့မင်းသမီး ပြောနေကြတဲ့ လက်ဝါးလောက်တားလေးလေကွာ”

“ဪ - ကျုပ်သိပြီ... မင်းသားက ကားမောင်းရင်းပြော ... မင်းသမီးက အိပ်ရာထဲမှာလှဲပြီးပြောနေကြတဲ့ဟာလေးတွေလား”

“အေး ဟုတ်တယ်... ကားမောင်းရင်း၊ အိပ်ရာထဲလှဲရင်း နဲ့မှမဟုတ်ဘူး... ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူသွားပြီး အချိန်မရွေးဆက် လို့ရတယ်”

“ဟယ် - ပျော်စရာကြီးတော့... ဒါဆို ကျုပ်လည်း မြို့က အမျိုးတွေနဲ့ တခြားရွာကအမျိုးတွေဆီကို အချိန်မရွေးလှမ်းစကား ပြောလို့ရပြီပေါ့”

“ရတာပေါ့ကွ... ရေချိုးဆိပ်ယူသွားပြီး ပြော ပြော... တောထိုင်ပြီးပဲ ပြော ပြော... လှည်းမောင်းရင်းပဲ ပြော ပြော... ပြောလို့ရတယ်ဆိုပဲ”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်... ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့

... ဒီမယ်နော်... ကျုပ်ပြောထားမယ်... အဲဒီဖုန်းကို ကျုပ်တစ်လုံး သပ်သပ်ကိုင်မယ်... ရှင်ဖုန်းကို ရှင်ဘာသာကိုင်... ကျုပ်ဖုန်းကို ယာယူမကိုင်နဲ့... ဒါပဲ”

“အေးပါကွာ... မင်းသဘောပါ”

“အဲ - ဒါနဲ့နေဦး... ရှင် တစ်လက်စတည်း မြို့ရောက်ရင်း ရွာဘုရားပွဲကျရင် လာဖို့ လူကြီးတွေကိုဖိတ်ခဲသေးလား”

“ဖိတ်ခဲပါသကောကွာ... သေချာဖိတ်ခဲတာပေါ့... လူကြီး တွေကလည်း ဝမ်းသာအားရ လာခဲမယ်လို့ပြောပါတယ်”

ဒေါ်အေးစိန် သူသိလိုသည်များကိုသိရသည်အပြင် ဟန်းဖုန်း ပါကိုင်ရတော့မည်ဆိုသည့်အတွက် မျက်နှာကြီးပြီးပြီးဖြစ်နေလေ သည်။ ဒေါ်အေးစိန် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုကြည့်ပြီး ဦးဘထွေး လည်း ဒေါ်အေးစိန်ရှေ့မှ ခွာရန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဆိုသလို ဒေါ်အေးစိန်၏မျက်နှာက တည်တည်ကြီးဖြစ်သွား၏။

‘ဟိုက် - ဘာများဖြစ်ပြန်ပြီလဲ’ဆိုသောအတွေးဖြင့် ဦးဘထွေး ခြေတိုဆက်မလှမ်းရဲဘဲ ဒေါ်အေးစိန်ဆက်ပြောလာမည့်စကားတွေကို အသာနားစွင့်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်အေးစိန်က ဦးဘထွေးကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး

“ဒီမယ်... ”

“အေး - ပြောလေကွာ”

“ရွာဘုရားပွဲကျရင် မြို့ကကျုပ်တို့တွေပြောတဲ့ ဇာတ် မင်းသားလေး မင်းဘူးစိန်သက်ဇော်ရဲ့ဇာတ်အဖွဲ့ကို သွင်းမယ်ဆိုတာ လေ”

“အေးလေကွာ... ဟုတ်တယ်လေကွာ... အဲဒါဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ရှင် မြို့သွားရင်းနဲ့ တစ်လက်စတည်း အဲဒီကိစ္စတွေ

တစ်ခါတည်းပြီးပြတ်အောင်စီစဉ်ခဲ့ရဲ့လားလို့ သိချင်လို့မေးတာ”

“အေးပါကွာ စိတ်ချစမ်းပါ. . . ဇာတ်မင်းသားလေး မင်းဘူး
စိန်သက်ဇော်နဲ့ လူချင်းတွေ့ပြီး စကားစမြည် သေချာပြောခဲ့ပြီးပါပြီ
. . . ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ဇာတ်လာကဖို့ စရန်လာချပေးမယ့်
အကြောင်းတောင် ပြောခဲ့သေးတယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော”

ဒေါ်အေးစိန် ပြောစရာစကားကုန်သွားဟန်ဖြင့် တစ်ဖက်သို့
လှည့်ကာ ရွေးလက်စဆန်ကို ဆက်ရွေးရန်ပြင်လေ၏။
ဦးဘထွေးလည်း ဒေါ်အေးစိန်၏မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုကြည့်
ပြီးနောက် သွားလို့ရပြီဆိုတာ သဘောပေါက်လျက် နေရာမှထွက်ခွာ
သွားလေတော့သည်။

(၁)

“ကြွရောက်လာကြတဲ့ လူကြီးမင်းများကို မင်္ဂလာပါလို့ အခမ်း
အနားမှူးအဖြစ်တာဝန်ယူထားတဲ့ ကျွန်တော်မောင်ဖိုးတုတ်က ဦးစွာ
ဖုတ်ဆက်ပါရစေလားခင်ဗျာ. . .

လှိုရင်းကို တိုရှင်းစွာတင်ပြရရင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရွာရဲ့
ဘုရားပွဲကြီး စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပနိုင်ဖို့အတွက် စုပေါင်း
ညီညွတ်အောင်ကြောင်းပြောဆိုတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ. . . စုပေါင်း တိုင်ပင်
ဆွေးနွေးအကြံပေးဖို့အတွက် ရွာရဲ့ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးမင်းများကို
တလေးတစားဖိတ်ခေါ်ပြီး နေ့လိုအခမ်းအနားကို ကျင်းပရတာဖြစ်ပါ
တယ်. . . အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ. . . ကျွန်တော်တို့ မြင်သာရွာ
ဟာ အစဉ်အလာနဲ့နေတယ်ဆိုတာ အထူးပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး”

“ဟိတ်ကောင် ဖိုးတုတ်. . . ပြောနေစရာမလိုရင် ပြောမနေ
နဲ့တော့လေကွာ”

မိုက်သာကိုင်းပြီး ပြောနေဆိုနေရလို့ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ
ကလျည့်မပေးချင်တော့လောက်အောင် လေကြောရှည် မိုက်ပိုးထသမို့
ပိုက်ခဲဟူသောဘွဲ့ထူးကို ဖိုးတုတ်တစ်ယောက် ထိုက်ထိုက်တန်တန်
ရရှိထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယခုလည်း မကြာခင်ကျင်းပတော့မည့် ရွာဘုရားပွဲအတွက်
စည်းအဝေးခေါ်ယူဆွေးနွေးကြမည့်အရေးမှာ မိုက်ခဲဖိုးတုတ် နှိမ့်

ပျိုး ပတ်စာထည့်နေသည်မှာ တော်တော်နှင့်မပြီးနိုင်သည်မို့ အားလုံး စိတ်မရှည်ချင်ကြတော့။ ရွာလူကြီး ဦးဘထွေးမှန်နှာကြောင့်သာ ငြိမ်နေကြရသည်။

အားလုံးနှင့်မတူ ရွာလူကြီး ဦးဘထွေးကတော့ ဖိုးတုတ်ကို အပြောကောင်းအဆိုကောင်းဆိုပြီး မြှောက်စားထားသဖြင့် ဖိုးတုတ်လည်း မိုက် စိတ်ကြိုက်ကိုင်ခွင့်လိုင်စင်ကို သက်ဆိုးရှည်နေရလေသည်။

ပြောကောင်းနေတုန်း လူခမ်းဟန်လိုက်သော ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးသာခွန်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဖိုးတုတ်လည်း စကားဆက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မပြောစေချင်ရင်လည်း မပြောတော့ပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့လည်း မပြောမပြီး မတီးမမြည်ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့မြင်သာရွာရဲ့ဘုရားပွဲကြီးဟာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း စည်စည်ကားကား ခမ်းခမ်းနားနားကျင်းပနိုင်ခဲ့တာ အားလုံးအသိပါပဲ . . .

ဒါကြောင့် ဒီနှစ်မှာလည်း အရင်နှစ်များလိုပဲ အစဉ်အလာကို ဆက်ထိန်းနိုင်ဖို့လိုပါတယ် . . . ဒီလိုအစဉ်အလာကောင်းကို ဆက်ထိန်းနိုင်ဖို့အတွက် ဘာတွေ့ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ကြရင်ကောင်းမယ်ဆိုတာ တစ်ဦးချင်းစီ စဉ်းစားအကြံပေးခြင်းဟာဖြင့် စုပေါင်းဆွေးနွေးအကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှာဖြစ်ပါတယ် . . . ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တို့မြင်သာကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌကြီးမှ အမှာစကားပြောကြားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ဦးဘထွေးလည်း “ကိုက်ပုံအကျိုးကိုဆွဲဆန်ပြီး လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်သေး၏။ ပြီးမှ ဖိုးတုတ်ပေးသောမိုက်ကိုယူကာ

“အဟမ်း - အခုနပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား . . . ကိုယ့်ရွာရဲ့ဘုရားပွဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရွာသူရွာသားတွေကပဲ စည်ကားအောင်တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ကြရမှာပေါ့ . . . အခုနပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်

လား . . . ဒီတော့ အားလုံးခိုင်းဝန်းဆွေးနွေးအကြံပေးကြပါလို့ ပြောကြားလိုပါတယ် . . . ဒါပါပဲ . . . ရော - ဖိုးတုတ် . . . မင်းမိုက် မင်းပြန်ယူလို့ရပြီ”

တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ဖိုးတုတ်ကို မိုက်ပြန်ပေးလိုက်သော ရွာလူကြီးဦးဘထွေးကို အားလုံးက အကြောင်သားငေးနေမိကြသည်။ ကုန်ခုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်စံက

“ဟင် - ဥက္ကဋ္ဌကြီးကလည်း ဘာမှလည်းမပြောရသေးဘဲနဲ့ ပြီးပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က ဘာတွေ့အကြံပေးပြီး ဘာတွေ့ဆွေးနွေးပေးကြရမှာလဲ”

ဟူ၍ ဆိုသောအခါမှ ဦးဘထွေးလည်း “ဟေ - ဟုတ်ပါရဲ့ . . . ဟိုကောင်ဖိုးတုတ် . . . မိုက်ပြန်ပေးစမ်း”

ဆိုကာ ဖိုးတုတ်ဆီမှမိုက်ကိုပြန်ယူသည်။ ထို့နောက် “အခုနကပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား . . . ကျုပ်တို့

မြင်သာရွာဘုရားပွဲကြီးကို ဘယ်လိုစည်စည်ကားကား ခမ်းခမ်းနားနားကျင်းပမယ်ဆိုတာပေါ့လေ . . . အဲဒီတော့ အခုနကပြောသလိုပေါ့လေ . . . ဟိုကောင် ဖိုးတုတ်ပြောသလိုပဲပေါ့ . . . အဲ - ဟုတ်တာပေါ့ . . . ကျုပ်ပြောရမယ့်စကားတွေကို ဖိုးတုတ်ဆိုတဲ့ကောင်က အကုန်လျှောက်ပြောသွားတာကို . . . ကျုပ်ထပ်ပြောလည်း ဘာထူးမှာလဲ . . . ဒီစကားပဲပြောရမှာ . . . ခင်ဗျားတို့လည်း ကြားပြီးပြီမဟုတ်လား . . . ဒီတော့ အကြံပေးချင်တာရှိရင်သာ ပေးကြ . . . ဒါပဲ . . . ရော - ဟိတ်ကောင် ဖိုးတုတ် . . . မင်းမိုက် မင်းပြန်ယူ”

ဟူ၍ ဦးဘထွေး စကားအပြတ်ဆိုသည်ကိုကြည့်ပြီး အားလုံး ပြုံးမိကြသည်။ မည်သူထံကမှတော့ အကြံပေးစကားတွေ ထွက်မလာသေး။ ဖိုးတုတ်ကလည်း လက်ထဲမိုက်ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် မိုက်

www.burmeseclassic.com

ပြပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ကပဲ စတင်အကြံပေးပါရစေလားခင်ဗျာ... တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့မြင်သာရွာရဲ့ ကျက်သရေဆောင် သမိုင်းဝင်ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော်ကြီးပူဇော်ပွဲဟာ အင်မတန်အင်မတန်ကို အရေးကြီးလှပါတယ်... ရွာဘုရားပွဲကို ကျွန်တော်တို့ မြင်သာရွာသူရွာသားတွေသာမက အခြားသောရွာတွေကလည်း လာရောက်ဖူးမြော်ကြမှာဖြစ်ပါတယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရွာဘုရားပွဲကြီးကို စည်ကားခမ်းနားစွာကျင်းပနိုင်လေ ကျွန်တော်တို့ရွာလည်း ဂုဏ်ရှိလေဖြစ်မယ်ဆိုတာ အထူးပြောနေစရာမလိုပါဘူး”

“ဟိတ်ကောင် ဖိုးတုတ်... ပြောနေစရာမလိုရင်လည်း ပြောမနေနဲ့တော့လေကွာ”

ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးသာခွန်းက ဝင်ပြီးဘုတောသလို ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်စံကလည်း

“အေးလေကွာ... မင်းဟာက လိုရင်းကိုမရောက်နိုင်ဘူး... ဟင်း”

ဟူ၍ နားကြားပြင်းကပ်မှုကို ဖော်ထုတ်ပြသလေမှ မှိုက်ခဲဖိုးတုတ် ဇက်ကလေးပုဝင်သွားရင်း

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်အကြံပေးချင်တာ ဒီနှစ်ဘုရားပွဲမှာ ညလုံးပေါက်ဘောလုံးပြိုင်ပွဲတွေလုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

“ဟာ - ရူးများရူးနေသလား ဖိုးတုတ်ရ... ဘောလုံးပွဲကို ညလုံးပေါက်ကန်ရအောင် ဘယ်သူတွေကကန်မှာလဲ... မင်းကြီးတော်ကြီးက ကန်မှာမို့လားကွ... ဟေ”

“အေးလေ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ... ရှပ်ရှင် ဝီဒီယိုပြမယ်ဆိုရင် ဟုတ်တုတ်တုတ်ရှိသေးတယ်... အဲ - ဟုတ်တယ်... ရှပ်ရှင်

ဝီဒီယိုကို ဘုရားပွဲမှာပြမယ်ဆိုရင် စည်ကားမှာသေချာတယ်”

“ဟွန်း - ဒေါ်တင်ကြည်ကလည်း ပြောရောမယ်... ရှပ်ရှင် ဝီဒီယိုက ဘုရားပွဲမှာ တစ်နှစ်ခြားတစ်ခါလောက်ပြနေတဲ့ဟာကို... ဘာဆန်းလို့လဲ”

“ဒါဆိုရင် အငြိမ့်သွင်းပါလား... ကျွန်တော်တို့ရွာ ဘုရားပွဲမှာ အငြိမ့်မသွင်းတာကြာလှပြီ... မန္တလေးက နာမည်ကြီးလူရွှင်တော်တွေ က-တဲ့အငြိမ့်ဆိုရင် လူတွေအရမ်းကြိုက်ကြမှာ သေချာတယ်... ဒါဆို ရွာဘုရားပွဲလည်း အရင်နှစ်တွေကထက်တောင် ပိုစည်ကားဦးမယ်”

အားလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ အကြံပေးဆွေးနွေးနေသည်ကို နားထောင်နေရင်းမှ ဦးဘထွေးလည်း ဖိုးတုတ်လက်ထဲမှမှိုက်ကို လှမ်းယူကာ ‘အဟမ်း’ဆိုပြီး ချောင်းဟန်သံပေးလိုက်သည်။ ကျွတ်စီညံနေသောစကားသံများ တိတ်သွားကြသည်။ အားလုံး၏အာရုံများ သူ့ဆီရောက်နေပြီဆိုတာမှ ဦးဘထွေးက

“ကိုင်း - အခုပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား... ဒီနှစ်ဘုရားပွဲမှာ ထူးထူးခြားခြား စည်စည်ကားကားဖြစ်စေဖို့ ခင်ဗျားတို့အကြံပေးဆွေးနွေးသမှုကို ကျုပ်နားထောင်ပြီးပြီဆိုတော့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်ကြရအောင်... ဒီနှစ်ဘုရားပွဲမှာ ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ပဲ သွင်းလိုက်ကြတာပေါ့... ဟုတ်ပြီလား”

ဟုဆိုလေရာ အားလုံးမျက်လုံးလေးတွေ ပေကလတ် ပေကလတ်ဖြစ်သွားကြသည်။ သို့သော် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးသာခွန်းကမူ ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းပြီး

“ဟာ - ဥက္ကဋ္ဌဌယ်... ဘုရားပွဲမှာ နှစ်တိုင်းလိုလို ဇာတ်အဖွဲ့တွေချည်းပဲငှားနေတာကို ဘာဆန်းလို့လဲ”

ဟု စောဒကတတ်သည်ကို ဦးဘထွေးက

"ကို - ဆန်းပါသကောလား... ဒီနှစ်ငှားမယ့်ဇာတ်အဖွဲ့က
ကရင်နှစ်တွေက က-ခဲတဲ့ဇာတ်အဖွဲ့မှမဟုတ်တာ... ကျုပ်မိန်းမ
ကေးစီနီပြောတာကတော့ ဇာတ်မင်းသားလေး မင်းဘူးစိန်သက်ဇော်
ရဲ့ဇာတ်အဖွဲ့ဟာဖြင့် အတော်ကောင်းဆိုးပဲ... ကြည့်ဖူးတဲ့သူတို့မတွေ့
က သူတို့သေချာပြန်ပြောထားတာကိုး... ဒါကြောင့် ရွာဘုရားပွဲမှာ
ဇာတ်မင်းသားလေး မင်းဘူးစိန်သက်ဇော်ရဲ့ဇာတ်အဖွဲ့ကိုပဲ ငှားလိုက်
ကြတာပေါ့... အားလုံးသဘောတူတယ်မဟုတ်လား"

"တူပါတယ်"

ရွာလူကြီးကိုယ်တိုင်က ဆန္ဒရှိနေမှတော့ အားလုံးလည်းလိုက်
လျောရမည်မှန်း သဘောပေါက်လျက် အပြိုင်အဆိုင်ခေါင်းညိတ်ပြ
ကြလေသည်။ အရန်မီးသတ်ဗိုလ် ပီစိကမူ အများနှင့်မတူဘဲ နေရာမှ
ဆတ်ခနဲထ-လေသည်။ ဦးဘထွေးမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

"ဆို ပီစိ... မင်းက သဘောမတူလို့လား"

"တူပါတယ်"

"ဒါဆိုရင် ဘာပြောချင်လို့မတ်တတ်ရပ်ရတာလဲ"

"ဘုရားပွဲတော်ကာလအတွင်း မီးဘေးကြိုတင်ကာကွယ်
ထားဆီးရေးကို စွမ်းစွမ်းတမံဆောင်ရွက်နိုင်ရေးအတွက် ထော်လာဂျီ
ငါးစီးလိုချင်တဲ့အကြောင်း ပြောမလိုပါ"

"ဟေ - မီးဘေးကာကွယ်ရေးနဲ့ ထော်လာဂျီငါးစီးနဲ့က ဘာ
ဆိုင်လို့လဲ"

"ရေတိုင်ကီတွေကို ရေဖြည့်ပြီး ထော်လာဂျီပေါ်မှာ တင်ထား
မလို့ပါ... ဒါခုရင် အရေးကိစ္စပေါ်ပေါက်လာရင် အလျင်အမြန်ဖြေ
ရှင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်"

"အေးကွ... မင်းပြောသလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်ပေသားပဲ
... ဒီတော့က... ကဲ - ကိုကျော်စံ... ခင်ဗျားရဲ့ထော်လာဂျီ

အချစ်အော်သံ

နှစ်စီးရယ်... ဦးသာဒွန်းရဲ့ထော်လာဂျီတစ်စီးရယ်... ဒေါ်တင်
ကြည်ရဲ့ထော်လာဂျီတစ်စီးရယ်... မောင်သာလှရဲ့ထော်လာဂျီတစ်စီး
ရယ်ကို ဘုရားပွဲကာလအတွင်းမှာ မီးဘေးကြိုတင်ကာကွယ် ထားဆီး
ရေးအတွက် ခဏသုံးချင်တယ်... ရဟယ် မဟုတ်လား"

"ရရမှာပေါ့... ဥက္ကဋ္ဌကြီးကလဲ... ကိုယ့်ရွာအကျိုးပဲ ဥက္ကဋ္ဌ"

မီးသတ်ဗိုလ်ပီစိ ကျေနပ်သွားလျက် နေရာတွင်ပြန်ထိုင်လိုက်
သည်နှင့် ချက်ချင်းဆိုသလို ကြက်ခြေနီသင်တန်းဆင်း ဘာဘူက မတ်
တတ်ထရပ်သည်။ ဦးဘထွေး မျက်မှောင်ကြုတ်ရပြန်သည်။

"ဘာဘူ... မင်းကရော ဘာကိုစွဲလဲ"

"ကျွန်တော်လည်း ဘုရားပွဲတော်ကာလအတွင်းမှာ
ထော်လာဂျီတစ်စီးလိုချင်ပါလား"

"ဟေ - မင်းနဲ့ထော်လာဂျီနဲ့က ဘာဆိုလို့တုန်း"

"ဆိုပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး... ရှုဆေးပေးရုံ၊ ဆေးထည့်
ပတ်တီးစည်းပေးရုံနဲ့မလုံလောက်တဲ့ အရေးပေါ်လူနာတွေပေါ်ပေါက်
လာရင် မြို့ကဆေးရုံကိုပို့ပေးနိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ထော်လာဂျီတစ်စီး
တော့ရှိမှဖြစ်မှာပါ"

"ဟေ - မင်းပြောတာလည်းဟုတ်သားပဲ... ကိုင်းကွ..."

ငါ့အိမ်က ထော်လာဂျီကိုသာ ယူသုံးပေါ့ကွာ... ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေ
ရဲ့မဟုတ်လား ဘာဘူ"

"ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး"

ကြက်ခြေနီသင်တန်းဆင်း ဘာဘူ ကျေနပ်စွာဖြင့် နေရာမှာ
ပြန်ထိုင်၏။ ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးသာဒွန်း စကားပြောရန်အတွက်
'အဟမ်း ဟူ၍ ချောင်းဟန်သံပြုရုံရှိသေးသည်။ မိုက်ခဲဖိုးတုတ်က
မတ်တတ်ထရပ်ပြန်သည်။ အားလုံး၏အကြည့်များ ဖိုးတုတ်ဆီ
ရောက်ရှိလာသည်။

သည်တစ်ခါတော့ ဦးဘထွေးမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးမကြည့်
တော့။ မျက်လုံးကြီး စုံပြူးပြီးကြည့်ကာ

“ဖိုးတုတ် . . . မင်းကရော ဘာကိစ္စလဲ”

ဖိုးတုတ် မိုက်ကိုဟန်ပါပါပေါက်ရင်း

“ကျွန်တော်လည်း ထော်လာဂျီတစ်စီးလိုအပ်တဲ့အကြောင်း
တင်ပြချင်လို့ပါ”

“ဟေ - လာပြန်ပြီလား ထော်လာဂျီ”

“ဒါကဒီလိုရှိပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး . . . ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရွာ
ဘုရားပွဲကြီး စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာကျင်းပနိုင်ရေးအတွက် ရပ်ဝေး
ရပ်နီးကို လိုက်လံအသိပေးကြေညာနှိုးဆော်ရမှာမို့ ခရီးမဖင့်ရလေ
အောင် သယ်ဆောင်ပေးပို့နိုင်တဲ့ ထော်လာဂျီတစ်စီးတော့ မဖြစ်မနေ
လိုအပ်တာ အမှန်ပါပဲခင်ဗျာ”

“အင်း - မင်းပြောတာလည်း အဟုတ်သားရယ် . . . ဒီတော့
ဒီကိစ္စကို ပွဲစားကြီးဦးမြပဲ အကူအညီတောင်းရမှာပဲ . . . ဘယ်နှယ်
လဲ ဦးမြ . . . ထော်လာဂျီတစ်စီးတော့ ကူပေးနိုင်ရဲ့မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ . . . ကိုယ်ရွာအရေးပဲ . . . ပြောနေ
ရောမလိုပါဘူး”

သီးနှံပွဲစားကြီးဦးမြ အများရှေ့မှာ အားတက်သရောပြောရ
သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ဆီဖိုးတွက်ပြီး နှမြောနေသည်ကို
အားလုံးရိပ်မိပြီးဖြစ်သည်။

ရွာလူကြီးဦးဘထွေးလည်း အရာရာကိုအဆင်ပြေစွာ စီမံ
ဆောင်ရွက်နိုင်သည်မို့ ဘဝင်ကျပြီး ဟန်ပါပါချောင်းတစ်ချက်ဟန်
သည်။ ထို့နောက် ဖိုးတုတ်ထံမှ မိုက်ကိုလှမ်းတောင်း၏။

“အဟမ်း - ဖိုးတုတ် . . . မင်းမိုက် ငါ့ပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

အချစ်အားသံ

ဖိုးတုတ်ပေးသောမိုက်ကိုယူပြီး စကားပြောမည်ကြံရုံရှိသေး
သည်။ ရွာကာလသား တိမ်ညိုက ဆတ်ခနဲမတ်တတ်ထရပ်ပြန်သည်။

ဦးဘထွေး ကျောတွန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဟေ - တိမ်ညို . . . မင်းကရော ထော်လာဂျီလိုချင်ပြန်
ပြီလား”

“မလိုပါဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“အေး - လိုချင်ရင်လည်း မရတော့ဘူး . . . ကျွန်တဲ့ထော်
လာဂျီတွေလည်း တခြားကိစ္စတွေမှာ သုံးစရာရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒါကို ကျွန်တော်ကိုင်သိပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“သိရင် ဘာကိစ္စ မတ်တတ်ထရပ်တာလဲ”

“ဒီလိုပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး . . . ဥက္ကဋ္ဌကြီးလည်းသိပါတယ် . . .
ကျွန်တော်ဟာ စာပေဝါသနာပါပြီး ကဗျာတို့ ပြဇာတ်တို့ရေးနေတယ်
ဆိုတာလေ”

“ဟေ - ဟုတ်လား . . . ငါလည်းမသိရပါလားကွ”

တိမ်ညိုလည်း ဦးဘထွေး၏တုံ့ပြန်စကားကြောင့် မျက်နှာကြီး
ရှုံ့မဲ့လျက် ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည်။ ရယ်မောနောက်ပြောင်သံများ
ခပ်ကျဲကျဲထွက်ပေါ်လာသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးမိတာ မှားပြီဟု သိသိကြီးနဲ့
တိမ်ညိုတစ်ယောက် နောက်မဆုတ်ဘဲ ရှေ့တိုးလို့သာလာချေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အရင်ကမသိလည်းဘဲ အခု ကျွန်တော်ပြော
ပြလို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးသိသွားပြီမဟုတ်လား”

“အေးကွ သိသွားပြီ . . . အဲ - နေစမ်းပါဦး . . . အခု ငါတို့
ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေတာက ရွာဘုရားပွဲကိစ္စကွ . . . မင်း စာပေဝါသနာ
ပါတဲ့ကိစ္စနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း”

“ဆိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဆိုင်ရင်လည်း ပြောကြည့်လေကွာ”

“ဒီလိုပါ... ကျွန်တော်တို့ရွာက လူငယ်တွေဟာလည်း အနုပညာပါသနားကြီးကြတယ်ဆိုတာ ရွာက လူကြီးသူမတွေအားလုံးသိကြပါတယ်”

“ဟေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ဒါကြောင့် ရွာဘုရားပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ရွာကလူငယ်တွေကိုလည်း တင်ဆက်ဖျော်ဖြေခွင့်ပေးဖို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကိုတင်ပြချင်ပါတယ်”

ရွာလူကြီးဦးဘထွေး မယုံကြည်သောမျက်နှာပေးဖြင့် တိမ်ညိုကိုကြည့်၏။ တိမ်ညိုကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိနေဟန်တူသည်။ အခြားကာလသားအချို့ကလည်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး တိမ်ညိုနှင့်တစ်သဘောတည်းရှိကြောင်းပြသကြသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးခင်ဗျာ... တိမ်ညိုရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးခြင်းအားဖြင့် ရွာရဲ့ရွက်ပုန်းသီး အနုပညာရှင်လေးတွေကို မြေတောင်မြှောက်ပေးရာလည်းကျပါတယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ရွာဘုရားပွဲမှာ တပြဖျော်ဖြေခွင့်ပေးပါ”

ရွာလူကြီးဦးဘထွေး စဉ်းစားရကျပ်ဟန်ဖြင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးသာခွန်းကိုလှမ်းကြည့်သည်။

ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးသာခွန်းက ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်စံကိုလှမ်းကြည့်သည်။

ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ဦးကျော်စံက သီးနှံပွဲစားဦးမြကိုလှမ်းကြည့်သည်။

သီးနှံပွဲစားဦးမြက ဝိဒီယိုရုံပိုင်ရှင်ဦးရွှေထွန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဝိဒီယိုရုံပိုင်ရှင် ဦးရွှေထွန်းက မိုက်ခဲဖိုးတုတ်ကိုလှမ်းကြည့်

သည်။

မိုက်ခဲဖိုးတုတ်က ရွာလူကြီးဦးဘထွေးလက်ထဲမှမိုက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် မိုက်ကို ဦးဘထွေးလက်ထဲမှပြန်ယူပြီး စကားပြောရန်ပြင်သဖြင့် ဦးဘထွေးလည်း မိုက်ကိုပြန်ယူပြီး

“ဟေ့ကောင် ဖိုးတုတ်... နေဦး... ငါစကားပြောလို့မပြီးသေးဘူး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်က ပြီးသွားပြီလို့ထင်လို့”

“လခွီး... ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရဦးမှာလဲ... ဟိုမှာ တိမ်ညိုကို ပြောတဲ့ကိစ္စကို ပြန်အဖြေပေးရဦးမှာ မင်းမသိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

ဖိုးတုတ်ကော်ပုသွားသော်လည်း အကြည့်တတော့ မိုက်ဆီမှလုံးဝမရွေ့။

တိမ်ညိုတို့ကလည်း ဦးဘထွေး ဘာပြောမလဲဆိုသည်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်စားနေကြရသည်။ ဦးဘထွေး ဟန်ပါပါခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြီးနောက်

“အင်း - အခုနကပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား... ကိုယ့်ရွာဘုရားပွဲမှာ ကိုယ့်ရွာရှိလူအားလုံးက တက်ညီလက်ညီနဲ့ ကိုယ်နိုင်ရာနိုင်ရာကဏ္ဍကနေ ကုသိုလ်ပြုကြတာဟာ အင်မတန်ကျေနပ်စရာကောင်းပါတယ်... အခုနကပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား... တိမ်ညိုတို့လို စာယောင်ယောင်ပေယောင်ယောင်လူငယ်တွေနဲ့ ဇာတ်ရူး ဓာတ်ရှင်ရူးလူငယ်တွေကလည်း ရွာဘုရားပွဲမှာ သူတို့တတ်သလောက်မှတ်သလောက် အနုပညာဒါနပြု ကုသိုလ်ယူမယ်ဆိုတာ ကြားရတော့ ကျုပ်ဝမ်းသာရပြန်ရော”

“ဟေ - ဒါမှ တို့ဥက္ကဋ္ဌကြီးကွ”

“ဟေ - ဒါမှ တို့ဥက္ကဋ္ဌကြီးကွ”

“ဟေ - ဒါမှ တို့ဥက္ကဋ္ဌကြီးကွ”

“ဟေ - ဒါမှ တို့ဥက္ကဋ္ဌကြီးကွ”

ရွာလူကြီးဦးဘထွေး၏ ချီးမွမ်းစကားမှာ နာလိုခံခက်ဖြစ်ရသော်လည်း မိမိတို့ဆန္ဒပြည့်ဝရသည်မို့ တိမ်ညိုတို့အဖွဲ့ ဝမ်းသာအားရထခုန်မိကြလေသည်။

တိမ်ညိုက ရွှင်မြူးသောမျက်နှာဖြင့် ရွာလူကြီး ဦးဘထွေးရှေ့ပြေးသွားပြီး

“ဒါ . . ဒါဆို ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ကျွန်တော်တို့လူငယ်တွေကို ရွာဘုရားပွဲမှာ ကပြဖျော်ဖြေခွင့်ပြုတယ်ပေါ့နော်”

ဟု ဝမ်းသာစကားဆိုသည်ကို ဦးဘထွေးခေါင်းခါပြလျက်

“ဟင့်အင်း - ခွင့်မပြဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်အကြောင်းပြန်လိုက်လေရာ တိမ်ညိုတို့ခမျာ ‘ခင်ဗျာ’ဟူ၍သာ အသံထွက်နိုင်ကြတော့သည်။

ရွာလူကြီးဦးဘထွေးလည်း အားလုံးကို တစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီး စကားဆက်၏။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီနှစ်ရွာဘုရားပွဲမှာ ဇာတ်မင်းသားမင်းဘူးစိန်သက်ဇော်ရဲ့ဇာတ်အဖွဲ့ကို သွင်းမှာမို့ပဲ”

ဦးဘထွေး၏စကားကြောင့် အားလုံးခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ‘ဪ - ဟုတ်သားပဲ’ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

သို့သော် တိမ်ညိုကတော့ အလျှော့ပေးလိုဟန်မတူဘဲ အလိုရှိရာကိုဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ . . . ဥက္ကဋ္ဌကြီးပြောတဲ့ ဇာတ်မင်းသားလေး မင်းဘူးစိန်သက်ဇော်ရဲ့အဖွဲ့ ဒီနှစ်ရွာဘုရားပွဲမှာ ကပြဖျော်ဖြေမှာကို ကျွန်တော်တို့လည်း သဘောကျပါတယ်”

“ကျတယ်ဆိုရင်လည်း မင်းတို့က ဘာပိုးထချင်တာတုန်း”

“ကျွန်တော့်အစီအစဉ်က ဒီလိုပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး . . . ဇာတ်မင်းသားလေး မင်းဘူးစိန်သက်ဇော်ရဲ့ဖျော်ဖြေမှု အစီအစဉ်ထဲမှာပဲ ကျွန်

တော်တို့ရွာလူငယ်အနုပညာရှင်လေးတွေကို ထည့်သွင်းစင်တင်ပေးချင်တာပါ”

“ဘယ်လိုကွ . . . ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး . . . ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ (၁၅)မိနစ်စာပြဇာတ်တိုလေးတစ်ပုဒ်ရယ် . . . သီတာဒေဝီရဲ့အချစ်ကိုရဖို့ကြိုးစားကြတဲ့ လေးတော်တင်ခန်းအကရယ်ကို ဇာတ်မင်းသားလေး စိန်သက်ဇော်ရဲ့ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်ထဲမှာပဲ အဆင်ပြေသလိုထည့်သွင်းပေးဖို့ဖြစ်ပါတယ် . . . အားလုံးပေါင်းမှ နာရိဝက်စာတောင်မရှိပါဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး . . . ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း သေချာလေ့ကျင့်ထားပြီးပါပြီ”

“အေး - ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ ပြဿနာမရှိလောက်ပါဘူး . . . အေးလေ . . . ငါလည်း ဇာတ်မင်းသားလေး မင်းဘူးစိန်သက်ဇော်နဲ့တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကြည့်ပါဦးမယ် . . . သူက ရတယ်ဆိုရင်တော့ ငါဘက်က ခွင့်မပြုနိုင်စရာဘယ်ရှိမှာလဲ . . . ကိုယ့်ရွာက ဇာတ်ရှူး ဓာတ်ရှင်ရှူးတွေ အတွေ့အကြုံရ နည်းလား”

“ဟေး - ဒါမှ တို့ဥက္ကဋ္ဌကြီးကွ”

သည်တစ်ခါတော့ အားလုံးအမှန်တကယ်ပျော်သွားကြလေသည်။

အားလုံးထက် ပိုပျော်နေသူကတော့ ပြဇာတ်ရေးဆရာအသစ်စက်စက်ကလေး တိမ်ညိုဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ အထူးညွှန်းနေစရာ လိုမည်မထင်။

(၂)

“ဇာတ်အဖွဲ့လာပြီဟေ့”

ဟူသောအသံက မြင်သာတစ်ရွာလုံးကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ် သွားစေသည်။

ဇာတ်မင်းသားလေး မင်းဘူးစိန်သက်ဇော်ဦးစီးသော ‘မန်းချောင်းလရောင်’ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ကြီးကို တင်ဆောင်လာသည့် ကုန်ကားကြီးနှစ်စီး၏ပတ်ပတ်လည်တွင် ရွာရွာကလေးလူငယ်အားလုံး စိတ်ဝင်စားမှုကိုယ်စီဖြင့် ဝန်းရံနေကြသည်။

“ဟယ် . . . ဟိုမှာ ဇာတ်မင်းသားလေး စိန်သက်ဇော် ကားပေါ် ကဆင်းလာပြီဟေ့”

“ဟယ် - ဟုတ်ပါရဲ့ . . . လက်ပြင်ကုန်းကုန်း မျက်လုံးမွှေး မွှေးလေးနဲ့ ချစ်စရာလေးတော့”

“ဟဲ့ - ကောင်မတွေ . . . လာကြလေ . . . သွားမိတ်ဆက် ကြရအောင်”

ဇာတ်မင်းသားလေး စိန်သက်ဇော်အနီးတွင် မိန်းမပျို၊ မိန်းမ အိုတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသဖြင့် ရွာလူကြီးဦးဟတွေနှင့် မီးသတ် ရဲဘော်များလာရောက်ပြီး စိန်သက်ဇော်ကို အမျိုးသမီးတွေကြားထဲမှ မနည်းဆွဲထုတ်ယူရသည်။

ထိုအတူ ပင်းသမီးတွေ၊ ယိမ်းအဖွဲ့တွေအနီးမှာလည်း ကာလ

အချစ်အော်သံ

၂၃

သားတစ်သိုက် စေတနာပိုပြီး ဟိုဟာသယ်ပေးချင်၊ ဒီဟာထမ်းပိုးပေး ချင်ဖြစ်နေကြသည်။

အထူးသဖြင့် ရှေ့ထွက်မင်းသမီးချောလေး မေဇော်အနားက မနွာနိုင်ဖြစ်နေကြသည့်အတွက် ဆယ်ဒိမ်ခေါင်းဦးသာခွန်းနှင့် ရွာ လူကြီးအချို့လာရောက်ပြီး ကြိမ်းမောင်းသင့်တန် ကြိမ်းမောင်း၊ ချော မော့သင့်တန် ချောမော့ရင်း နှင်လွှတ်ရသည်။

“တောက်! လှချက်ကတော့ ပီဒီယိုမင်းသမီး မျိုးစနို့ကျော် လား မှတ်ရတယ်”

“ဟုတ်ပါကွာ . . . အသားလေး နည်းနည်းမည်းပြီး ဝနေတာ ကလွဲရင် တကယ့်မျိုးစနို့ကျော်ပဲ”

“အသားက မမည်းပါဘူးကွာ . . . မင်းတို့ကလဲ . . . ညိုတာ ပါ . . . အသားညိုတဲ့သူမှ ကင်မရာပိုစားတာတဲ့ကွ . . . မင်းတို့ မကြား ဖူးဘူးလား”

“ဟေ - ဟုတ်လား . . . တစ်ခါစားရင် ကင်မရာဘယ်နှလုံး လောက်ကုန်သတဲ့လဲ”

“လေးငါးလုံးလောက်တော့ ကုန်မှာပေါ့ကွ”

“အို - သူ့ဘာသာသူ အဲဒီကင်မရာတွေ ဘယ်နှလုံးပဲစားစား ငါကတော့ကြိုက်တယ် . . . ဒါကြောင့် ဇာတ်စင်ရှေ့ဆုံးမှာဖျာနေရာ ဦးပြီး အပြတ်ကိုအားပေးဦးမယ်”

“အို - မင်းတစ်ယောက်တည်း ရမလား . . . ငါတို့က မင်း တက်တောင် ပိုအားပေးလိုက်ဦးမယ် . . . နောက်ပြီး မင်းသမီးပန်ဖို့ ဝန်းတွေ နေ့တိုင်းဝယ်ပို့ရဦးမယ်”

“အေး . . . ငါက မင်းသမီးစားဖို့ မုန့်တွေ နေ့တိုင်းဝယ်ပို့မယ်”

“ငါကတော့ မင်းသမီးအတွက် ဟင်းကောင်းကောင်းချက်ပို မယ် . . . အိမ်မှာမွှေးထားတဲ့ ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ဟွန်”

သို့တလို သည်ကလို ကာလသားတစ်သိုက်၏နှုတ်ဖျားမှာ လည်း ရှေ့ထွက်မင်းသမီးလေး မေဇော်သာ ရေပန်းစားချင်တိုင်း စား နေကြသည်။ ရှေ့ထွက်မင်းသမီးလေး မေဇော် ပိုပြီးရေပန်းစားစေ သောအကြောင်းကလည်း ရှိသေးသည်။

အခြားမဟုတ်။ ဇာတ်မင်းသားလေး မင်းဘူးစိန်သက်ဇော်၏ ညီမဖြစ်သည်ဆိုသော သတင်းကြောင့်ပင်။

ထို့ကြောင့် ကာလသားများက ဇာတ်မင်းသားလေး မင်းဘူး စိန်သက်ဇော်နှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံသည့်အခါ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် လို လွတ်ပြီးရုံသေလေးစားနေကြသည်။

ကာလသမီးများက ရှေ့ထွက်မင်းသမီးလေး မေဇော်နှင့် ပြော ဆိုဆက်ဆံသည့်အခါ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီး ကြင် နာသိမ့်မွေ့မှု အစွမ်းကုန်ထုတ်ပြနေကြသည်။

သည်လိုအချိန် သည်လိုအခြေအနေမှာ ဇာတ်မင်းသားလေး မင်းဘူးစိန်သက်ဇော်ကို အနီးကပ်ပေါင်းနိုင်စွမ်းရှိသူကတော့ တိမ်ညို ပဲဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်းလေးရောက်လာပြီဆိုလျှင် ဝိစကီပုလင်းနှင့် မြည်း စရာအစုံအလင်ကိုယူလာပြီး စည်းရုံးရေးအပိုင်ဆင်းခဲ့သည်ကိုး။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့အနုပညာကို လေးစားပြီး ဂါရဝပြုချင်လွန်း အားကြီးလို့ . . . ဟိုလေ . . . ဝိစကီတစ်လုံးနဲ့ ကြက်သားကာလသား ချက်လေးရယ် . . . လက်ဖက်သုပ်ရယ် . . . ငါးကြော်ရယ် လာပို့တာ ခင်ဗျ”

“ဟေ . . . ဘာလို့ ဒါတွေလျှောက်လုပ်လာတာလဲကွာ”

“ခင်ဗျာ . . . စိတ် . . . စိတ်မရှိပါနဲ့ . . . အစ်ကိုကြီးမသောက် တတ်တာကို မသိလို့ပါ”

“ဪ - မသောက်တတ်ဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး . . . အာ စွတ်ရုံ နည်းနည်းပါးပါးတော့ သောက်တတ်ပါတယ်ကွ”

“ဟူး . . . တော်သေးတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရာ . . . ကျွန်တော် ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ရကျိုးနပ်လို့ . . . ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် . . . ကျွန်တော်နာမည် တိမ်ညိုလို့ခေါ်ပါတယ်”

“ဪ - တိမ်ညို . . . ဟုတ်ပြီ . . . ဥက္ကဋ္ဌကြီးပြောတဲ့ စာတို့ ပေစလေးရေးတယ်ဆိုတဲ့တစ်ယောက်ပေါ့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ် အစ်ကို . . . ကျွန်တော်နေတဲ့ပြဇာတ် တိုလေးကိစ္စရာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးပြောပြီးပြီလားမသိဘူး”

“ခရီးရောက်မဆိုက်ကို ပြောပြီးပါပကောလားကွာ . . . ငါ ညီတို့လို အနုပညာပွင့်သစ်တွေကို အစ်ကိုကလည်း လှိုက်လှဲစွာကြိုဆို ပါတယ်ကွာ”

“ဟာ . . . ဝမ်း ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရာ”

“ဟုတ်ပြီ . . . ဝမ်းသာရင် ရိုးရိုးဝမ်းသာတာမထူးဘူးကွ . . . ထူးပြီးဝမ်းသာနိုင်အောင် ညီလေးပါလာတဲ့ပုလင်းလေး ဖွင့်လိုက်ရင် ပိုကောင်းသွားမယ်ထင်ရဲ့ကွာ”

“ဟာ . . . ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ . . . ကောင်းတယ် အစ်ကို . . . ကောင်းတယ်”

တိမ်ညိုလည်း ဇာတ်မင်းသားစိန်သက်ဇော်ကို ပြုစုခွင့်ရသော အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံ ပျာပျာသလဲလုပ်ကိုင်ပေးတော့သည်။ ကိုအတွက် ဇာတ်မင်းသားလေးစိန်သက်ဇော်ထံမှလည်း စာပေနှင့် ဇာတ်သဘင်ဆိုင်ရာ ပညာရပ်အချို့ကို နာယူမှတ်သားခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ဇာတ်မင်းသားလေးစိန်သက်ဇော်လည်း အနုပညာသမား ချင်း တွေ့ဆုံကြသည်မို့လားမသိ။ ပြောကောင်းကောင်းနှင့် စကားရှေ့ ပြောနေလေရာ ပုလင်းသာလဲသွားသည်။ လူက လဲမသွားသောအခါ

www.burmeseclassic.com

စွတ်ရုံ နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာသောက်တတ်၍ တော်သေးသည်။
များများစားစားသောက်တတ်ရင်တော့ အရက်ကိုးမောင်းသောက်နိုင်
သည့် နာဠာဂီရိဆင်လောက်တော့ သနားတယ်ပြောဦးမလားမသိ။

ဤသို့ဤနယ် ဇာတ်မင်းသားလေးစိန်သက်ဇော်နှင့်အိမ်ညို
တို့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအဆင်ပြေနေသလို ရွာရှိအခြားသူများက
လည်း ဇာတ်အဖွဲ့သူအဖွဲ့သားများ၏ လိုအပ်ချက်မှန်သမျှကို မလစ်
မဟင်းဖြည့်တင်းပေးကြလေသည်။

ပိစိဦးဆောင်သော မီးဘေးကြိုတင်ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့မှ ရေ
တင်ထော်လာလျှင်စီးလုံး အနားမနေပေ။ ဇာတ်အဖွဲ့ အဝတ်လျှော်၊
ရေချိုး၊ ထမင်းချက်ဖို့ လိုအပ်သည့်ရေကို တစ်စက်လေးမှအလျော့မခံ
ဘဲ ဖြည့်ပေးနေကြသည်။ ဇာတ်အဖွဲ့သားများထက် ဇာတ်အဖွဲ့သူများ
၏ မျက်နှာညိုမှာကို ပိုလို့စိုးကြသည်ထင်။ အထူးသဖြင့် ရှေ့ထွက်
မင်းသမီးလေး မေဇော် မျက်နှာမညှိုးရေးကို ပိစိတို့ ပိုလို့အရေးစိုက်
ရသည်။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ မင်းသမီးလေးမေဇော်အနား
ကပ်ပြီး

“မင်းသမီး... ရေနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ အားမနာနဲ့...
လိုသလောက်ပြော သိလား... မင်းသမီးကသာ ကိုပိစိရေး... ကျွန်မ
ရေလိုချင်တယ်ဆိုရင် မင်းသမီးဇာတ်ကတဲ့ ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာကိုမဆို
အရောက်ပို့ပေးမယ် သိလား”

ဆိုသည်ကိုသာ ဟွင်တွင်ပြောတတ်လေသည်။

ထို့ထက်ပို၍ အကဲပိုသူများလည်း ရှိပါသေးသည်။ သီးနှံပွဲစား
ကြီး ဦးမြရဲ့အား ဘူးသီးနှင့်အပေါင်းပါများဖြစ်သည်။

မည်သူကမျှ တာဝန်မပေးဘဲနဲ့ ရှေ့ထွက်မင်းသမီးချောလေး
မေဇော်၏လုံခြုံရေးအတွက်ဟုဆိုကာ ဆိုင်ကယ်သံတစ်ဖုံးဖုံးပေးပြီး
ဇာတ်ရုံတစ်ဝိုက်မှာသာရှိနေတတ်သည်။

သူတို့ဝတ်စားထားတာကလည်း နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားထဲက
လူကြမ်းတွေလို လောင်းကုတ်အနက်၊ ဘောင်းဘီရှည်အနက်၊ မျက်မှန်
အနက်တို့ကို နေ့ညမရွေးဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ လစ်ရင်လစ်သလို
မင်းသမီးမေဇော်အနားကပ်လာပြီး

“မင်းသမီး ဘာမှမကြောက်နဲ့ သိလား... မင်းသမီးရဲ့လုံခြုံ
ရေးကို ကျွန်တော်တို့အပြည့်အဝတာဝန်ယူထားတယ်”

ဟု ဂုဏ်ယူစွာဆိုတတ်ပြန်သေးသည်။ မင်းသမီးလည်း

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ကျွန်မကြောက်တာကလည်း အစ်ကိုတို့ပဲ
ရှိတယ်”

ဟုဆိုသည့်အခါ ဘူးသီးသဘောကျပြီး တဟီးဟီးတဟား
ဟားရယ်နေတတ်လေသည်။ အံ့မယ် - ရယ်ဘာတောင် လောင်းကုတ်
အကျီကေးအိပ်ကပ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်တည့်ပြီး မျက်နှာမော့ကာ ရယ်
တတ်ပြန်သေးသည်။ ရယ်ပုံရယ်နည်းနှင့် ရယ်သံကိုက ရွာနာသည်ဟု
သာသာကိုးကိုးပြောရမည်လား မသိ။

(၃)

မြင်သာရွာဘုရားပွဲကြီးကား သည်နေ့နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ် သဖြင့် ပို၍စည်ကားနေသည်။ ဇာတ်မင်းသားလေးမင်းဘူး စိန်သက် ဇော်၏ မန်းချောင်းလရောင်ဇာတ်အဖွဲ့ ဂုဏ်သတင်းကလည်း အနီး အနားရွာများသာမက မြို့ပေါ်အထိပါ ကျော်ကြားနေသဖြင့် မြို့ပေါ်မှ တကူးတကလာရောက်ကြည့်ရှုသူများပင် ရှိလေသည်။ သူတို့ရွာ သူတို့မြို့မှာ ဇာတ်ပွဲသွင်းလျှင် မင်းဘူးစိန်သက်ဇော်၏ မန်းချောင်း လရောင်ဇာတ်အဖွဲ့ကိုပင် သွင်းမည်ဟုဆိုနေကြပြန်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် ရွာဘုရားပွဲကို ရွာလူကြီးဦးဘထွေးနှင့်ဇနီးဒေါ် အေးစိန်တို့ မျက်နှာရသောပွဲဟုလည်း ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်။

ထို့ထက်ပို၍ ရွာလူကြီးဦးဘထွေးကို မျက်နှာရစေမည်ကား သည်ကနေ့ညပွဲ အစီအစဉ်ပင်ဖြစ်သည်။

ရွာခံလူငယ်အချို့ကို ဇာတ်မင်းသားလေးစိန်သက်ဇော်၏ ဇာတ်အဖွဲ့နှင့် သည်ကနေ့ည ပူးပေါင်းစင်တင်ပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်လား။

တကယ်ဆို တိမ်ညိုတို့အဖွဲ့လည်း ဖျော်ဖြေချင်လွန်းသည့် အတွက် မရိုးမရွဲဖြင့် နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေကြရသည်မှာ ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ညကတည်းကဖြစ်သည်။

သို့သော် ဇာတ်မင်းသားလေးစိန်သက်ဇော်က တိမ်ညိုတို့

အဖွဲ့ပေါ် အားရမှုမရှိသေးသဖြင့် လိုအပ်သည်များကို ညွှန်ကြား ထောက်ပြရင်း ဆက်လက်လေ့ကျင့်စေကာ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်ညလုံး ပွဲ မသွင်းသေးဘဲထားရှိလေသည်။

သည်ကနေ့ ဘုရားပွဲနောက်ဆုံးညမှာတော့ တိမ်ညိုအဖွဲ့ကို စင်တင်ဖျော်ဖြေခွင့်ပေးလေပြီ။

ထို့အပြင် အနုပညာပါရမီရှိသူ တိမ်ညိုကို ပြဇာတ်ရေးဆရာ အပြင် တွဲဖက်ဒါရိုက်တာအဖြစ်ပါ တာဝန်ယူစေသည်က တိမ်ညို အပေါ် စိန်သက်ဇော်၏ယုံကြည်မှု မည်မျှထားရှိသည်ကို သိသာစေ သည်။

အကယ်၍ တိမ်ညိုသာ ဆန္ဒရှိပါက သူ၏ဇာတ်အဖွဲ့နှင့်လိုက် ပါပြီး ပညာလည်းဆည်းပူး၊ အလုပ်လည်းလုပ်ပါဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက် သေးသည်။ တိမ်ညိုကလည်း အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ မဆိုင်းမတွပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်မှာ တစ်ရွာလုံးအသိပင်။

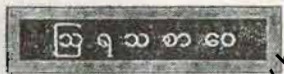
နေ့ချင်းညချင်းတောက်ကြွားတော့မည့် တိမ်ညိုဘဝကိုကြည့် ပြီး အားကျသူတွေကလည်းအားကျသည်။ ရှေ့ထွက်မင်းသမီးလေး မေဇော်နှင့် နီးစပ်သွားမည်ကို ကြံဖန်တွေးတောပူပန်ပြီး မနာလိုသူ တွေကလည်း မနာလိုကြ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တိမ်ညိုကတော့ ဝါရင့်ပြဇာတ်ရေးဆရာ ဒါရိုက်တာဂိုက်ကို တစ်ရွေးသားမှအလျော့မခံဘဲ ခန့်ခန့်ကြီးရှိချေ၏။

အပေါ်ယံသဘောမှာသာ တိမ်ညို ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ဂိုက်အပြည့်ဖမ်းထားသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ လှိုင်းတွေအဆက် မပြတ်ပုတ်ခတ်နေသည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာအသိဆုံးဖြစ်သည်။

သည်ကနေ့ည သီတာဒေဝီအဖြစ် ကပြဖျော်ဖြေမည့် ရွှေမှုန် တစ်ယောက် လှချင်တိုင်းလှနေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ရွှေမှုန်ရယ် လှလိုက်တာ... ငါ ဘာကြောင့်များနင်ဒီ

www.burmeseclassic.com

လောက်လှတာကို အရင်ကသတိမထားခဲ့မိပါလိမ့်”

တိမ်ညို ရွှေမုန့်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှရေရွတ်ပြောနေမိသည်။ ရွှေမုန့်ကလည်း တိမ်ညိုကြည့်နေသည်ကို သတိထားမိသဖြင့် အနားသို့လျှောက်လာရင်း

“ဟဲ့ - တိမ်ညို . . . ငါ သီတာဒေဝီလို ပြင်ဆင်ထားတာ ဘာလို့နေလို့လဲဟင်”

ဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေး၏။ တိမ်ညိုခေါင်းခါပြရင်း

“ဟင့်အင်း . . . နင် နင်အရမ်းလှလွန်းလို့ . . . ငါ . . . ငါလည်း ခုန်နေတယ်”

ဟု အလျင်စလိုပြန်ဖြေမိသည်။ တိမ်ညိုစကားကြောင့် ရွှေမုန့် ‘ဟင် . . . ဘာခုန်တာလဲ’ဟူ၍ တိမ်ညိုကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၏။ တိမ်ညိုလည်း

“ဪ - ဒီ ဒီလိုပါ . . . နင်နဲ့ သီတာဒေဝီလိုဝတ်စားတာ နဲ့လိုက်ဖက်တယ် . . . ဘာမှ အပိုအလိုမရှိဘူးလို့ပြောတာပါ”

ဟု ပျာပျာသလဲဖြေရှင်းချက်တုတ်ရ၏။ ရွှေမုန့်ကျေနပ်ပြီး လေးပြီးပြီးနောက်

“နင်လည်း တကယ်ပြဇာတ်ရေးဆရာ ဒါရိုက်တာကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်အပြည့်ပါပဲဟယ် . . . ဪ - ဒါနဲ့ ဒီဇာတ်အဖွဲ့ သွားကတဲ့နောက်ကို တကယ်လိုက်သွားတော့မှာပေါ့နော်”

ဟု လေးလေးပင်ပင်ဆိုပြီး စကားကိုဆက်၏။

“အေးပေါ့ဟာ . . . နင် ဝါသနာပါရာ နင်တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းပဲလေ . . . အရေးကြီးတာက နင်နာမည်ကြီးလာတဲ့အခါ တို့ရွာလေးကိုမေ့မသွားဖို့ပါပဲဟာ”

ရွှေမုန့်စကားက တိမ်ညိုရင်ကို လွမ်းသွားစေသည်။ ပါးစပ်

“ဘယ်လိုလုပ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲဟာ”

ဟု မြောထွက်လိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့

“ဝို့ မြင်သာရွာလေးကိုရော၊ နင့်ကိုရော ခွဲနိုင်ဖို့အင်အား ငါမှာမရှိပါဘူး ရွှေမုန့်ရာ”

ဟူ၍ လေးနက်လှိုက်လှဲစွာပြောမိလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရွှေမုန့်ကို သံယောဇဉ်စကားတွေပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ရုတ်တရက်ဘာပြောရမည်မှန်း မစဉ်းစားတတ်သေး၍ ပြောရမည့်စကားကို ရှာဖွေနေစဉ် ဇာတ်မင်းသားလေး မင်းဘူးစိန်သက်ဇော် အနားသို့ရောက်လာပြီး

“ကဲ - ပြဇာတ်ရေးဆရာ ဒါရိုက်တာကြီးမေ့ . . . နောက်တစ်ခန်းကတော့ မောင်ရင့်ရဲ့ လေးတော်တင်ခန်းအကပဲ . . . အသင့်ပြင်ထားပေတော့”

ဟူ၍ သတိပေးလာသဖြင့် တိမ်ညိုလည်း ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နောက် ဒဿဂီရီအဖြစ် သရုပ်ဆောင်မည့် မောင်မောင်ကိုလှမ်းခေါ်ရသည်။

“ကဲ - မောင်မောင်ရေ . . . ဒဿဂီရီ အရင်ထွက်ပြီး ဘီလူးက ကမယ်ဆိုတော့ အသင့်ပြင်ထားပေတော့ . . . အမှားအယွင်းလုံးဝမရှိစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချစမ်းပါကွာ . . . ဒီလောက် လေ့ကျင့်ထားတာ အလကားအဖြစ်ခံပါမလား”

“ကောင်းပြီ . . . ဒါဆို စင်ပေါ်တက်ဖို့အသင့်ပြင်ထားတော့ . . . ဒါနဲ့ ရာမအဖြစ်ကပြမယ့် မင်းမင်းနဲ့ လက္ခဏာအဖြစ်ကမယ့် လင်းလင်းတို့ကို ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်ဦး”

“အေး - ငါ အခုပဲလွှတ်လိုက်မယ်”
ဒဿဂီရီအဖြစ် ကပြရမည်မို့ တက်ကြွနေသော မောင်မောင်

တစ်ယောက် အပြေးကလေးထွက်သွားသည်။ တိမ်ညိုလည်း မောင်
မောင်နောက်ကျောကို လိုက်ကြည့်နေရာမှ ရွှေမုန့်ဘက်သို့မျက်နှာမူပြီး

“ရွှေမုန့် . . . နင်က ဒေသဂီရိကတဲ့အခန်းပြီးတာနဲ့ နင်ကရ
မယ်အခန်းနော် . . . တို့မြင်သာရွာသူရဲ့ အကနဲ့အလှကို အားလုံးပြု
သွားအောင်စွမ်းဆောင်ရမှာ နင့်တာဝန်နော်”

“စိတ်ချပါ တိမ်ညိုရယ် . . . ငါအစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါမယ် . . .
ဒါပေမဲ့ စိတ်တော့နည်းနည်းလှုပ်ရှားနေတယ်ဟာ သိလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး . . . ဒါသဘာဝပဲဟာ . . . ပထမဦးဆုံး ပွဲကြီး
အတွေ့အကြုံဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့ . . . နင်
ကရမယ်ကကွက်ထဲမှာသာ စိတ်နှစ်ထားလိုက် . . . အားလုံးအဆင်ပြေ
သွားလိမ့်မယ်”

ရွှေမုန့်ခေါင်းညိတ်ပြရင်း တိမ်ညိုကို ထူးခြားသောအကြည့်
တစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်မိသည်။

တိမ်ညို ရွှေမုန့်ကို အားပေးပြုံးပြုံးပြနေစဉ် မင်းမင်းနှင့်လင်း
လင်းရောက်လာသည်။

“တိမ်ညို - ငါတို့ကိုခေါ်တယ်ဆို”

“အေးလေကွာ . . . မင်းတို့ ကရမယ်အလှည့်ကနီးနေပြီ . . .
ဘယ်ပျောက်ပျောက်သွားရတာတုန်း”

မင်းမင်း ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း

“အဟဲ့ . . . ငါ ငါက ရဲဆေးသွားတင်တာပါ . . . ဒါပေမဲ့
နည်းနည်းလေးဆိုမှ နည်းနည်းလေးပါ . . . တကယ်ပါ . . . တစ်ဖက်
တောင်မရှိပါဘူး”

လင်းလင်းမျက်နှာသေလေးဖြင့်

“ငါ့နွယ် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိပါဘူးကွာ . . . ဆီးပဲ
ခဏခဏသွားချင်ရတယ်လို့”

တိမ်ညို ခေါင်းတစ်ဖက်ဆတ်ညိတ်ရင်း မင်းမင်းနှင့်လင်းလင်း
၏ပခုံးတစ်ဖက်စီကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ . . . လေ့ကျင့်ရည်ဝပြီးသားတွေပဲဟာ
. . . အဆင်ချောသွားပါလိမ့်မယ် . . . နောက်ပြီး ရာမနဲ့လက္ခဏက
စင်ပေါ်အတူတက်ပြီး ကရမှာဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်းတက်ရ
တာထက် ပိုပြီးအားရှိပါတယ်ကွာ . . . ဟုတ်ပြီလား . . . ကဲ ကဲ -
အဆင်သင့်ပြင်ထားတော့ . . . သီတာဒေဝီကတဲ့အခန်းပြီးတာနဲ့ ရာမ
လက္ခဏအခန်းပဲ . . . ဒီတော့ ရာမလည်း ရဲဆေးမတင်နဲ့တော့ . . .
လက္ခဏလည်း ဆီးထပ်မသွားနဲ့တော့”

“အေးပါ . . . အဟီး”

ရာမနှင့်လက္ခဏ ရှက်ရယ်ရယ်ပြီး အနားမှထွက်ခွာသွားရုံ
ရှိလေသည်။ မိုးကြီး ရှူးရှူးရှားရှားဖြင့် အနားသို့ရောက်လာသည်။
တိမ်ညို မိုးကြီးကိုအကဲခတ်ရင်း

“ဟိတ်ကောင် မိုးကြီး . . . ရှူးရှူးရှားရှားနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာ
လဲကွ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . . မင်းတို့က ဇာတ်ကိုပြင်ချင်တိုင်းပြင်နေ
တာကိုးကွ”

“ဟေ - ဘယ်ဇာတ်ကို ပြင်ချင်တိုင်းပြင်နေလို့လဲ”

“အခု ငါကရမယ်ပြဇာတ်လေ . . . ရွှေလက်မြဲမြဲ တွဲပါ့မယ်
ဆိုတဲ့ပြဇာတ်လေ”

“အဲဒီဇာတ်က ငါရေးထားတဲ့ပြဇာတ်လေ . . . အခု ဘာဖြစ်
လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . . ငါတို့လေ့ကျင့်ကြတုန်းကရော မင်းရဲ့
မူရင်းဇာတ်မှာရော မင်းသားနဲ့မင်းသမီးပေးပေါင်းထားတာ မဟာ
လား”

“အေးလေ... ဟုတ်တယ်လေ... ဘာမှားလို့လဲ”

“မှားနေလို့ပြောတာပေါ့နဲ့... အခု တကယ်ပြဇာတ် က တော့မယ်လည်းဆိုရော မှင်းသားကသေပေးရမယ်တဲ့... သေတာ တောင် မှိုးမှိုးသေပေးရမှာမဟုတ်ဘူး... မင်းသမီးကတွန်းချလို့ ဆယ် ထပ်တိုက်ပေါ်ကပြုတ်ကျပြီး သေပေးရမယ်တဲ့... ပြီးတော့ လမ်း ကြိုတ်စက်ပါ အနင်းခဲရဦးမယ်ဆိုတော့ မင်းတို့ဟာက မလွန်လွန်းဘူး လား”

“ဟေ - အဲဒါ မင်းကိုဘယ်သူပြောသလဲ”

“မင်းရဲ့ တွဲဖက်ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ မင်းမော်ထွန်းကိုယ်တိုင် ပြောတာပဲ”

“ဟင် - ဟုတ်လား”

“ဟင် - ဟုတ်လားလုပ်မနေနဲ့... ဒီကိစ္စမြန်မြန်ရှင်းပေး ... ငါနဲ့ မင်းသမီးမေဇော်ပေါင်းရမှာကို ဒီကောင်မနာလိုတိုင်း ခုလို ဇာတ်ကိုလျှောက်ပြင်လို့ရမလားကွ”

မင်းမော်ထွန်းရဲ့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်ပြောဆိုမှုမှန်း ခိပ်မိ လိုက်၍ တိမ်ညိုပြီးလိုက်မိသည်။ တိမ်ညိုပြီးသည်ကို အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုးပေါက်သွားသော မိုးကြိုးက

“ဟေ့ကောင် တိမ်ညို... ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ မင်းက ဘာပြုံးတာလဲ... ဒီမယ် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်... ဇာတ်သိမ်း ခန်းမှာ မင်းသမီးနဲ့ပေါင်းရရင် ပေါင်းရ... မပေါင်းရရင် ဒီဇာတ်ကို ငါလုံးဝမကနိုင်တော့ဘူး... ဒါပဲ”

ဟူ၍ ယတိပြုတ်စကားဆိုပြီး ပေါက်ကွဲပြသည်။ တိမ်ညို လည်း မိုးကြိုးကို နှစ်သိမ့်သောအားဖြင့် လက်မောင်းကို တစ်ချက်လှမ်း ပုတ်ပြီး

“ကဲပါကွာ... မင်းကို မင်းမော်ထွန်းက သက်သက်နောက်

အချစ်အော်သံ

ပြောနေတာပါကွာ... ဒီကောင့်အကြောင်းလည်း မင်းမသိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့... ဟော - ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း မင်းမော်ထွန်း လာနေပြီ... ငါပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် မင်းကိုယ်တိုင်သာမေးကြည့် မင်းမော်ထွန်း တမင်လုပ်ယူထားသော မျက်နှာထားတည် တည်ဖြင့်

“ဘာလဲ မိုးကြိုး... ငါပြင်ထားတဲ့ဇာတ်ညွှန်းကို အရမ်း သဘောကျတဲ့အကြောင်း တိမ်ညိုကိုလာပြောပြနေတာလား”

ဟုဆိုရာ မိုးကြိုးမျက်နှာကြီး သိသိသာသာသုန်မှုန်သွားရ သည်။

“မှိုးတဲ့မှပဲ... ဘယ်လိုလုပ်သဘောကျရမှာလဲ... သဘော မကျတဲ့အကြောင်း လာပြောတာကွ”

“မင်းကွာ... ဘာသဘောမကျစရာ အကြောင်းရှိလဲ... တကယ်ဆို မင်းကတောင် ငါ့ကိုကျေးဇူးပြန်တင်ဦးမယ့်ဥစ္စာ”

“ဘာလို့ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲကွ... သေလိုက်ပါလား”

“အဲဒါပဲ... မင်းမှာ အနုပညာဉာဉ်မရှိဘူးဆိုတာ အဲဒီမှာ ပြနေတာပဲ... မင်းဘက်က ဇာတ်နာပြုနိုင်လေ ပရိသတ်ရဲ့မေတ္တာ ကို ရလေ... မင်းအောင်မြင်လေပဲကွ”

“အိုကွာ... မင်းပြောတာတွေ ဘာမှမလိုချင်ဘူး... မင်းသမီးနဲ့ပေါင်းတာပဲလိုချင်မယ်... မင်းတို့ကိုပြောမရရင် ဇာတ် မင်းသားစိန်သက်ဇော်ကို သွားပြောမှာ”

“ဪ - မင်းက ဇွတ်ကြီးကိုဖြစ်နေပါရောလား”

“အေး - ဟုတ်တယ်... ဇွတ်ကြီးပဲ”

“ဒါဆိုရင်လည်း နည်းနည်းပါးပါးညှိလိုက်ရင် ရပါကယ်”

“ဟင် - ညှိရင်ရတယ်”

“ဪ - ရပါတယ်လို့ ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ဟာကို”

“ဘယ်လိုညှိရမှာလဲ”

“မနက်ဖြန် တရုတ်ကြီးဆိုင်မှာ ငါတို့ကို တစ်ဝိုင်းလောက် ပြုစုလိုက်ရပါပဲ”

“ဒါ . . ဒါဆို ဇာတ်ညွှန်းမပြင်တော့ဘူး . . . မင်းသမီးနဲ့ပေါင်း ရမယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ . . ဒါပေါ့”

“ဪ - ဒါလေးများ ရပါတယ်ကွာ . . ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တွေပဲ . . စေတနာရှိပြီးသားပဲဟာ . . အဟီး”

မင်းမော်ထွန်းနှင့်မိုးကြီးတို့ ပြောဆိုနေသည်ကိုကြည့်ပြီး တိမ်ညိုရယ်ချင်လာသော်လည်း မရယ်မိအောင်ထိန်း၍ ဇာတ်မင်းသား စိန်သက်ဇော်ထံ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

စိန်သက်ဇော်က ဇာတ်စင်ပေါ်တက်နေနှင့်ရန် ညွှန်ကြား သဖြင့် တိမ်ညိုလည်း ဇာတ်စင်ပေါ်သို့တက်ကာ ပရိသတ်မမြင်သာ သော အနောက်ဘက်ခပ်ကျကျထောင့်မှာ နေရာယူထားလိုက်သည်။ မကြာခင် လေးတော်တင်ခန်းဇာတ်ကပြဖျော်ဖြေတော့မည်ဖြစ်သည် ကိုး။

“အခုဆက်လက်ပြီး မြင်သာရွာလူငယ်လေးများ ဖျော်ဖြေ တင်ဆက်မယ့် လေးတော်တင်ခန်းအကကို ဆက်လက်ရှုစားရမှာဖြစ် ပါတယ်ရှင်”

လော်စပီကာမှထွက်ပေါ်လာသော ကြေညာသံကြောင့် တိမ်ညိုရင်တစ်ချက် ခုန်သွားရသည်။ ပရိသတ်၏လက် ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းကိုနားထောင်ရင်း ပီတိတွေ အတိုင်းမသိပြာနေမိ သည်။ မိမိတို့၏ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုကို ရွာရုံလူအားလုံးက မည်မျှ စိတ်ဝင်တစား စောင့်မျှော်နေကြသည်ကိုလည်း တိမ်ညိုသဘောပေါက် ထားပြီးဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘီလူးဆိုင်းတီးလေသဖြင့် ဒဿဂီရိလည်း စင်တစ်ဖက်မှ သွက်လက်စွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ဘယ်ဘက် လက်မှာ လေးကိုကိုင်ထားပြီး ဒဿဂီရိဟန်ရေးပြတော့သည်။

‘မဆိုးဘူး’ဟုတွေးမိရင်း တိမ်ညိုကျေနပ်သွားသည်။ တိမ်ညို ချိုးကျူးလို့မှမဆိုးသေး ဒဿဂီရိက ထဖောက်တော့သည်။ မျက်နှာကို ဒဿဂီရိမျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသဖြင့် သူ ဘယ်သူဆိုတာ ပရိသတ်မသိမှာ စိုးဟန်တူသည်။ မျက်နှာဖုံးကိုစွဲလှန်ပြီး မျက်နှာကိုလှုပ်ပြသည်။ ပရိသတ်အသံများ ဆူညံသွားသည်။

“ဟယ် - ဒဿဂီရိက ဘယ်သူများလဲလို့ . . မောင်မောင် တော့ မောင်မောင်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ . . အရပ်ကလန်ကလားနဲ့ . . မြင်ကတည်းက မောင်မောင်လို့တော့အထင်သား”

“ဟေ့ မောင်မောင်ကွ . . ဒဿဂီရိကွ . . ယောက်ဖကြီးကွ”

“ဟိတ် - ယောက်ဖကြီး ဒဿဂီရိ . . မင်း ရာမကိုနိုင်ရင် နိုင် . . မနိုင်ရင် မင်းညီမကို ငါ ဒီညပဲခိုးပြေးမယ်ကွ သိလား”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

မောင်မောင်လုပ်ကာမှ ဒဿဂီရိလည်း ပေါတောတောကြီး ဖြစ်ရတော့သည်။ ပရိသတ်ကြီးက ဒဿဂီရိဆိုတာ သူမှန်းသိသွားပြီ မို့ မောင်မောင်ကျေနပ်သွားပြီး မျက်နှာဖုံးကိုပြန်အုပ်သည်။

တိမ်ညို ဒဿဂီရိမောင်မောင်ကြောင့် စိတ်ရှုပ်နေဆဲမှာပင် ဒဿဂီရိ၏နောက်ခံစကားပြောပေးသူ မိုက်ခဲဖိုးတုတ်ကလည်း ပညာ တွေပြနေပြန်ပါသည်။ ဒဿဂီရိအဖြစ်သရုပ်ဆောင်နေသူ မောင်မောင်ကိုယ်တိုင် လောလောဆယ် စကားပြောလို့မရသေး။ ပါးစပ်ထဲမှာ ဓာတ်ဆီငုံထားရသည်။ ဒဿဂီရိ၏တန်ခိုးအစွမ်းကို ပြသည့်အခါ ပါးစပ်ထဲမှ ဓာတ်ဆီမှုတ်ထုတ်ရသည်။ တစ်ချိန်လည်း

www.burmeseclassic.com

မှာပင် ညာဘက်လက်မှာထွက်ကိုင်ထားသော ဂက်စ်မီးခြစ်ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ခြစ်လိုက်ရမည်။

ထိုအခါ ဓာတ်ဆီကိုမီးကူးပြီး မီးပန်း၊ မီးပွားတွေ ဖြာခနဲဖြစ် သွားမည်။ ဒါလည်း အကြိမ်ကြိမ်လေ့ကျင့်ထားပြီးသားမို့ အခက်အခဲ မရှိ။

ခက်နေသည်က မိုက်ခဲဖိုးတုတ်ပင်ဖြစ်သည်။ ရေးပေးထား သည့်အတိုင်း မပြော။ အပိုတွေလျှောက်ပြောပြီး မိုက်ရွေးရဲဇာတိကို ပြနေသည်။

“ဒဿဂီရိဆိုသော အကျွန်ုပ်ကား အချဉ်မဟုတ်ပေ... အစဉ်အလာကြီးသည့် ဒြာဝိဒီယန်တို့၏ အရှင်သခင်ဖြစ်ပေတော့သည် ကကား... ထိုမှတစ်ပါး မှန်ကိုရာ မကြွားတမ်းကြေညာရဦးမယ်ဆို လျှင်လည်း တောကြီးမြေဟောက်များနဲ့ သားရဲခြင်သေ့တို့ကို သတ်ဖြတ် အနိုင်ယူပြီး သူတို့ပိုင်ရာ တောင်ဆယ်လုံးကို ရွှံ့ပွဲမရှိ အောင်နိုင်ခဲ့သူ ရာဝဏသူရဲကောင်းလို့လည်း မည်ပေသေးရဲ့... တကယ်ဆို ကျွန်ုပ် ဆိုတဲ့ ဒဿဂီရိဟာ တောင်ဆယ်လုံးလောက်တော့ ပျင်းတောင်ပျင်း သေးရဲ့... စကြဝဠာတစ်ခွင်ရဲ့ ရှိရှိသမျှတောင်တွေကို သိမ်းပိုက် အောင်နိုင်စွမ်းတဲ့ ထူးရှယ်သူရဲကောင်းတစ်ဦးဆိုလည်း မမှားပေဘူး ပရိသတ်ရဲ့... အင်း - အဲသလို ရဲရင့်ခက်ထန်လှတဲ့ သံမဏိနွလုံး သားကို အရည်ပျော်ကျအောင် ပြုနိုင်စွမ်းသူတစ်ယောက်တော့ ဟောဒိ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပေါ်ပေါက်လာပါရောလား... ဘူလေး ဘူလေးလဲ ... ဘူလေးလဲ... အလို - သီတာဒေဝီလေးတဲ့လားကွယ်... စက်စက်ယိုလှ ပျက်ပဲ့များ သီတာဒေဝီရယ်... ဘယ်ပုံနှိုင်းလို့ ခိုင်း ရပါမယ် သီတာဒေဝီ အချစ်ကလေးရယ်”

မိုက်ခဲဖိုးတုတ် ရွတ်ချင်ရာရွတ်သည့်အတိုင်း ဟန်ရေးပြနေ သော ဒဿဂီရိလည်း ကင်းလာလေပြီ။ ဓာတ်ဆီထဲထားရသဖြင့် ပါးစာ

ထဲပူလာရသလို တန်ခိုးအစွမ်းကလည်း ပြခွင့်မရသေးသည့်အတွက် ဒဿဂီရိသည်မခံနိုင်တော့။

ထို့ကြောင့် ခြေသံကြမ်းကြမ်းနင်းပြီး ဇာတ်စင်အနောက်ဘက် ဆီသို့ ဒဿဂီရိခြေဦးလှည့်လေသည်။

တိမ်ညိုလည်း ဖိုးတုတ်ဆီမှ မိုက်ကိုပြန်ယူမှဖြစ်ကော့မည် ကို သဘောပေါက်လေသဖြင့် ဇာတ်စင်အောက်သို့ အလျင်အမြန် ပြေးဆင်းရလေသည်။

အရေးထဲမှာ ဟာနုမာန်မျောက်မင်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်မည့် သာလှကလည်း ပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေပြန်သဖြင့်

“ဟေ့ကောင် မင်းထွန်း... သာလှတစ်ယောက် ဘယ် ရောက်နေလဲ... မြန်မြန်ရှာပြီးခေါ်လာနဲ့... ငါ့တို့ကောင်ဖိုးတုတ် ပေါက်ကရလျှောက်လုပ်နေတာကို သွားတားလိုက်ဦးမယ်”

တိမ်ညိုလာတာကိုမြင်ကာမှ ဖိုးတုတ်လည်း

“ဟယ် - ပြောနေကြာတယ်... မပြောနေ မကြာဘူး... လူရွှန်အောင် အစွမ်းပြလိုက်မယ်... ကိုင်း - ငါ့ဟဲ့ ဒဿဂီရိဘီလူး”

ဟူ၍ ပျာပျာသလဲရေရွတ်လေရာ စင်ပေါ်ရှိ ဒဿဂီရိလည်း မာန်ပါပါ တန်ပါပါခြေတစ်ချက်စောင့်လျက် ပါးစပ်ထဲရိုဓာတ်ဆီကို ဖရူးခနဲမှတ်ထုတ်ကာ လက်ထဲရှိမီးခြစ်ကို ဖျတ်ခနဲခြစ်လိုက်ရသည်။ ဖိုးတုတ်ပြောရာ စမ်းတဝါးငါးနှင့် မျှော်တီးပေးနေရသော ဆိုင်းဆရာ များလည်း ယခုမှ အားပါးစာရလက်စွမ်းပြနိုင်ကြတော့သည်။

“ဗေပုံလျှီ”

သို့သော် ဒဿဂီရိမှာ ဓာတ်ဆီကို သတ်မှတ်နေရာသို့ မထွေး ထုတ်လိုက်နိုင်ဘဲ နီးရာအရပ်သို့ထွေးထုတ်လိုက်ရသည်ဖြစ်ရာ စင် ဘေးရှိကားလိပ်ကို ဓာတ်ဆီရောက်သွားပြီး မီးစွဲတော့သည်။

ပထမတော့ ဒဿဂီရိအစွမ်းပြသည့် အထူးပြုလုပ်ချက်

www.burmeseclassic.com

ပြီး ပရိသတ်များက လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသေးသည်။

“ဟိုက်ရှားပါး... မိုက်တယ်ကွာ... ဒါမှ တကယ့်ဒဿဂီရိကွ”

“ဟေး... ဒဿဂီရိမောင်မောင်ကွ... လုပ်ထား”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်က သောင်းသောင်းဖျဖျအားပေးနေသော်လည်း ဒဿဂီရိခမျာတော့ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မိဖြစ်ပြီး စင်ပေါ်မှာ တောင်ပြေးမြောက်ပြေးပြေးနေလေ၏။ အားပေးကြတဲ့ပရိသတ်များလည်း နောက်မှ မီးတကယ်လောင်မှန်းသိကြပြီး ထိတ်လန့်ကုန်ကြရသည်။

“ဟာ - ဒဿဂီရိ... အဲလေ... မီးက ဟန်ဆောင်လောင်နေတာမဟုတ်ဘူး... တကယ်လောင်နေတာဟေ့”

“မီး မီးတဲ့... ပြေးကြဟေ့... အဲလေ - မြန်မြန်ဝိုင်းငြိမ်းကြလေ... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ပိစိ... ပိစိ... မီးသတ်ဗိုလ်ပိစိ... ရောက်ရာအရပ်က အမြန်လာပြီး မီးငြိမ်းသတ်ပေးပါ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်သံများ ဆူညံပွက်ကာ မီးငြိမ်းသတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားကြရတော့သည်။

မီးသတ်ဗိုလ်ပိစိဦးဆောင်သော မီးဘေးကြိုတင်ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များနှင့် လူကြီးကလေးမကျန် ဝိုင်းဝန်းငြိမ်းသတ်နိုင်မှုကြောင့် မီးငြိမ်းသွားလေသည်။ မီးငြိမ်းသွားချိန်မှာ ဇာတ်စင်ကြီးတစ်စင်လုံးလည်း ပြာဖြစ်သွားလေပြီ။

ကဲ - သည့်ထက်ဇာတ်နာတာ ဘာများရှိဦးမည်နည်း။

(၄)

“ကဲ - ပြောကြစမ်းပါဦး... ကောင်းကြသေးရဲ့လား... ကောင်းကြသေးရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါတယ်ရှင့်”

ရွာလူကြီးဦးဘထွေး စိတ်တိုပြီးရင်း တိုသွားရသည်။ ထို့ကြောင့် အားလုံးကို မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့်ကြည့်ရင်း

“ဘာကိုကောင်းတာလဲ... ဘာကိုကောင်းတာလဲ... ပြောကြစမ်းပါဦး”

“မသိ... မသိဘူးလေ... ဥက္ကဋ္ဌကြီးပဲ ကောင်းကြသေးရဲ့လားဆိုလို့ ကောင်းပါတယ်လို့လိုက်ပြောတာ”

“ထို့... ခင်ဗျားတို့ အဲဒါခက်တာပဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကွဲ့... မကောင်းကြသေးပါဘူး”

“အေးပေါ့... ဘယ်လိုလုပ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ... ခင်ဗျားတို့ ဦးနှောက်တွေနဲ့ စဉ်းစားကြည့်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်... မကောင်းပါဘူးခင်ဗျာ”

“မကောင်းပါဘူးရှင်”

ပွဲက အားလုံးဖော်လိုအလိုက်လွန်နေမှန်း သိသာ၏။ ဦးဘထွေး သက်ပြင်းချသံ ကျယ်ကျယ်ပြုပြီး များနာကြီး

သုန်မှုန်ထားသဖြင့် အားလုံးလည်း စကားမစရဲဘဲ ဦးဘထွေးကိုသာ အကဲခတ်နေကြရသည်။ သည်အချိန်မှာ စကားမှားလို့မရ။ ဦးဘထွေး ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ဖော်လိုလိုကဲ့သို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်းကို အားလုံးနားလည်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ဒါတောင် ဖော်လိုအလိုက်မှားပြီး ဒုက္ခတွေ့နိုင်သေးကြောင်းကို သဘောပေါက်ကြရပြန်သည်။

အတန်ငယ်ကြာမှ ဆိတ်ငြိမ်မှုဖြူခွင်းသောအားဖြင့် ဦးဘထွေး၏အသံဝါဝါကြီးက ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အင်း - ခုနကပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ဘာကြောင့်ခေါ်တွေ့ရသလဲဆိုတော့... အခုနကပြောသလို ပေါ့လေ ဟုတ်လား... ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ရွာက စာယောင်ယောင်ပေယောင်ယောင်တွေ ဇာတ်ရှူး ဇာတ်ရှင်တွေကို တတ်နိုင်သလောက် မြေတောင်မြှောက်ပေးတယ်... ဟော - ဒင်းတို့ကို အခုလိုမြေတောင်မြှောက်ပေးတော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ... ကဲ - ပြောကြစမ်းပါဦး... ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ”

သည်တစ်ခါတော့ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့်သာ တုံ့ပြန်နိုင်ကြတော့သည်။ မည်သူ့ထံမှ အသံမထွက်လာသဖြင့် ဦးဘထွေးကပင် စကားဆက်၏။

“ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတော့ ဇာတ်စင်ကြီးတစ်စင်လုံး ပြာဖြစ်သွားတာ အားလုံးအတွေ့ပဲမဟုတ်လား... အလကား... ကိုယ်မနိုင်တဲ့အလုပ် ဝင်ရှုပ်ချင်ကြတာကိုး... လူကြီးတစ်ယောက်လုံးဖြစ်တဲ့ ကျုပ်လည်း မျက်နှာပျက်ရတယ်... နောက်ပြီး ဟိုလူဒီလောက်ပေး... ဒီလူဒီလောက်ထည့်ဆိုပြီး စုပေါင်းပြီး ဇာတ်အဖွဲ့ရဲ့ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုစရိတ်ကိုလည်း အလျော်ပေးရသေးတယ်... ကဲ - ကောင်းကြသေးရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဘာပြောတယ်”

“အဲ - မကောင်းပါဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“အဲဒါပြောတာပေါ့... ဘယ်နှယ့်လုပ် ကောင်းနိုင်မှာလဲ... တော်ပြီ... ပြီးတာတွေလည်း ပြီးသွားပြီ... အဲဒါတွေလျှောက်ပြောနေလည်း အလကားပဲ... ပြောမနေတော့ဘူး”

အားလုံး ‘ဟင် - သူကပဲပြောနေပြီးတော့’ဟု စိတ်ထဲမှပြန်ပြောလိုက်ကြသော်လည်း နှုတ်ကမူပိတ်လျက်သားရှိကြ၏။

ရွာလူကြီးဦးဘထွေး လည်ဆန်ပြီး လူအုပ်အတွင်းသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုရှာသလိုပြု ပျ၏။ ပြီးမှ

“ဒါနဲ့ ဟိုကောင် ဒေသဂီရိလုပ်တဲ့ကောင်ရော”

“ရှို... ရှိုပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

မောင်မောင် မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး နေရာမှ မရဲတရဲထ၏။ ဦးဘထွေး ခပ်စူးစူးတစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“နေစမ်းပါဦး... မင်းက ဘာကြောင့် ဇာတ်စင်မီးလောင်အောင် လုပ်ရတာလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်တော် တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး... ဟိုကောင် မိုက်ခဲဖိုးတုတ်ကြောင့်ပါ”

“ဟေ - ဖိုးတုတ်က မင်းကိုခိုင်းတာလား... ဟေ့ကောင်ဖိုးတုတ်... မင်းက ဘာသဘောကြောင့် ခုလိုလုပ်ရတာလဲ”

“ဟာ - ကျွန်တော်မခိုင်းပါဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ်... ကြံကြံစီရာ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ”

မိုက်ခဲဖိုးတုတ် နေရာမှအလျင်အမြန်ထပြီး ဖြေရှင်းချက်ပေး၏။

ဦးဘထွေး မောင်မောင်ဘက်မျက်နှာပြန်မူပြီး “ဟိုမှာ ဖိုးတုတ်က သူခိုင်းတာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပါရော”

လား”

“ဒီ... ဒီလိုပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး... ကျွန်တော် ဒဿင်္ဂီရီအဖြစ် က ပြနေတဲ့အခါ ဖိုးတုတ်က ကျွန်တော့်ကိုယ်စား စကားပြောပေးရပါတယ်”

“မင်းကလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြော ပြီးရောပေါ့... ဒီ ကောင်မိုက်ခဲကိုမှ ပြောခိုင်းရတယ်လို့”

“ကျွန်တော်က ပါးစပ်ထဲမှာ ဓာတ်ဆီငုံထားတော့ ပြောလို့ မရဘူးလေ”

“ဟေ - မင်းကလဲ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ... ပါးစပ်ထဲ ဘာအရွေးထဲပြီး ဓာတ်ဆီငုံထားရတာလဲ... ဓာတ်ဆီငုံမယ့်အစား ကွမ်းငုံထားတာကမှ ဟုတ်တုတ်တုတ်ရှိဦးမယ်”

“ဒီလိုပါ... ဓာတ်ဆီငုံထားတယ်ဆိုတာ ဒဿင်္ဂီရီအစွမ်းပြ တဲ့အခါ မီးပန်းမီးပွားတွေဖြစ်သွားဖို့ တိမ်ညိုခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ရတာ ပါ”

“ဪ - ဒီလိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး... ပြီးတော့ ဖိုးတုတ်ပြောပေးရ မှာလည်း နည်းနည်းလေးပါ... အဲဒါကို ရေးပေးထားတဲ့အတိုင်း မပြောဘဲ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ အများကြီးလျှောက်ပြောနေလို့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုသတိပေးဖို့ စင်နောက်ဘက်ကိုသွားပါတယ်... အဲဒီအခါကျမှ သူက ဒဿင်္ဂီရီပါးစပ်က မီးမှုတ်ထုတ်ရမယ့်စကားကို ပြောတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ရောက်ရာအရပ်မှာ တန်ခိုးအစွမ်းပြလိုက်ရတာပါ”

“ဟေ - ဖိုးတုတ်... ဒါဆို မင်းကြောင့်ပေါ့... မင်းက ဘာ ကြောင့် ရေးပေးထားတာမပြောဘဲ မဟုတ်ကဟုတ်ကလျှောက်ပြော ရတာလဲ”

အချစ်အားသံ

“ကျွန်တော့်ကိုရေးပေးထားတဲ့စာရွက် ပျောက်သွားလို့ပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဟေ”

ဦးဘထွေး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရလေသည်။ ရေ နွေးကြမ်းခွက်ကိုလှမ်းယူပြီး တစ်ကျိုက်တည်းနှင့်ကုန်အောင် သောက် လိုက်သည်။ ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို ပြန်မချသေးဘဲ

“အေးလေ... ပြီးတာတွေလည်း ပြီးကုန်ပါပြီ... အဲဒါတွေ လျှောက်ပြောလည်း အလကားပါပဲ... ပြောမနေတော့ပါဘူး”

ဟု ရေရွတ်ပြောဆိုပြန်၏။

အားလုံး ‘ဟင် - သူပဲပြောနေပြီးတော့’ဟု တွေးတောချိန် မရခင်မှာပင်

“အခုလို မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ဟိုကောင် စာယောင်ယောင် ပေယောင်ယောင် ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာရူး တိမ်ညို အတွက်တော့ သိပ်နစ်နာသကွာ... နို့မို့ ဟိုက သူ့ကိုခေါ်သွားပြီး ကောင်းကောင်းမြှောက်စားမှာ”

ဟူ၍ စိတ်လိုလက်ရ စေတနာစကားဆို၏။ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးသာဒွန်းကလည်း အခွင့်အရေးကိုလက်လွတ်မခံဘဲ

“မှန်တာပေါ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ်... တိမ်ညို နာမည်ကြီးသွား ရင် ကျွန်တော်တို့ရွာအဖို့လည်း ဂုဏ်ရှိတာပေါ့... ခုတော့ ရွာအတွက် ပါ နစ်နာသွားရပြီ”

ဟု ဦးဘထွေးအကြိုက် လိုက်ပြော၏။ ဦးဘထွေး ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ဖြင့် ‘ဟုတ်ပ... ဟုတ်ပ’ဖြစ်သွား၏။ တိမ်ညိုက မျက်နှာ သနားကမားလုပ်ပြ၏။

ဦးသာဒွန်း အားတက်သွားပြီး စကားဆက်မည်ကြံရုံရှိသေး သည်။ မင်းမင်းနှင့်လင်းလင်းက တစ်ပြိုင်တည်းထရပ်ရင်း

“ကျွန်တော်တို့လည်း နှစ်နာတာပါပဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

ဟု ပြိုင်တူဆိုလာသဖြင့် ဦးသာဒွန်းက

“ဟင် - မင်းတို့က ဘာကြောင့်နှစ်နာရတာတုန်း”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ရာမနှင့်လက္ခဏာအဖြစ် ကပြ ရမှာလေ... အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အနုပညာအစွမ်းလေးမှ ပြသခွင့်မရလိုက်ပါဘူး... မီးက ထထောင်တော့ ဘယ်လောက် နှစ်နာတယ် မှတ်လဲ”

“အေးလေ... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ... နှစ်နာတာပေါ့”

ဦးသာဒွန်း၏ နှစ်သိမ့်စကားကြောင့် မင်းမင်းနှင့်လင်းလင်း ကျေနပ်ပြီး နေရာမှာပြန်ထိုင်ပြီးရုံရှိသေးသည်။ သာလှ နေရာမှထရန် ပြင်စဉ် ထပြောလိုက်သော ကြက်ခြေနီ ဘာဘူစကားကြောင့် အားလုံး ရယ်မိကြလေသည်။

“ဒါကတော့ကွာ... ရာမနှင့်လက္ခဏာကိုကြည့်ရတာလည်း ပျော့စိစိနဲ့... သိန်းယိုရ်ပြည် မီးတက်ရွှံ့ရမယ့် သာလှဆိုတဲ့ဟာနုမာန် မျောက်ကလည်း ဘယ်နားမှလဲနေမှန်းမသိဆိုတော့ ဒသဂီရိလည်း စိတ်မရှည်နိုင်တာနဲ့ သိန်းယိုရ်ပြည် မီးမြန်မြန်လောင်မှ ဒီပြဇာတ်မြန် မြန်ပြီးမယ်ဆိုတာကိုသဘောပေါက်လိုက်လို့ သူ့ကိုယ်သူပဲ မီးတက် ရွှံ့လိုက်တာနေမှာပေါ့ကွ”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

တိမ်ညို အားလုံးနှင့်လိုက်မရယ်နိုင်ဘဲ ရွှေမွန်ကိုလှမ်းကြည့် မိသည်။ ရွှေမွန်ကလည်း တိမ်ညိုကိုလှမ်းကြည့်သည်။ နှစ်ဦးတည်း သာသိသည့် အကြည့်ကိုယ်စီကို ရင်ခုန်စွာပြန်ရုတ်မိကြသည်။

ရယ်သံများမစဲခင်မှာပင် မိုးကြီး နေရာမှထရပ်ပြန်သည်။ ရယ်သံများတိတ်သွားပြီး မိုးကြီး ဘာပြောမည်လဲဟူ၍ အာရုံစူးစိုက် ကြရသည်။ ရှိသမျှလူအားလုံး၏ အာရုံများ သူ့ဆီကိုရောက်နေပြီမှန်း

သေချာကာမှ တကယ်ကြေကွဲသောမျက်နှာထားဖြင့်

“အဲသလိုသာ ပြောကြစတမ်းဆို နှစ်နာတဲ့သူတွေစာရင်းမှာ ကျွန်တော်ကိုလည်း ဘယ်ချန်ထားလို့ရမလဲဗျာ”

ဟူ၍ ဆိုနှင့်စကားကို ဖြည်းဖြည်းညှင်းညှင်းနားထောင်၏။

ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်စံက

“မင်းကရော ဘယ်လိုနှစ်နာရပြန်တာတုန်း မိုးကြီး”

“ဘယ်လိုနှစ်နာရသလဲဆိုတော့ဗျာ... ကျွန်တော်ဟာ ‘ရွှေ လက်မြဲမြဲတွဲပါမယ်’ ဆိုတဲ့ ပြဇာတ်ရဲ့ခေါင်းဆောင်မင်းသား... ကျွန် တော်နဲ့ လက်တွဲပေါင်းဖက်ရမယ့်သူက မင်းသမီးချောလေး မေဇော်... အခုတော့ ကျွန်တော်မှာ ပြဇာတ်လည်း မကလိုက်ရ... မင်းသမီး မေဇော်လေးနဲ့လည်း ဇာတ်သိမ်းခန်းမှာ မပေါင်းလိုက်ရဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်နှစ်နာသလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ... စဉ်းစားကြည့်ကြပါ”

“ဘာများလဲလို့ကွာ... ဒီမယ် - မင်းတို့ ဘာမှစိတ်ကူးယဉ် ပနေနဲ့တော့... မင်းသမီး မေဇော်နဲ့ ဇာတ်မင်းသားလေး မင်းဘူး စိန်သက်ဇော်တို့က တို့ရွာကအပြန်မှာ လက်ထပ်လိုက်ကြပြီ သိရဲ့လား”

“ဗျာ”

“ရှင်”

“ဟင်”

“အလို”

သီးနှံပွဲစားကြီး ဦးမြ၏စကားကြောင့် အားလုံး အာမေဇိုတ် ဖ် ကိုယ်ခီရွတ်ရင်း အံ့ဩတကြီးဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကာလသား ကာလသမီးများ။

“ဟုတ်... ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ရဲ့လားရှင်”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ... သူတို့က မောင်နှမတွေပဲဥစ္စာ”

မျှော်လင့်ချက်ထားလိုသေးသော လေသံများကို နားကြားပြင်းကပ်ဟန်တူသော ဝိဒိယိုရုံပိုင်ရှင် ဦးရွှေထွန်းက

“မင်းတို့နှယ်... အဲဒါခက်တာပေါ့... ဟိုက အနုပညာ မောင်နှမတွေပါလို့ ပြောတဲ့ဟာကို ကိုယ်လိုရာကို ကိုယ်ဆွဲတွေးပြီး ကိုယ့်ဥစ္စာ ကိုယ်ရှာချင်တာကိုး”

ဟူ၍ ချက်ပိုင်ပိုင်နှက်လိုက်လေ၏။ မျှော်လင့်ချက် ပြုလဲသွားသောမျက်နှာများကို ငဲ့ညှာရကောင်းမှန်းမသိသေး။ ဦးရွှေထွန်းက စကားကို အားပါးတရဆက်ပြန်သေးသည်။

“နောက်ပြီး မင်းတို့သိအောင် ထပ်ပြောရဦးမယ်... ဇာတ်မင်းသားလေး မင်းဘူးစိန်သက်ဇော်နဲ့ မင်းသမီးလေး မေဇော်တို့ဟာ ဇာတ်ကို စိတ်နာလွန်းလို့ ကိုယ်တိုင်ဇာတ်ကဖို့မပြောနဲ့... သူများကတဲ့ဇာတ်တောင် မကြည့်တော့ပါဘူးတဲ့”

အားလုံး ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ခေါင်းပိုက်စိုက်ကျကုန်ကြ၏။

မိုးကြီးက ပြဇာတ်မင်းသားလေသံဖြင့်

“ဪ - စက်ရက်လိုက်တာ မေဇော်ရာ”

ဟု ကြေကွဲပြသည်ကို မင်းမော်ထွန်းက

“မင်းကလဲ... ရက်စက်လိုက်တာ လုပ်ခမ်းပါကွာ... ဘယ်နှယ်စက်ရက်လိုက်ရတာလဲ”

ဟု ထောက်ပြပြင်ဆင်ပေး၏။ သို့သော် မိုးကြီးကမလျှော့ဘဲ

“ဘယ်လိုစကားလုံးပဲသုံးသုံး ငါ့ရင့်က အပူလုံးကို ငါသာအသိ

ဆုံးပါကွာ”

ဟု ဇာတ်နာပြုလေရာ မင်းမော်ထွန်းက

“အေး - အဲဒါဆိုလည်း သေလိုက်ပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ”

ဟု ကောင်းချီးပြန်ပေးလိုက်၏။

“အား - ကိုယ်ကြေကွဲနေပြီ”

ဆိုသော သိချင်းစာသားကို ငိုသံဖြင့်ရွတ်ဆိုပြီး ထွက်ပြေးသွားသူကတော့ ဘူးသီးဖြစ်သည်။

သီးနှံပွဲစားကြီး ဦးမြက ဘူးသီးနောက်ကျောကို အံ့ဩသံကြီးလိုက်ကြည့်ရင်း

“အင်း - ပြောလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး... ငါ့သားလည်း အရူးပဲ”

ဟု ရေရွတ်လေရာ အဝီစိရေတွင်းပိုင်ရှင် ဒေါ်တင်ကြည်က

“ဪ - ဒါကတော့ အေတူသားကိုး... ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

ဟူ၍ အများကြားသာအောင် မေးငေါ့ပြောဆိုလေသည်။

ဦးမြ ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ၍ ကုလားမခိုင် ရခိုင်မဆိုသလို

“ဒါနဲ့ မီးသတ်ဗိုလ်ပီစိကို မေးပါရစေဦး... မီးဘေးကြိုတင်

ကာကွယ်ရေးအတွက် ယူထားတဲ့ ထော်လာဂျီငါးစီးက ဇာတ်စင်မီးလောင်တော့ ဘာလုပ်နေသလဲကွ ဟေ”

ဟူ၍ အပြစ်တင်ပြောဆိုရင်း စကားဟောင်းကို ပြန်ဖော်

သည်။

ပီစိကလည်း ခေသူမဟုတ်။

“ကျွန်တော်မှားသွားတာပါ ပွဲစားကြီး”

“ဟေ... ခုမှ ဘာမှားသွားတာလဲကွ”

“တကယ်ဆို မီးဘေးကာကွယ်ရေးမှာသုံးဖို့ ထော်လာဂျီငါးစီး မတောင်းသင့်ပါဘူး... အတူတူအကျိုးအရ အမှန်တကယ်က ဆယ်ငါးစီးလောက်တောင်းသင့်တာပါ”

“ဟေ”

သီးနှံပွဲစားကြီးဦးမြ ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်းမသိတော့၍ ကွမ်းယာထုတ်ပြီး ဝါးနေတော့သည်။

ရွာလူကြီးဦးဘထွေးလည်း စကားဖြတ်ရန်ဟူသောအတွေးဖြင့်

“တော်ပြီ... ပြီးတာတွေလည်း ပြီးသွားပြီ... အဲဒါတွေ လျှောက်ပြောနေလည်း အလကားပဲ... ပြောမနေတော့ဘူး... နောင်နှစ် ဘုရားပွဲတွေမှာ ဇာတ်မသွင်းတော့ဘူး... ဝီဒီယိုပဲ ပြတော့မယ်... ဒါပဲ... ပြန်ကြတော့”

ဟုဆိုကာ နေရာမှ ပြောပြောဆိုဆို ထလေသဖြင့် အားလုံးလည်း ပြန်ဖို့ပြင်ကြရသည်။

အရေးထဲ အပျိုကြီးညိုလှက တက်မတက် ချက်မတက်ဖြစ်နေသဖြင့် ကြက်ခြေနီဘာဘူလည်း ဘုရားပွဲတစ်လျှောက် အသုံးမပြုခဲ့ရသော ရှူဆေးကို ဆေးအိတ်ထဲမှထုတ်ပြီး အပျိုကြီးညိုလှ၏ နှာခေါင်းဝမှာတေ့ပြီး ရှူစေသည်။

အပျိုကြီးညိုလှ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို မေးကြည့်သောအခါ

“ဇော်ဇော်လေ ဇော်ဇော်... ဇာတ်မင်းသားလေး စိန်သက်ဇော်လေ... အဟင့် - ဒီက သူ့အတွက် စေတနာတွေထားပြီး ပို့ပို့ပေးတဲ့ လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ် မျက်နှာလေးမှမထောက်... အဟင့် - ကြက်သားဟင်း၊ ဘဲသားဟင်း မျက်နှာလေးမှမထောက်... အဟင့် - ရက်စက်လိုက်တာကွယ်... ရက်စက်လိုက်တာ ဇော်ဇော်ရယ်... အဟင့် ဟင့်”

ဟူ၍ ဂန္ထဝင်လွမ်းခန်းဆင်နေသဖြင့် အားလုံးငိုရမလို ရယ်ရမလို မျက်နှာထားကိုယ်စီဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မအူမလည် သာကြသံမိကြတော့သည်။

မြ ရ သ စာ ၆၀

ဪ - ဇာတ်ကတော့ နာပြီးရင်းနာတော့တာပါလား အရင်ကတို့ရယ်။

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ ဘူးသီးရင်ဖွင့်သံကို မကြားချင်ဘဲကြားနေရရင်း 'ငွတ်ကြီးဖြစ်နေပါရောလား' ဟု တိမ်ညိုတွေးမိရင်း ရယ်ချင်သွားသည်။

ဘူးသီးတစ်ယောက် စတန့်ထွင်ပြီး ခါတော်မှီအသည်းကွဲပြနေသည်ကို စားကောင်းသောက်ကောင်းအောင် မြှောက်ပေးနေသူတွေကလည်း ရှိသေးသည်။

ဘူးသီးဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ဘာရောဂါမှန်းမသိ ညောင်တန်းရွာက ရွာလူကြီးဦးသိန်းရဲ့သမီး နှင်းရည်မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကလည်း သူနဲ့လည်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘဲ ယခုလိုပဲ မဆီမဆိုင် အသည်းတွေကွဲပြခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလိုပဲ မြှောက်ပေးသူတွေကလည်း မြှောက်ပေးချောက်တွန်းခဲ့ကြသည်။

ပြီးတော့ ရွှေမုန်ကို ရင်ခုန်သည်တဲ့။ ရွှေမုန်ကဖြင့် သူ့ကို နည်းနည်းလေးမှ အရေးလုပ်သည်မဟုတ်။

ဟော - အခုလည်း ရွာမှာ ဇာတ်လာကရင်း ကာလသားတွေကြား ရေပန်းစားခဲ့သူ မင်းသမီးလေးမေဇော်ကို ရင်ခုန်သွားပြန်သည်တဲ့။ မေဇော်ကဖြင့် သူ့တောင် သေချာမှတ်မိရဲ့လားမသိ။ သူက လူ့အထင်ကြီးအောင် လာခဲ့ပြီးလွမ်းပြနေသည်မှာ နားရင်းကြီးခြောက်ချက်လောက် အုပ်ပစ်ဖို့ကောင်းသေးတော့သည်။ ဒေါ်တင်ကြည်ပြောသလို သူ့အဖေ ပွဲစားကြီးဦးမြနှင့် တူလို့လားတော့မသိ။ ပြောသာပြောရသည်။ ဘူးသီးလို ကိုယ့်အုပ်ပစ်ဖို့ကြံကွဲနေကြသည့် ကာလသားတွေကလည်း ဒုနှင့်ဒေးရယ်။

အားလုံးနှင့်မတူ မိုးကြီးကြေကွဲပုံကတစ်မျိုး။
“မင်းတို့စဉ်းစားကြည့် . . . မင်းသမီးမေဇော်ကို ရွာက ကာလသားတွေ အပြိုင်အဆိုင်ပိုးပန်းနေကြတဲ့အထဲမှာ ငါက အခွင့်အလမ်းမကောင်းဆုံးပဲ . . . ငါရုပ်ဖြောင့်တာ၊ စတိုင်ကောင်းတာတွေ

(၅)

ရယ်ဖွယ်မဟုတ်။

လွမ်းခန်းဖြစ်သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ သည်နေ့ မြင်သာရွာတွင် လွမ်းခန်းရိုက်ကြသူတွေ အထူးများပြားနေပါသည်။ တရုတ်ကြီးဆိုင်မှာလည်း ယခင်နေ့များထက် စည်ကားလျက်ရှိသည်။

“ငါ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ရင်မခုန်ခဲ့ဖူးတာ မင်းတို့လည်း အသိပဲ”

“အေးပါ . . . သိပါတယ် . . . အဲ - ဟုတ်သေးဘူးလေ . . . မင်း ရွှေမုန်ကို ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးသေးတယ်လေကွာ”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒါ အရင်က . . . အခုမတိုးတော့ဘူး . . . ရွှေမုန်က ငါ့ရင်ခုန်သံကိုမတိုးနိုင်တော့ဘူး . . . အခု ငါ့ကို ရင်ခုန်သံတွေပြန်စေသူဟာ မေဇော် . . . မင်းသမီးချောလေး မေဇော်ကွ . . . အခုတော့ကွာ . . . ချစ်မိတာနဲ့ မကာမိအောင် ဟောဒီကောင်ခံစားနေရပြီ . . . ဘူးသီးဆိုတဲ့ကောင် ခံစားနေရပြီ”

“အေးကွာ . . . မင်းခံစားချက်ကို ငါတို့နားလည်ပါတယ်ကွာ . . . တရုတ်ကြီး နောက်တစ်လုံးထပ်ချပေးဦးဟေ့”

“အေး - ချစ်မိတဲ့သူတွေဆိုတာ ထာဝစဉ်အနှုံးပါဆိုတာ အခုတော့ သွေးထွက်အောင်မှန်နေပါရောလားကွာ”

ဘေးဖယ်ထားလိုက်ဦး... သူနဲ့အတူတူ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို အတူတူ ကဖို့ အတူတူလေ့ကျင့်ခဲ့ကြပြီးပြီ... ဒီမှာတင် လူချင်းကရင်းနှီးနေ ပြီး... ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ငါပေါင်းဖက်ဖို့ ကံမပါဘူးဆိုတာ ငါ့နှလုံးသားက အလိုလိုသိပြီးသားပါ... ငါ့ဘက်ကလည်း အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ် စွန့်လွှတ်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြီးသားပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ဘာလို့လွမ်းနေ၊ ခံစားနေသေးလဲကွာ... ပေးဆပ် စွန့်လွှတ်တဲ့စိတ်ကို မွေးလက်စနဲ့ ဆက်မွေးလိုက်ပေါ့”

ဘာမှလည်းဟုတ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အတည်ပေါက်ကြီး ကွဲ ကြေပြနေသော မိုးကြိုးကို အမြင်ကတ်လာဟန်ဖြင့် မင်းမင်းက စကား ဖြတ်ချသည်။ သို့သော် မရရေးချ မရ။

“အေး - မင်းတို့ပါးစပ်ကပြောတော့ လွယ်တာပေါ့... တကယ်တမ်းခံစားရတာက ဒီကောင်လေ”

မိုးကြိုးတစ်ယောက်ကတော့ ဇွတ်ကြီးကိုဖြစ်နေတော့သည်။ တိမ်ညိုလည်း မင်းမင်းကို မသိမသာလက်ကုတ်ပြီး ‘လွှတ်ပေးထား လိုက်တော့’ဟူသော အမူအရာကို ပြရတော့သည်။

မိုးကြိုး ခံစားမှုသိပ်သည်းလာဟန်ဖြင့် အရက်ခွက်ထဲမှအရက် ကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့်ကုန်အောင် သောက်ပစ်သည်။ အရက်မကျန် တော့သောခွက်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ဆောင်ချကာ ပါးစပ်ကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်၏

“အခုပဲ... ငါ့ဆန္ဒက တစ်ခုပဲ... အေး - အဲဒါကတော့ အပြင်မှာ တို့နှစ်ယောက်မပေါင်းကြရလည်း အတူကတဲပြဇာတ်ထဲမှာ ပေါင်းခွင့်ရရင်ပဲ ငါ့တစ်သက် အမှတ်တရဖြစ်ပြီး တစ်ဘဝစာကျေနပ် သွားမှာပါ... အခုတော့ ဟိုကောင်ဒေသဂီရိဒုက္ခပေးတာနဲ့ ငါ့အိပ် မက်ကလေး ပျက်စီးသွားရပြီကွာ... အဟင့် - နောက်တစ်ခွက်ပေး ဦးကွာ... ထပ်ချဦးမယ်... ဒီညတော့ မူးမှဖြစ်မယ်... အဟင့်

ဟင့် အော့”

မင်းမော်ထွန်းက ရယ်ချင်သောမျက်နှာပေးဖြင့် တိမ်ညိုနှင့် မင်းမင်းကိုလှမ်းကြည့်သည်။ တိမ်ညိုက ‘လွှတ်ပေးထားလိုက်ပါ’ဆို သည့်အမူအရာကိုသာပြရင်း ပြန်ဖို့ပြင်သည်။

သို့သော် မိုးကြိုးကအပြန်မခံဘဲ ဇွတ်တားသဖြင့် တိမ်ညို လည်း နေရာမှာပြန်ထိုင်ရင်း မိုးကြိုးရင်ဖွင့်လေသမျှ သည်းခံနားထောင် ရသည်။

မိုးကြိုးလည်း ရင်ဖွင့်လိုက်၊ ရှိုက်သံလေးပေးလိုက်၊ ဝှပ်ခနဲ မော့လိုက်ဖြင့် ရေချိန်ပင်အတော်လွန်နေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် တရုတ် ကြီး ဆိုင်ပိတ်ချိန်ရောက်သည်တိုင် မိုးကြိုးကြောင့် တိမ်ညိုတို့လည်း ဘယ်သူမှမပြန်နိုင်ကြသေး။

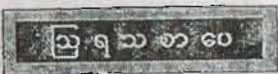
အသည်းကွဲလွယ်လေသော ဘူးသီးနှင့်အပေါင်းပါများပင် ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

ဗီဒီယိုကားတွေလဲက အသည်းကွဲမင်းသားတစ်ယောက်လို မိုးကြိုးအရက်ခွက်ကို ဆတ်ခနဲကောက်တိုင်ရင်း ဝှပ်ခနဲမော့ချလိုက် ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲ လက်ကိုပြန်ရုတ်ပြီး အရက်ခွက်ကို ထပ် ခနဲ စားပွဲပေါ်ပြန်တင်လိုက်သည်။

သို့သော် အရက်ခွက်က စားပွဲပေါ်ပြန်မရောက်ဘဲ လက်က လွတ်ကျကာ ခွမ်းခနဲ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားသလို လူကိုယ်တိုင် လည်း ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ်မှပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“အား”
ဟူသော နာကျင်မှုကို ကိုယ်စားပြုသည့်သင်္ကေတအား စိတ် ပါလက်ပါရွတ်ဆိုပြီးနောက် မိုးကြိုးသတိလစ်သွားတော့သည်။

တိမ်ညိုတို့ ပျာယာခတ်သွားသည်။ ဖန်ခွက်ကွဲစများပေါ် မိုးကြိုး ဖင်ထိုင်လဲကျမိလျက်သားဖြစ်သွားသည်ကို တပ်အပ်နေချိန်

မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မို့ စိတ်ပူရသောအခြေအနေပင်ဖြစ်သည်။
 တရုတ်ကြီးကိုပါ လှမ်းပြီးအကူအညီတောင်းရင်း မိုးကြီးကို
 ဝိုင်းပပြီး နေရာရွှေ့ရသည်။
 “ဟေ့ - တရုတ်ကြီး... ဒီမှာ ဒီကောင်မူးလဲသွားလို့ ဝိုင်းပြီး
 ကူသယ်ပေးပါဦး”

“ဟာ - မိုးကြီးတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ... ကဲ ကဲ -
 ဟိုကွပ်ပျစ်ပေါ်တင်ထားလိုက်တာပေါ့”

“ကွပ်ပျစ်ပေါ်တင်ရင်လည်း မမှောက်လျက်တင်မှရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကောင် ဖန်ကွဲစတွေပေါ် ဖင်ထိုင်လဲကျသွားတာဆိုတော့
 အခြေအနေဆိုး မဆိုး တစ်ချက်ကြည့်ရမယ်... လိုအပ်ရင် ဘာဘူ
 ကို ပြေးခေါ်ရမယ်”

“ကဲ ကဲ - ဒါဆိုလည်းသယ်တော့လေ”

“အေးပါ”

တိမ်ညို၊ တရုတ်ကြီး၊ မင်းမော်ထွန်းနှင့် မင်းမင်းတို့ လေး
 ယောက် မိုးကြီးခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အနိုင်နိုင်သယ်ပိုးရင်း ဆိုင်ထောင့်
 ရှိကွပ်ပျစ်ပေါ်တင်ရသည်။

ထို့နောက် တရုတ်ကြီးက ဖန်ကွဲများကို သွားရောက်လှဲကျင်း
 သိမ်းဆည်းသည်။

တိမ်ညိုတို့ကတော့ မိုးကြီးပုဆိုးကိုဖယ်ရှားပြီး တင်ပါးပေါ်ရှိ
 ဖန်ကွဲများ စူးစိုက်မှုအခြေအနေကို စစ်ဆေးသည်။

“ဟာ - ဒီကောင် တော်တော်ကံကောင်းတယ်ကွာ... ”

ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမားမရဘူး”

“အေးကွ... ဒါပေမဲ့ ဖန်ကွဲစသေးသေးလေးတွေကတော့
 တော်တော်များများစူးနေတယ် တွေ့လား”

“အေး - ဟုတ်တယ်ကွ... လက်လက်ထနေတာပဲ”

ဟုတ်ပါသည်။ မိုးကြီး အတော်ကံကောင်းသည်ဟုပြောရ
 မည်။ ဖန်ခွက်အကွဲအပြတ်စ ကြီးကြီးမားမားနှင့် ထိခိုက်မိခြင်းမရှိပါ။
 သို့သော် မီးရောင်အောက်တွင် တင်ပါးပေါ် ဖန်ကွဲစလေးများကတော့
 ပြူးပြူးပြက်ပြက်နှင့် လင်းလက်နေပါသည်။

“တရုတ်ကြီးရေး... ဇာဂနာတစ်ချောင်းလောက် ခဏပေး
 မမ်းပါကွာ”

“အေး အေး... ရမယ်... ခဏလေး”

ခဏအကြာတွင် တရုတ်ကြီး ဇာဂနာတစ်ချောင်းကိုလျက်
 ရောက်လာသည်။ တိမ်ညိုလည်း တရုတ်ကြီးထံမှ ဇာဂနာကိုလှမ်းယူ
 ပြီး မိုးကြီးတင်ပါးပေါ်ရှိ ဖန်ကွဲစများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဆွဲနှုတ်
 ဖယ်ရှားပေးတော့သည်။

“ဟိတ်ကောင်တွေ - ဝိုင်းကြည့်ပေးစမ်းပါဦး... ကျန်သေး
 လားလို့”

ဟူ၍ မင်းမော်ထွန်းနှင့်မင်းမင်းကိုလည်း သေချာစေရန် မေး
 ရသေးသည်။

မင်းမော်ထွန်းနှင့်မင်းမင်းလည်း စေ့စေ့စပ်စပ်လိုက်ကြည့်ရင်း

“မရှိတော့ပါဘူးကွ... ပြူးပြူးပြက်ပြက် ဘာမှမတွေ့ရတော့
 တဲ... အဲ အဲ - ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာတစ်စကျန်သေးတယ်...
 ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်မရှိတော့ပါဘူး
 ... သေချာတယ်”

ဟူ၍ မိုးကြီး ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရေး ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးကြ
 လေသည်။

မင်းမင်းက

“သွေးတွေတော့ ထွက်နေတယ်ကွ... ဒီအတိုင်းထား”

ကောင်းပါ့မလား”

တိမ်ညိုက

“ဒါဆိုရင်လည်း ဆေးလိမ်းပေးထားလိုက်မယ်လေ... ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန် ဆေးကိုဘယ်နားသွားရှာရမလဲ”

မင်းမော်ထွန်းက

“တရုတ်ကြီးဆီမှာ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့... နေဦး... ငါတောင်းလိုက်မယ်... တရုတ်ကြီးရေ - လိမ်းဆေးလေး ဘာလေးရှိရင် ဖေစမ်းပါဦးကွာ... မိုးကြီးကိုလိမ်းပေးလိုက်ရအောင်”

“အေး အေး... ငါရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

တရုတ်ကြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုရောက်လာပြီး တိမ်ညိုလက်ထဲ ဆေးဘူးလာထည့်ပေးသည်။

တိမ်ညိုလည်း ဆေးဘူးအဖုံးကိုဖွင့်၍ ဆေးကိုညှစ်လိုက်ရာ ယဉ်ပါးနေသော အနံ့ကထွက်လာသဖြင့် အသေအချာကြည့်လိုက်ရာ သွားတိုက်ဆေးဘူးဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး

“ဟ - တရုတ်ကြီးရ. . . မင်းဟာက လိမ်းဆေးဘူးမှမဟုတ်တာ... သွားတိုက်ဆေးဘူးကြီးပဲဟာကို”

တရုတ်ကြီးလည်း တိမ်ညိုလက်ထဲမှ သွားတိုက်ဆေးဘူးကို ပြန်ယူရင်း

“အေး - ဟုတ်သားပဲ... ငါက လိမ်းဆေးဘူးမှတ်လို့... ဒါပေမဲ့ ငါမှာ ဆေးဆိုလို့ ဒီသွားတိုက်ဆေးပဲရှိတယ်... မင်းတို့ဘာသာ တခြားသွားရှာချင်ရှာ... ငါတော့ အိပ်တော့မယ်... မင်းတို့လည်း အိမ်ပြန်အိပ်ချင်အိပ်... ဒီမှာအိပ်ချင်ရင်အိပ် သဘောပဲ”

ဟု ယတိပြတ်စကားဆိုကာ နေရာမှခွာဖို့ပြင်သည်။ မင်းမော်ထွန်းက မထူးတော့သည့်ဟန်ဖြင့်

“ကဲ ကဲ - ဒါဆိုလည်း ရှိတာပဲလိမ်းပေးလိုက်ပါတော့ကွာ... သွားတိုက်ဆေးလည်း ဆေးပဲဟာ... ပေး ပေး - တရုတ်ကြီး”

ဆိုပြီး တရုတ်ကြီးလက်ထဲမှ သွားတိုက်ဆေးဘူးကိုပြန်ယူကာ မိုးကြီးတင်ပါးအနံ့အပြားကို လိမ်းပေးလေသည်။

မင်းမင်းက မင်းမော်ထွန်းဆေးလိမ်းပေးနေတာကြည့်ပြီး “များများနဲ့ ထူထူသာလိမ်းပေးထားလိုက်ကွာ... ဒါမှ စိတ်ချရမှာ”

ဟုသတိပေးသလို တိမ်ညိုက ဆေးမြန်မြန်ခြောက်အောင် ယပ်ခပ်ပေး၏။

မင်းမော်ထွန်းလည်း ဆေးကို ကျေနပ်အားရလောက်အောင် လိမ်းပေးပြီးမှ

“ကဲ - ဒီလောက်ဆို စိတ်ချရလောက်ပါပြီကွာ... ဘာပိုးမှ မဝင်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဟုပြောဆိုပြီး လက်သွားဆေး၏။ မင်းမင်းက အိပ်တော့မည် ဆိုကာ မိုးကြီးဘေးတွင် ဝင်လဲလျောင်း၏။

တိမ်ညိုလည်း ယပ်ခပ်ပေးနေရာမှ သေချာငုံကြည့်ရင်း “ပဲလောက်ဆိုရင် ခြောက်လောက်ပါပြီနော်”

ဟု တစ်ယောက်တည်းရေရွတ်သလိုလိုနှင့် မင်းမင်းကိုလှမ်းပြော၏။ မင်းမင်းထံမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရ။ အိပ်ပျော်သွားချေပြီ။

လက်ဆေးပြီးပြန်လာသော မင်းမော်ထွန်းက “တိမ်ညို - မင်း မအိပ်သေးဘူးလား... ငါတော့ အိပ်တော့မယ်”

ဟူ၍ ပြောပြောဆိုဆို စီခင်းထားသော စားပွဲခုံတွေပေါ် ကက်အိပ်လေသည်။

တိမ်ညိုလည်း အိပ်ချင်လာပြီမို့ တစ်ချက်သမ်းဝေပြီးနေရာ

တရုတ်ကြီးထိုင်နေကျ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် နေရာယူအိပ်စက်
လိုက်တော့သည်။

(၆)

လင်းကြက်တွန်သံနှင့်အတူ မိုးကြီးလည်း တင်ပါးမှ စပ်ဖျဉ်း
ဖျဉ်းနာတာသော ဝေဒနာကို ခံစားမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကိုမဖွင့်သေးဘဲ တင်ပါးကိုလှမ်းစမ်းကြည့်
ရာ ပုဆိုးမရှိသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ထို့အပြင် တင်ပါးတွင်
အရာတစ်ခုခုကပ်နေသည်ဟုထင်၍ လက်ဖြင့် အလောတကြီး
ပွတ်သပ်ပြီး လက်ကိုပြန်ယူကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်
သွားရလေသည်။

“ဟင်... ဒါ... ဒါ...”

မိုးကြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲခနဲဆင်းပြီး ကွပ်ပျစ်ခြေရင်း
ဘက်ရှိ ပုဆိုးကို အလျင်အမြန်ကောက်ဝတ်၏။ ထို့နောက် လက်ကို
ပြန်ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းရှက်ရွံ့စိတ်ကြောင့် မျက်ရည်ဝဲလာ၏။

“ဒီကောင်တွေ မနေ့ညက ငါ့ကို... ငါ့ကို...”

မိုးကြီးတစ်ယောက် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ မျက်ရည်
တွေပြာဝေလာ၏။ အိပ်မောကျနေဆဲဖြစ်သော တိမ်ညို မင်းမော်ထွန်း၊
မင်းမင်းတို့ကို မယုံသင်္ကာမျက်လုံးများဖြင့်လိုက်ကြည့်ရင်း အသား
တဆတ်ဆတ်တုန်လာရသည်။

“ခွေးမသားတွေ... မင်းတို့ကို ငါသတ်မယ်”

ဟု ကျယ်လောင်စွာကြိမ်းဝါးရင်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် မျက်ရည်

နေသော မင်းမင်းကို ဒေါသတကြီးကန်ချလိုက်လေသည်။

“အောင်မလေးဗျ. . . သရဲ့. . . သရဲ့. . . ဟင်. . . မင်း ငါ့ကို ကန်ချတယ် ဟုတ်လား”

မင်းမင်း ကွပ်ပျစ်အောက်သို့ပြုတ်ကျသွားသောကြောင့် အလန့်တကြားမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရာ ဒေါသတကြီးရန်မူလိုသော မိုးကြီး မျက်နှာကိုတွေ့လိုက်ရ၍ အံ့လည်းအံ့သြ တင်းလည်းတင်းသွားရ သည်။

ဝုန်းဒိုင်း ဝုန်းဒိုင်း ဆူညံသံများကြောင့် တိမ်ညိုတို့လည်း လန့် ဖျပ်နိုးလာကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်တာလဲ. . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

မိုးကြီးပါးစပ်မှ ဘာမှမပြောဘဲ မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ့ကျ လျက် တစ်ယောက်ချင်းကို နာကျည်းစွာလိုက်ကြည့်နေသည်။

မင်းမင်းက ပေါက်ကွဲသောလေသံဖြင့်

“ဘာဖြစ်ရမှလဲ. . . ဒီကောင်လေ ငါအိပ်နေတာကို အသား လွတ်ကြီးကန်ချတယ်”

မင်းမော်ထွန်းက နားမလည်နိုင်သောအမူအရာဖြင့်

“ဟေ့ကောင် မိုးကြီး. . . အချင်းချင်းတွေ ဘာကြောင့်ဒီလို လုပ်ရတာလဲ. . . မင်း ဒီအချိန်ထိမှူးနေတုန်းပဲလားဟင်”

တိမ်ညိုက စူးစမ်းသောမျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ရင်း

“မိုးကြီး ဘာတွေကိုမကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲ. . . အချင်း ချင်းတွေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမှပေါ့ကွာ. . . ဘာလို့ လက်တွေ ခြေတွေ ပါချင်တာလဲ”

တရုတ်ကြီးက ခေါင်းတခါခါပြုလျက်

“ခက်တော့တာပဲ. . . ဒီကောင် အမူးမပြေသေးဘူး. . . သေချာတယ်”

မိုးကြီး ပီပီသသတစ်ချက်ရှိုက်လျက်

“ဟင် - မင်းတို့. . . မင်းတို့ ညက ငါ့ကို. . . ငါ့ကို သူငယ်ချင်း ချင်း စည်းမစောင့်ကြဘူး”

တိမ်ညိုက

“ဟာ - မင်းကလဲ. . . ဘာလို့မစောင့်ရမှလဲ. . . မင်း လူ မှန်းသူမှန်းမသိ မှူးနေပေမယ့် ငါတို့ မင်းကိုပစ်သားတာမှမဟုတ်တာ . . . ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဂရုတစိုက် အနီးကပ်စောင့် ရှောက်ခဲ့ကြတာပဲဥစ္စာ”

မင်းမော်ထွန်းက

“အေးလေကွာ. . . ညက ငါတို့သုံးယောက်စလုံး အိမ်မပြန် ဘဲ မင်းကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ ဒီမှာပဲအိပ်ခဲ့တဲ့ဥစ္စာ”

ကြားရသောစကားများကြောင့် မိုးကြီး ပိုပေါက်ကွဲလာရ သည်။

“တော် တိတ်. . . အချင်းချင်း မလုပ်သင့်တာလုပ်တာဟာ ဂရုစိုက်တာ စောင့်ရှောက်တာလားကွ. . . မင်းတို့ကို ငါသတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်ကွ. . . ကျေနပ်မယ်”

“ဟေ့ကောင် မိုးကြီး. . . မင်း အသာလွတ်ကြီးပြဿနာမရှာ နဲ့နော်”

“ပြဿနာရှာတာ ငါမဟုတ်ဘူးကွ. . . မင်းတို့. . . မင်းတို့”

“ကောက်! မနက်စောစောစီးစီး ဒီကောင် ဘာထဖောက်နေ တာလဲမသိဘူး”

“ညော် - အခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ ရမလားကွ . . . မင်းတို့. . . မင်းတို့. . . ညက ငါ့ကို. . . ငါ့ကို. . .”

ဘာမှန်းမသိဘဲ အသာလွတ်ကြီး ပြဿနာအရှာခံနေရသဖြင့် တိမ်ညိုတို့လည်း တင်းလာကြသည်။

မင်းမင်းက ဒေါသအခံဖြင့်

“ပြော... ညက ဘာဖြစ်သလဲ ပြော”

ဟူ၍ မိုးကြီးရှေ့သို့လျှောက်သွားသလို မင်းမော်ထွန်းက
လည်း

“ဟိတ်ကောင် မင်းယောက်ျားမဟုတ်လား... ယောက်ျား
ဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော”

ဟု စိန်ခေါ်သံကိုထုဆစ်လာ၏။

တိမ်ညိုနှင့် တရုတ်ကြီးက ဘာမှမပြောလိုသော်လည်း စိတ်
ရှည်သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့သည်ကို မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေ၏။

မိုးကြီး စိတ်မချုပ်တီးနိုင်တော့ဘဲ ငိုကြွေးလျက်

“အဟင့် အီး ဟီး... မင်းတို့ ငါ့ကို ညက ဝိုင်းပြီးအနိုင်ကျင့်
လိုက်ကြတယ်... အီး ဟီး... မင်းတို့ကြောင့် ယောက်ျားတန်မဲ့ ငါ့
ဘဝပျက်သွားပြီ... အီး ဟီး... အဟင့်”

အားလုံး မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးသွားလျက်

“ဟာ - ဟိတ်ကောင် မိုးကြီး... မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြော
နေတာလဲ”

“အေးလေ... မင်းဘဝပျက်ရအောင် ငါတို့က ဘယ်လိုဝိုင်း
ပြီးအနိုင်ကျင့်လို့လဲ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

မိုးကြီးကတော့ ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော အငိုမရပ်ဘဲ

“မင်းတို့မငြင်းနဲ့... ငါ့မှာ သက်သေရှိတယ်ကွ... သက်
သေရှိတယ်... အီး ဟီး”

“လုပ်ပြန်ပြီ... ဘာသက်သေလဲ”

“မင်းတို့ ငါ့ကိုစော်ကား အနိုင်ကျင့်တဲ့သက်သေ... မင်း
တို့ကို တရားစွဲ ထောင်ချပစ်မယ်ကွ... သိလား”

“ဟင် - နေရင်းထိုင်ရင်း အမှုကကြီးလာပြန်ပြီ... ကဲ -

ဒါဆိုလည်း ပြ... မင်းကို ငါတို့ စော်ကားအနိုင်ကျင့်တယ်ဆိုတဲ့ သက်
သေ”

“ဒီမှာလေကွာ... ဒီမှာ”

မိုးကြီး တင်ပါးကို လက်နှင့်ပွတ်ပြီး လက်မှာကပ်ပါလာသော
ခြောက်ကပ်နေသည့် သွားတိုက်ဆေးဖတ်များကိုပြသည်။

“ဪ - ဒါကြောင့်လား... ဂူပျံ မိုးကြီးရာ... ဟား ဟား
ဟား ဟား”

ဟူ၍ တိမ်ညိုတို့အားလုံး ဝါးလုံးကွဲရယ်မိကြတော့သည်။
တိမ်ညိုတို့ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်မောနေကြသည်ကိုကြည့်ပြီး မိုးကြီး

ကြောင်သွားရသည်။

ထို့ကြောင့်

“မင်း... မင်းတို့က ဘာရယ်တာလဲ”

ဟူ၍ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးမေးရာ တိမ်ညိုကအရယ်ရပ်ပြီး
“ဒီလိုဟေ့... ဒီလို”

ဟူ၍ အစချီကာ မိုးကြီး ပုလင်းကွဲစများ စူးစိုက်ဝင်ပုံ၏ ဖြစ်
ကြောင်းကုန်စင်ကိုပြောပြရလေသည်။ တိမ်ညိုစကားဆုံးမှ မိုးကြီး

လည်း မလုံမလဲ စပ်ဖြဖြရယ်ရင်း

“ဪ - ဒီလိုလား... မသိပါဘူး... ငါက တစ်မျိုးထင်
သွားလို့... အဟီး”

ဟု စိတ်သက်သာရာစကားကို ဆိုနိုင်တော့၏။

မင်းမော်ထွန်းနှင့်မင်းမင်းက

“ခွေးမသား မိုးကြီး... ဒါ တစ်မျိုးထင်စရာလားကွ ဟေ”

“အေးလေ... စေတနာကိုစော်ကားတဲ့ကောင် သေဖို့သာ

မြင်”

ဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ကြိမ်းမောင်းကြရင်း မိုးကြီး

ဖင်ကို တစ်ယောက်တစ်ချက်ပိတ်ကန်ကြလေသည်။

“အား... ဟေ့ကောင်တွေ နာတယ်ကွ”

ဟူသော မိုးကြီးအသံကို နားကြားပြင်းကတ်သည်မို့ တိမ်ညိုနှင့် ဝါရုတ်ကြီးလည်း နောက်ချစ်ရစ်မနေတော့ဘဲ မိုးကြီးဖင်ကို တစ်ယောက်တစ်ချက်ပိတ်ကန်လိုက်ကြလေတော့သည်။

၂၀၂

(၇)

ရွှေမှုန် ဘုန်းကြီးကျောင်းဆွမ်းချိုင့်သွားပို့ကာ တိမ်ညိုသိသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေမှုန် ဆွမ်းချိုင့်ပို့ပြီးပြန်လာသည်ကို လမ်းမှာ စောင့်နေလိုက်သည်။

သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရ။ လှပသောရွှေမှုန်ကို ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကြည်နူးစွာတွေ့လိုက်ရသည်။ တိမ်ညို ရင်ခုန်လာသည်။

ရွှေမှုန်ကလည်း တိမ်ညိုကိုတွေ့လိုက်ရသည်မျိုး

“ဟဲ့ - တိမ်ညို... ဘယ်ကလာတာလဲ... ဘုန်းကြီးကျောင်းလား”

ဟူ၍ နှုတ်ဆက်စကားကို သွက်လက်စွာဆိုလေရာ တိမ်ညိုကလည်း ယောင်ပြီး ‘အေး’ဟု ပြန်ကြားမိလေသည်။ ကိုယ့်ပါးစပ်သာ ကိုယ်ပိတ်ရိုက်ပစ်ဖို့ကောင်းတော့သည်။

“ဘာလဲ... ဆရာတော်ခေါ်ထားလို့လား”

“အေး”

တိမ်ညိုယောင်ပေါင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြမိပြန်သည်။

“ဒါဆိုလည်း သွားတော့လေ”

“အေး”

တိမ်ညိုခေါင်းညိတ်ပြမိပြန်ရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲကသို့

ခြေလှမ်းမိလေသည်။ ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းခြောက်လှမ်းခန့်လှမ်းမိပြီး သတိရပြီး ရွှေမှုန်ကို ပြူးပြူးယူယူလှည့်ကြည့်ရသည်။ ရွှေမှုန်ကလည်း ရွာဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းနေပြီဖြစ်သည်။

တိမ်ညို ရွှေမှုန်နောက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်လာရင်း “ရွှေမှုန်”

ဟု အလောတကြီးခေါ်ရာ ရွှေမှုန်တုံ့ခနဲရပ်ပြီး ဆတ်ခနဲလှည့် ကြည့်ကာ အံ့ဩဟန်ပြု၏။

“ဟင် - တိမ်ညို... နင့်ကို ဆရာတော်ခေါ်ထားတယ်ဆို ... ဘာလို့ ဆရာတော်ဆီမသွားဘဲ ငါ့နောက်လိုက်လာတာလဲ”

“ဪ - ဒီလိုဟ... ဆရာတော်ခေါ်ထားတာက ညနေမှ ဟ... ငါက မှားပြီး မနက်ပိုင်းလာမိတာ”

“ဟွန်း - ဖြစ်ရမယ်... နင်ကတော့ ဟိုဟိုသည်သည် သိပ် လည်းစဉ်းစားမနေနဲ့... ဆံပင်ဖြူတာပဲ အဖတ်တင်မယ်... ဇာတ် တွေ ဘာတွေလည်း ကရတော့မှာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

တိမ်ညိုလည်း ပြောစရာစကား ရသွားသည်မို့ အားတက် သွားရသည်။

“အေးဟာ... အဲဒီအကြောင်းစဉ်းစားမိရင် နင့်ကိုငါ အရမ်း အားနာတာပဲ... သိလား ရွှေမှုန်”

“အန် - ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဒီလိုလေဟာ... နင်က သီတာဒေဝီ မကလိုက်ရတဲ့အတွက် နင့်အကန့်နှင့်အလှကို ပရိသတ်တွေမြင်အားပေးခွင့်မရခဲ့ဘူးလေဟာ ... ဒီတော့ နင့်ဘက်က သိပ်နစ်နာတာပေါ့”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ... ပြီးတာတွေလည်း ပြီးသွားပြီပဲ ဟာ”

“နင့်ဘက်က အဲသလိုသဘောထားပေမယ့် ငါ့ဘက်ကတော့

နင်နစ်နာတယ်လို့ပဲခံစားနေရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“နင်က ငါ့သာပြောနေတာ... နင်လည်းပဲ တိုးတက်မယ့် အခွင့်အလမ်းတွေ လက်လွှတ်လိုက်ရတဲ့အတွက် နစ်နာတာပဲ”

“နစ်နာတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ဖက်ကပြန်ကြည့်တော့လည်း ပျော်သလိုလိုပဲ”

“ဟင် - ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ - တကယ်တမ်းခွဲရတော့မယ်ဆိုတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ မလ ရွာနဲ့လည်းမခွဲနိုင်သလို ရွာကသူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း မခွဲနိုင်ပါ ဟူး... နောက်ပြီးတော့ နင်... နင်နဲ့လည်း... ဟို နင်နေကောင်း လားဟင်”

“ဟဲ့ - နေကောင်းလို့ ခုလို ရပ်စကားပြောနေနိုင်တာပေါ့ ... ဘာထကြောင်ရတာလဲ”

တိမ်ညို ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် နောက်တစ်ကြိမ်ပိတ်ရိုက်ချင်စိတ် ပေါက်သွားရသည်။ အပြောအဆို တောက်လျှောက်ဖြောင့်လာပြီးမှ တကယ် နင်လားငါလားကျတော့ သွေးကကျလွန်းနေသည်။

ထို့ကြောင့် ပြောလက်စနှင့် မထူး။ ဆက်ပြီး ရောကြိတ်လိုက် ရသည်။

“ဪ - တခြားကြောင့်မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး... ဇာတ် မင်းသားလေး စိန်သက်ဇော် လက်ထပ်သွားပြီဆိုတဲ့သတင်းကြောင့် တချို့မိန်းကလေးတွေ မစားနိုင်မသောက်နိုင်နဲ့ ရောဂါသည်းကုန်ကြ လို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ဝေးသေး... အဲလို အရေးကြတဲ့အထဲမှာ ရွှေမှုန်တို့ ဘယ် တော့မှမပါဘူး... အနေသာကြီးပဲ”

“အေးလေဟာ... ဘာမှလည်း ဆိုင်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ခက် ပါတယ်... မနေ့ကဆို အပျိုကြီးမညိုလှပဲ ကြည့်ပါလား... ခက်

www.burmeseclassic.com

သတင်းလည်းကြားရော လူကြားထဲ မရှက်မကြောက် အဖြစ်သည်းနေ လိုက်တာ”

တိမ်ညို ယောက်ျားတန်မဲ့ အတင်းပြောမိနေလေသလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံမလဲဖြစ်မိသေးသည်။ ထိုသဘောသက်ရောက် နေလျှင်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ရွှေမှုန်နှင့် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့နိုင်ဖို့က ပို၍အရေးကြီးသည်။

“နင်ကလည်း အပျိုကြီးဖြစ်တာ တော်သေးတာပေါ့... ခိုင်လေးဆိုရင် သူ နေ့တိုင်းပို့ခဲ့တဲ့ပန်းစည်းတွေကို လက်ခံပြီးတော့ ခုလိုလုပ်ရက်တယ် ဘာညာဆိုပြီး သေကြောင်းကြံမယ်တောင်လုပ် တာ”

“ဟ - ဆိုးလှချည်လား”

“ခိုင်လေးညီမ ချောလေးလည်း ဘာထူးလဲ... ဇာတ်စင်ရှေ့ မှာ တွဲရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး တရွတ်ရွတ်ငိုနေတာ... အဲလို ပဲ သည်းပြနေတဲ့ကောင်မတွေလည်း ရှိသေးတယ်ဟ သိလား”

“ဒါကတော့ဟာ သူတို့အယူမှားတာပါ... ဟိုကလည်း အနုပညာသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ လာဖျော်ဖြေတယ်... ဒီတော့ တို့ရွာကလူတွေ သူ့ကိုချစ်ခင်အားပေးတဲ့ ပရိသတ်တွေကို မင်းသား ကလည်း လိုက်လျောညီထွေ နွေးနွေးထွေးထွေးပြန်ဆက်ဆံတယ်... ဒီအပေါ်မှာ တချို့က စိတ်ကူးယဉ်တာများပြီး ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးသွား မိကြရာကနေ ခုလိုမဆီမဆိုင် လူရယ်စရာကိစ္စတွေ ကြားရတော့တာ ပဲ... တချို့ကျတော့လည်း ယုန်ထင်ကြောင်ထင်ခံရလည်း မနည်း ဘူးဆိုပြီး စတန့်ထွင်ကြတာ သိလား”

“တိမ်ညို - နင့်ပြောပုံနားကောင်ကြည့်ရတာ မင်းသမီးလေး မေဇော်လက်ထပ်သွားတဲ့အတွက် ရင်ကွဲနာကျတဲ့လူတွေထဲမှာ နှင် မပါဘူးထင်ရဲ့”

မြ ရဲ့ သ က ဝေ

“သေချာတာပေါ့ဟာ... ဘယ်လိုလုပ် ပါနိုင်ပါ့မလဲ... ဝါရင်ထဲမှာ နေရာယူထားတဲ့သူတစ်ယောက်က ရှိနိုင်နေပြီပဲဟာ”

“အလဲ - တိမ်ညိုတစ်ယောက် တယ်ဟုတ်နေပါလား... လျှော့တွက်လို့မရတော့ဘူးပဲကိုး... ကဲ - ပြောစမ်းပါဦး... ဘယ်သူ လဲ... နင်မပြောရဲရင် ငါပြောပေးမယ်”

“ဟ - တကယ်လား”

“အင်း - တကယ်ပေါ့”

“ဒါ... ဒါဆို... ပြော... ပြောရမလား”

“ဪ - ပြောပါဆို”

“အင်း”

“ဟဲ့ - ပြောလေ”

“အင်း - ပြောမယ်... သူက ဘယ်သူလဲဆိုတော့... နင် ... နင်... ”

“ဟဲ့ - တိမ်ညို... ကူလီမာလီလျှောက်မပြောနဲ့နော်”

“နင်... နင်သိလည်း သူးမှာမဟုတ်တဲ့အတွက် မပြောတော့ ပါဘူး... ငါ... ငါသွားတော့မယ်ဟာ”

အဟန့်ကောင်းသော ရွှေမှုန်၏အသံစူးစူးကြောင့် တိမ်ညို စကားကို လိုရင်းရောက်အောင် မပြောနိုင်ဘဲ လက်မှိုင့်ချလိုက်ရပြန် သည်။

ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်ဖြင့်ထွက်ခွာသွားသော တိမ်ညို နောက်ကျောက်ကြည့်ရင်း ရွှေမှုန် မခိုတရို့လေးပြုံးမိသည်။

ထိုအပြုံးကပဲ ပန်းများကို အရိုးသားဆုံးပွင့်စေခဲ့သည်ဆိုတာ လိပ်ပြာပိတုန်းများကသာ အသိဆုံးဖြစ်တော့သည်။

(၈)

“ဟိတ်ကောင် - တိမ်ညို”

“ဘာလဲ”

“မနေ့က မင်းနဲ့ရွှေမုန့် ရွာထိပ်က ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ စကားတွေရပ်ပြောနေကြတာ အကြာကြီးပါလားကွ. . . ဘာတွေပြောနေကြလို့ ဒီလောက်တောင်ကြာနေတာလဲ”

“အို - ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ. . . ဒီလိုပါပဲ”

“ဟ - စကားကို ဒီလိုလျှော့မချနဲ့လေ. . . ငါ အတည်မေးနေတာ”

“ဪ - ငါကလည်း အတည်ဖြေနေတာပဲကွာ”

“မင်းမှန်မှန်ပြောနော်. . . မင်းနဲ့ရွှေမုန့် ကြိုက်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

“အို - မဟုတ်တာကွာ”

“သေချာရဲ့လားတိမ်ညို”

“သေချာပါတယ်ဆိုကွာ”

“ဒါဆို နောက်မှ ငါ့ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့နော်. . . ငါက ရှင်းအောင် မေးထားတာ”

“ဟင် - မင်းက ဘာလုပ်မှာမို့လဲ”

“ဟဲ ဟဲ. . . ဒါက ငါ့ကိစ္စပါ”

တိမ်ညို စိုးရိမ်စိတ်ဝင်ပြီး မင်းမော်ထွန်းကို တပျာကယာ ကြည့်သည်။ မင်းမော်ထွန်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ပြုံး၍သာနေသည်။ တိမ်ညိုကိုလည်း လှည့်မကြည့်။

ကြည့်ရတာ. . . ဒီကောင် ရွှေမုန့်ကိုများ. . .

တိမ်ညို အသက်ရှူကျပ်ချင်သွားသည်။ ရွှေမုန့်ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ လက်လွတ်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ တိမ်ညိုအဖို့ ယနေ့ ယခုမှာပဲ လုံးဝသေချာသွားသည်။

တိမ်ညို ရွှေမုန့်ကိုချစ်သည်။

တိမ်ညို မင်းမော်ထွန်းပုခုံးကို အသာလှမ်းပုတ်ပြီး

“ငါ. . . ငါနဲ့ ရွှေမုန့်ကိစ္စ အမှန်အတိုင်းပြောရမလား”

မင်းမော်ထွန်း မျက်စိတစ်ဖက်မှေးပြီး

“မင်း စောစောကပဲပြောပြီးပြီလေ”

“ဟင်အင်း. . . အဲဒါတွေက ဖုံးကွယ်ပြောတဲ့စကားတွေ”

“ဪ - ဒီလိုလား. . . ဒါဆိုလည်း အခုတစ်ခါတည်း ရှင်းအောင်ပြောနော် တိမ်ညို. . . နောက်မှ မရှုပ်စေနဲ့”

“ငါနဲ့ရွှေမုန့်နဲ့ ချစ်သူတွေတော့ မဖြစ်သေးပါဘူး”

“ဟင် - မင်းဟာကလည်း ဘာထူးလဲ. . . စောစောကစကားပဲဥစ္စာ”

“ဟုတ်တယ်. . . စောစောကစကားပဲ. . . ဒါပေမဲ့ ငါအခု ပြောမှာက ရွှေမုန့်ကို ငါချစ်နေပြီဆိုတာပါ”

“အဲဒါပဲ ငါလိုချင်တာ. . . အဲဒါပဲ. . . ဟား ဟား ဟား”

အလေးအနက်ပြောနေသည်ကို မင်းမော်ထွန်းက ဝါးလုံးကဲ့ ဟရယ်သဖြင့် တိမ်ညိုတင်းသွားရသည်။

“ဟိတ်ကောင် - မင်းက ဘာရယ်တာလဲကွ”

“တိမ်ညို တိမ်ညို. . . မင်း လည်မလိုနဲ့ အသေးတာပဲ”

မင်း ရွှေမုန်ကိုသဘောကျနေမှန်း ငါရိပ်မိလို့ မင်းဝန်ခံလာအောင် ငါ
ဇာတ်ညွှန်းရေးကြည့်လိုက်တာ. . . ဘွားဘွားကြီးပေါ်လာတာပါပဲ
လားကွ. . . ဟား ဟား ဟား”

မင်းမော်ထွန်းပြောတာမှ တိမ်ညိုလည်း အလစ်အငိုက်မိသွား
သော မိမိအဖြစ်ကိုသတိထားမိသွားပြီး ရှက်ရယ်ရယ်မိလေသည်။

အံ့ဩဖို့ကောင်းတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။

ရွှေမုန်ကိုချစ်နေမိသည့်အကြောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို
ရင်ဖွင့်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာပေါ့ပါးကြည်နူးသလို ခံစားနေရသည်။

ချစ်တယ် ရွှေမုန်ရယ်. . .

ဒီရွာမှာမွေးပြီး ဒီရွာမှာကြီးပြင်းလူလားမြောက်ခဲ့တဲ့ တို့
နှစ်ယောက် ဒီရွာမှာပဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သက်ဆုံးတိုင်
ချစ်လိုက်ကြဖို့ရယ်. . . ။

(၉)

“ဟေ့ - တိမ်ညို. . . တိမ်ညို”

ဟူသောအသံကြောင့် တိမ်ညိုထော်လာဂျီကို စက်နှိုးမည်ပြု
ပြီးမှ မနှိုးသေးဘဲ နောက်လှည့်ကြည့်ရာ အမောတကောပြေးလာသော
မင်းမော်ထွန်းကိုတွေ့ရသည်။

ကိမ်ညိုက ‘ဘာလဲ’ဟူသောသဘောဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ပြရာ
မင်းမော်ထွန်းက

“လာ. . . လာ. . . ထော်လာဂျီထားခဲ့ပြီး ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

ဟု အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ စကားဆို၏။ တိမ်ညိုခေါင်းကုတ်
ရင်း

“ဟာ - ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွာ. . . ဒီမှာ ဦးကျော်စံက မြို့တက်
ပြီး ကုန်တိုက်ချင်ဘယ်ဆိုလို့ သွားရဦးမယ်”

“ဟာ - သွားမနေနဲ့. . . ထားလိုက်. . . ဒီမှာ မင်းအတွက်
အဲဒီထက်ပိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိသေးတယ်”

“ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိရှိ သွားရမှာပဲ ကိုယ့်လူ
. . . ငါတို့က လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်နိုင်မှာပါ. . . မင်းလို မြေတွေ၊
ခြံတွေ အများကြီးအမွေရထားတဲ့ သူဌေးသားမဟုတ်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို တိမ်ညို ထော်လာဂျီကိုစက်နှိုးလိုက်သည့်
မင်းမော်ထွန်း ပွစိပွစိရွတ်ရင်း ထော်လာဂျီပေါ်တက်၏။ ထို့အပြင်

တိမ်ညိုနားနားကပ်ပြီး

“ဒီမှာ... ရွှေမှုန် ဦးရွှေထွန်းဝိဒီယိုရုံမှာ ဝိဒီယိုကြည့်နေ ကယ်”

“ဟင် - ဟုတ်လား”

ကြားလိုက်ရသောသတင်းကြောင့် တိမ်ညိုရင်ခုန်သံတွေ ထော်လာဂျီစက်သံနှင့်အပြိုင် ဆူညံသွားရသည်။

ဝိဒီယိုရုံကို အပြေးသွားချင်သော်လည်း ထော်လာဂျီကိုမောင်း ပေးရဦးမည့်တာဝန်က ရှိသေးသည်။ တိမ်ညို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဝေခွဲရခက်နေစဉ်

“ဟိတ် - ဟိုနှစ်ယောက် တကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ဘာတွေပြောနေ ကြတာလဲ”

ဟူ၍ တိမ်ညိုအစ်မ မြရိက အိမ်ပေါ်ကလှမ်းအသံပေး၏။

မင်းမော်ထွန်းက တိမ်ညိုပခုံးကို သုံးလေးချက်ပုတ်ရင်း

“ဒီမှာ အစ်မရေ... အစ်မမောင်ကို ကျွန်တော်ကကောင်း စေချင်လို့ နတ်ပြည်ဆွဲတင်နေတာ သူကမလိုက်ဘူး... ထော်လာဂျီ ပဲမောင်းမယ်လုပ်နေလို့ ပြောနေရတာ”

ဟူ၍ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်ပြန်ပြောရာ အစ်မမြရိကလည်း

“ဘာလဲ... နင်တို့ကိစ္စရှိရင်လည်း သွားကြလေ... ထော် လာဂျီကို နင့်အစ်ကိုထွန်းမောင်ကိုပဲ မောင်းခိုင်းလိုက်မယ်... ကိုထွန်းမောင်ရေ... ကိုထွန်းမောင်... ဟိုမှာ ရှင့်ညီ အရေးကြီး ကိစ္စရှိဟန်တူတယ်... ဦးကျော်စံ မြို့တက်ကုန်တိုက်မယ့်ကိစ္စ ရှင်ပဲ လိုက်ပေးလိုက်တော့”

ဟူ၍ ယောက်ျားဖြစ်သူကို ချက်ချင်းတာဝန်လွှဲပေးလိုက် သည်။ ကိုထွန်းမောင်လည်း ရိုးသားကြီးစားသော လူအေးပီပီ

“အေး - နင့်မောင်ကို အစောကတည်းက ငါပြောသားပဲ

... ငါပဲသွားပါမယ်လို့”

ဟု မယားဖြစ်သူကို စကားပြန်ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှဆင်း ကာ ထော်လာဂျီပေါ်တက်လေသည်။

တိမ်ညိုလည်း

“ဒါဆို ကျွန်တော်သွားပြီ”

ဟုဆိုကာ မင်းမော်ထွန်းနှင့်အတူ ဝိဒီယိုရုံဆီ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းတော့သည်။

ဝိဒီယိုရုံရောက်တော့ ဇာတ်ကားကပြနေပြီ။ ဝိဒီယိုရုံထဲဝင် ပြီး မင်းမော်ထွန်းဦးဆောင်ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားရသည်။

ရွှေမှုန်ကိုမမြင်ရသေး။ မှောင်နေ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မင်းမော်ထွန်းက

“ဒီမှာထိုင်”

ဟု လေသံဖြင့်ပြောရာ တိမ်ညိုလည်း အလိုက်သင့်ထိုင်ရင်း မျက်စိကို ဝေဝဲကစားကြည့်ပြန်သည်။ ရွှေမှုန်ကို မတွေ့ရသေး။ မင်း မော်ထွန်း သက်သက်နောက်တာတော့မဖြစ်နိုင်။

မင်းမော်ထွန်း လက်ကုတ်သဖြင့် တိမ်ညိုလှည့်ကြည့်ရာ မင်း မော်ထွန်းက လက်မနှင့်ညွှန်ပြ၏။ ညွှန်ပြရာသို့ တိမ်ညို ခေါင်းကို ဝှဲစောင်းပြီးကြည့်ရာ ရွှေမှုန်ကို ဘေးချင်းကပ်လျက်သား တွေ့ရလေ သည်။ တိမ်ညို ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းခုန်သွားသည်။

ရွှေမှုန်ကတော့ ဘာကိုမှဂရုစိုက်မိဟန်မတူ။ ဇာတ်ကားထဲ မှာ အာရုံရောက်ပြီး တဝါးဝါး တဟားဟားရယ်နေလေသည်။

ဪ - ရွှေမှုန်ရယ်... ဒီလို ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက် လို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရယ်မောနေတော့လည်းပဲ ချစ်ဖို့ကောင်းတာ ပါပဲလား။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီလောက်အပြစ်ကင်းတဲ့မျက်နှာအေး နမ်း

www.burmeseclassic.com

ပစ်ဖို့သာကောင်းတော့သည်။

တိမ်ညို ရွှေမှုန့်မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေဆဲမှာပင် မင်းမော်ထွန်းက ပခုံးကိုလာတို့၏။

တိမ်ညိုလှည့်ကြည့်ရာ မင်းမော်ထွန်းက 'လှုပ်ရှားတော့လေ' ဟူ၍ အမူအရာပြ၏။ တိမ်ညို ခေါင်းသာညှိတ်ပြလိုက်သော်လည်း ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိ။

တိမ်ညို ခေါင်းခဲနေစဉ်မှာပင် မထင်မှတ်သောအခြေအနေ တစ်ရပ်က ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ခစ် ခစ် ခစ်... ငါမပြောဘူးလား... ဒီကားရယ်ရတယ် ဆို... ခစ် ခစ် ခစ်”

ရွှေမှုန့် တိမ်ညိုပေါင်ကိုပုတ်ပုတ်ပြီး တခွီးခွီး တခစ်ခစ်ရယ် ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အတူလာကြည့်သောသူငယ်ချင်းနှင့် မှားဟန်တူပါသည်။

တိမ်ညို အစပထမ လန့်သွားသော်လည်း အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ ရွှေမှုန့်နှင့်အတူလိုက်ရယ်လေ၏။

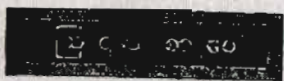
“အေးဟ... ရယ်ရတယ်ဟ... အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဟူ၍ ပါးစပ်မှလည်း အလိုက်အထိုက်ပြောရင်း လက်ကလည်း ရွှေမှုန့်၏ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သေး၏။

“ကြည့် ကြည့်... အဲဒီမစ္စတာဘင်းန့်ဆိုတဲ့လူကြီး လုပ်ဦးမယ်... မဟုတ်က ဟုတ်က... အဲ အဲ - ပြုတ်ကျပြီ... ခစ် ခစ် ခစ်”

“အေးလေဟာ... ရယ်ရတယ်... အဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် တိမ်ညိုအဆင်ပြေသွားပါသည်။ ဇာတ်ကားက ပြီးကာနီးလေ ပိုရယ်ရလေ တိမ်ညိုပိုအဆင်ပြေလေ ဖြစ်သည်။

ရွှေမှုန့်က ရယ်ပြီဆိုလျှင် တိမ်ညိုပေါင်ကို အားပါးတရပုတ်ပုတ်ပြီး ရယ်တတ်၏။

တိမ်ညိုကတော့ ရွှေမှုန့်ပခုံးကို ပုတ်ပြီးမရယ်တော့။ ရွှေမှုန့်ပခုံးလေးပေါ် လက်တင်ထားပြီးသာ ရယ်တော့သည်။

ရယ်သည့်အခါမှာလည်း ဇာတ်ကားကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည် မဟုတ်။ ရွှေမှုန့်မျက်နှာလေးကို အမြဲမပြတ်ကြည့်နေပြီး ရွှေမှုန့်ဆီက ရယ်သံထွက်လာပြီဆိုသည်နှင့် တိမ်ညိုလည်း အလိုတူအလိုပါရယ် မောနေပြီးဖြစ်သည်။

ရယ်သည့်အခါမှာလည်း ယောက်ျားသံကြီးဖြင့် ဟီးဟီး ဟားဟားဖြင့် မရယ်ရဲ။ ရွှေမှုန့်သတိထားမိသွားမှာစိုးရသည်။

ထို့ကြောင့် ကြာသံလေးဖြင့် 'အဟင်း ဟင်း ဟင်း'ဟုသာ ရယ်ရဲသည်။ ပါးစပ်ကလည်း 'ဟယ် - ဟုတ်ပါရဲ့' ဘာညာဆိုပြီး အလိုက်အထိုက်ပြောပေးရသေးသည်။ ဘာပြောပြော ဘဝကတော့ တော်တော်ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းသည်။

တိမ်ညို ပျော်နေသလောက် အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသူက မင်းမော်ထွန်းဖြစ်သည်။ သည်မှာ ဘဝလေးသာယာနေပြီဆိုကာမှ ပခုံးကို လက်ဖြင့်လာကုတ်နေသည်။ အေးဆေးနေစမ်းပါဟူ၍ လက်ကာပြသော်လည်း မရ။ မြှောက်ပေးတုန်းကလည်း သူ့ နှောင့်ယှက်တော့လည်း သူ။

တိမ်ညိုတင်းလာပြီး မင်းမော်ထွန်းဘက် မျက်နှာ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကာ မနှောင့်ယှက်ရန်ခေါင်းခါပြရသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ချစ်သောရွှေမှုန့်ဘက် မျက်နှာလှည့်ရသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို တိမ်ညို ခေါင်းနပန်းကြီးသွားရသည်။ တစ်ခုခုမှားနေပြီဟုထင်မိလျက် ပြန်လှည့်ကြည့်ရာ မင်းမော်ထွန်းက မဟုတ်ဘဲ ရွှေမှုန့်၏ဖခင် ဦးဘအေးဖြစ်နေသည်ကို ထိတ်လန့်ရွံ့လှယ်

www.burmeseclassic.com

တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေမုန့်ပဲခိုးပေါ်တင်ထားသောလက်
ကို ပြန်ခွတ်မိလျက်

“ဟင် - ဦး ဦးလေး... ဪ - ဘယ်သူများလဲလို့...
ဦး... ဦးလေးကိုး... အဟဲ”

တိမ်ညို မျက်နှာချိုသေးသော်လည်း ရွှေမုန့်၏ဖခင်ကတော့
တင်းမာသောမျက်နှာထားကို မလျှော့ဘဲ

“ဟိတ်ကောင်... မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

“ဗီဒီယိုကြည့်နေတာလေ ဦးလေးရဲ့... ဦးလေးရော ကျွန်
တော့်လိုပဲ ဗီဒီယိုလာကြည့်တာလား... အဟဲ... ရယ်ရတယ်နော်
ဦးလေး”

“ဟိတ်ကောင် - အပိုတွေပြောမနေနဲ့... မင်းကို ငါတစ်ခု
ခုမလုပ်မိခင် မင်း ငါ့ရှေ့ကထွက်သွားစမ်း”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... အယ် - ဦးလေး... ကျွန်တော့်ကို
ခဏထူပေးပါဦး”

“အေး... ထ ထ... ဟာ - မင်း မင်း ငါ့ကိုနောက်နေတာ
လား”

“ကျွန်တော် နောက်နေတာမဟုတ်ပါဘူး... ဦးလေး သမီး
လေ သူ့အားကြီးနှင့်ပုတ်ပုတ်ထားလို့ ကျွန်တော့်ပေါင်တစ်ဖက်နာပြီး
လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့လို့ပါ”

“အေး - သေသွားလည်း အေးတာပဲကွာ... ဟွန်း”

ရွှေမုန့်လည်း အခုမှ တိမ်ညိုနှင့် ဖခင်ဦးဘအေးတို့ အချေ
အတင်ပြောဆိုနေသံကို သတိထားမိပြီး ဆက်ခနဲလှည့်ကြည့်ရင်း

“ဟင် - တိမ်ညို... ဟင် - အဖေ... မိစု... မိစုက ဒီမှာ
ထိုင်နေရင်း ဘယ်ပျောက်သွားရတာလဲ”

ဟူ၍ တအံ့တဩရေရွတ်သည်။ ဦးဘအေးက ရွှေမုန့်လက်

ဩ ရ သ စာ ဝေ

ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲရင်း

“ဘာ အခုမှ အဖေတွေဘာတွေလုပ်နေတာလဲ... အိမ်
တစ်ခါတည်းပြန်လိုက်ခဲ့... လာ”

ဟူ၍ တရမန်းကြမ်း ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ ဖခင်ဆွဲခေါ်
ရာနောက် လိုက်ပါသွားရင်း တိမ်ညိုကိုကြည့်သွားလေသော ရွှေမုန့်
၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် အရိပ်တစ်ခုကို ထင်ရှားစွာတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအရိပ်သည် အရှက်နှင့်ဒေါသပေါင်းစပ်ထားသောအရိပ်
မဖြစ်ပါစေနှင့်။

အချစ်နှင့်မေတ္တာ ပေါင်းစပ်ထားသောအရိပ်ဖြစ်ပါစေဟုသာ
တိမ်ညိုဆုတောင်းမိတော့သည်။

တာ”

“အံမယ် - ရိုက်ကြည့်ပါလား”

“မင်းက ဘာပြန်လုပ်မှာမို့လဲ”

“ငြိမ်ခံနေရုံပဲရှိတာပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား”

“ခစ် ခစ် ခစ်”

တိမ်ညိုစကားကိုသဘောကျပြီး မင်းမော်ထွန်းနှင့်မိစုတို့ ရယ်

ကြလေသည်။

တကယ်ကလည်း ဒီပွဲကို အထမြောက်အောင် စီစဉ်ကြသူ တွေက မင်းမော်ထွန်းနှင့်မိစုတို့ဖြစ်သည်။

သို့သော် အစီအစဉ်ထဲတွင် ရွှေမုန့်၏အဖေ ဦးဘအေး မပါဝင်တာ ဘုရားစူးဖြစ်ကြောင်း နှစ်ယောက်စလုံးက ကျိန်တွယ် ပြောကြပါသည်။ တိမ်ညိုရဲ့ကံက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမကောင်းသေး တာပဲဖြစ်သည်။

ရယ်သံများဆုံးသည်နှင့် တိမ်ညိုက

“ဟဲ့ - မိစု... ရွှေမုန့်က လာမှာသေချာရဲ့လား”

“လာမယ်ပြောတာပဲ... လာမှာသေချာပါတယ်... နင်နဲ့ စာရင်းရှင်းရမယ်လို့ ပြောထားမှတော့ လာမှာသေချာပါတယ်”

“ငုဇွါ”

မိစုပြောစကားကတော့ ဘယ်ဘက်နားနဲ့နားထောင်ထောင်၊ ညာဘက်နားနဲ့နားထောင်ထောင် သက်သာရာ ရစရာ တစ်စက် ကလေးမှမရှိ။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ... တွေ့တော့လည်း ဘာဖြစ်တာမှတ် လို့... မင်းကို သူစိတ်ဆိုးနေလည်း ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း ထုနှက်ရိုက် ပုတ်ရုံပေါ့... လွန်ရောကျဲရော သူဦးလေးရွာလူကြီး ဦးဘအေးကို

(၁၀)

“ငါ့ကို ရွှေမုန့်စိတ်အရမ်းဆိုနေသလားဟင်”

တိမ်ညို စိုးရိမ်မှုမကင်းသောမျက်နှာဖြင့် မေးသည်ကို မိစုက

“သူစိတ်ဆိုးတာ နှင့်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး... ငါ

ဧရာ မင်းမော်ထွန်းကိုပါ စိတ်ဆိုးနေတာ... သူ့အဖေကလည်း သူ့ ကို တော်တော်ဆူတယ်လို့ပြောတယ်”

ဟူ၍ အခြေအနေကို ပီပီပြင်ပြင်ဖော်ပြသည်။

တိမ်ညို မျက်မှောင်ကျွတ်လျက် မင်းမော်ထွန်းကိုကြည့်ရင်း

“မင်းကလဲကွာ... နေရာကထသွားတာ ငါ့ကိုအသိပေး

သွားတာမဟုတ်ဘူး”

ဟု အပြစ်တင်လိုဟန်ဖြင့်ပြောရာ မင်းမော်ထွန်းက

“ငါလည်း ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မဆင်ဘူးလေကွာ... ”

မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေနေပြီဆိုပြီး ငါလည်းရှောင်ပေးတဲ့သဘောနဲ့ ကွမ်းယာသွားဝယ်စားနေလိုက်တာ”

“အေး - အဆင်ပြေတာ ပြေတယ်ကွ... ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေ

ကြီး မထင်မှတ်ဘဲရောက်လာတော့ ဇာတ်သိမ်းက မလှဘူးဖြစ်သွား တယ်... ငါဖြင့် သူ့အဖေကြီးကိုလည်းတွေ့လိုက်ရော ထူပူပြီး ဘာ လုပ်လို့လုပ်ရမှန်းကိုမသိဖြစ်သွားတာ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ... တစ်ခုခုနဲ့ ကောက်မရိုက်သွား

တိုင်ပြီး နေပူထဲမှာ ထိတ်တုံးခတ်ထားရုံလောက်ပါပဲ”

“ဟင်”

စိတ်သက်သာရာ သက်သာကြောင်း ကြံဖန်အားပေးတတ်သော မင်းမော်ထွန်းစကားကြောင့် တိမ်ညိုမျက်နှာလေး သိသာစွာ ငယ်သွားရသည်။

“ဟော - ပြောရင်းဆိုရင်း ရွှေမှုန်လာနေပြီ”

ဟူသောအသံကြောင့် တိမ်ညို ပျာယာခတ်ပြီး လှမ်းကြည့်ရသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ မိစုတို့ အိမ်ခြံဝင်းထဲသို့ မျက်နှာကြီးစူပုပ်လျက် ဒေါင်းတင်မောင်းတင်ပြီးဝင်လာသော ရွှေမှုန်ကိုတွေ့ရသည်။

ကြောက်စိတ်ဝင်မိသည့်ကြားကပဲ

“ဒီလိုလည်းလှတာပါပဲ ရွှေမှုန်ရယ်”

ဟု တိမ်ညိုစိတ်ထဲမှ ပြောဖြစ်လိုက်ပါသေးသည်။

“လာ - ရွှေမှုန် . . . ထိုင်”

ဟု မိစုက ခရီးဦးကြိုပြုပြီး နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။ တိမ်ညိုမျက်နှာလိုမျက်နှာရပြုံးပြသော်လည်း ရွှေမှုန် မသိကျိုးကျွံပြုပြီး မိစုပေးသောနေရာတွင်ဝင်ထိုင်၏။

“ကဲ - ယောက်မ ထိုင်ဦး . . . ငါ နင်တို့စားဖို့ လက်ဖက်သွားသုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောပြီး မိစု နေရာမှထသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

“ဟဲ့ - မင်းမော်ထွန်း . . . နင်တို့သောက်ဖို့ ရေနွေးကြမ်းဖို့ လိုက်ယူလေဟာ”

ဟု မင်းမော်ထွန်းကိုပါ ပ-ထုတ်သွားသည်။ မင်းမော်ထွန်းလည်း အလိုက်သိစွာ ထ-သွားသဖြင့် တိမ်ညိုနှင့်ရွှေမှုန်နှစ်ဦးတည်း

သာ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တိမ်ညို အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရှုပြီး စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားလိုက်သည်။ ရွှေမှုန်က ဘုကြည့်လှည့်ကြည့်သည်။ တိမ်ညို မျက်တောင်ကလေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး

“ရွှေ . . . မှုန် . . .”

ဟု အားတင်းခေါ်ရာ ရွှေမှုန်က

“ဘာ . . . တုန်း”

ဟု အသံဆောင့်ပြီး ပြန်ထူးသည်။ ထင်သလောက် အခြေအနေမဆိုးဟုယူဆ၍ တိမ်ညိုအားတက်လာသည်။

“ဟို့ . . . ဟို့လေ . . . နင် . . . နင် . . . ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေလား”

“ဆိုးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် . . . နင့်အဖေက နင့်ကိုရိုက်လို့လား”

“အို - ရိုက်စရာလား”

“ဒါဆို ဆူတော့ဆူမှာပေါ့”

“ဆူတာပေါ့ . . . ဆူတာမှ ရစရာမရှိအောင်ပြောပြီး ဆူတာ”

“ငါ . . . ငါ့ကြောင့်လားဟင်”

“နင့်ကြောင့်မဟုတ်လို့ ဘယ်မသာကြောင့်ဖြစ်ရမှာတုန်းဟဲ့တုံးရဲ့”

“အန်”

တိမ်ညို ဇက်ကလေးပုဝင်သွားပြီး အလိုက်သိစွာနှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ရွှေမှုန်နှုတ်ဖျားမှ ပေါက်ကွဲမှုသံစဉ်များ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ့မှာ နင်နဲ့ ဘာမှလည်းမဖြစ်ဘဲနဲ့ ယုန်ထင်ကြောင်ထင်အထင်ခံရပြီး အသားလွတ်ကြီး အဆူခံရတာ တကယ်ခံပြင်းဖို့ကောင်းတယ်”

တိမ်ညို အရဲစွန့်ပြီး

“နင်နဲ့ငါနဲ့ကို တစ်မျိုးထင်သွားလို့လားဟင်”

“ထင်သွားလို့ပြောနေတာပေါ့. . . မဟုတ်ပါဘူးလို့ ရှင်းပြနေတဲ့ကြားကကိုပဲ လှိမ့်ဆူနေတာ”

“အေးလေဟာ. . . တကယ်ဟုတ်လို့ အဲဒါဆူခံရတယ်ဆိုတော် သေးတာပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့. . . အဲ - နင် ဘာစကားပြောတာလဲ တိမ်ညို”

“ဥ. . ဥပမာပြောနေတာပါဟာ. . . နင်ကလဲ”

“ဥပမာတွေ ဘာတွေ လာပြောမနေနဲ့. . . နင်နဲ့ငါ ဖြစ်စရာကို ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး. . . ဒါ ငါအပြတ်ပြောတာ”

တိမ်ညို ထမင်းခွန်ရက်လောက် မစားရသောမျက်နှာလေးဖြင့်

“နင်ကလဲဟာ. . . တစ်ရွာတည်းသားချင်း အဲဒီလိုအပြတ်ကြီးတော့မပြောပါနဲ့. . . ငါက အနုပညာသမား. . . ဝမ်းနည်းထိခိုက်လွယ်တယ်ဟ”

တိမ်ညို စကားနှင့် အမူအရာက ခရီးအတော်ရောက်သွားသည့်သဘောရှိသည်။ ရွှေမုန့်မျက်နှာပေါ်မှာ တင်းမာမှုတွေလျော့နည်းသွားသည်။ တိမ်ညိုလည်း ပေးလာသော အခြေအနေပေါ်မှာ မှေးပြီး ဆက်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ငါတို့အနုပညာသမားတွေဆိုတာ အများနဲ့မတူဘဲ ကံကွက်ကျား ဆိုးရွားတဲ့သူတွေပါ. . . အများသူငါလို စိတ်ထဲရှိတာ ပြောမထွက်ဝံ့ဘဲ ရင်သဲမှာပဲအောင်းထားရတဲ့ ဒုက္ခသည်တစ်မျိုးပါဟာ. . . ဒါနဲ့ နင့်ကို စိတ်ဆိုးစရာပြောတဲ့လူဆိုရင် နင်ဘာလုပ်တတ်လဲဟင် ရွှေမုန့်”

“အို - အဲဒီလို စိတ်ဆိုးစရာပြောတဲ့လူမျိုးကျတော့လား ဘာ

မှပြန်မပြောနေတော့ဘူး. . . အုတ်နီခဲနဲ့ ခေါင်းကို တစ်ခါတည်းထုပ်ဖ်လိုက်တာပဲ”

“အန် - တကယ်”

“ဘာလဲ. . . နင်က မယုံဘူးလား”

“ယုံ. . . ယုံပါတယ်. . . ခဏလေးနော်. . . ငါ အုတ်နီခဲသွားယူပေးမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“နင် ငါခေါင်းကို အုတ်နီခဲနဲ့ထုခွင်းထုတော့. . . ငါ ခေါင်းထိုးခံပေးလိုက်မယ်. . . ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် ရွှေမုန့်”

ကောက်ကာငင်ကာထွက်ပေါ်လာသော တိမ်ညို၏ချစ်စကားကြောင့် ရွှေမုန့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ တိမ်ညိုကိုကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ တိမ်ညိုလည်း ပြောလက်စနဲ့ မထူးဟူ၍ ဆက်ပြောတော့သည်။ ပြီးမှ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲလည်း ဆေးခန်းတန်းပြေးရုံသာဆိုသော အဆုံးစွန်စိတ်ကို မွေးလိုက်သည်။

“ငါ တကယ်ပြောတာပါ. . . နင့်ကိုငါ အဆုံးရှုံးမခံချင်တော့ဘူး. . . နင်နဲ့ဝေးမှာကြောက်တယ်. . . နင့်ကို ငါဘယ်လောက်ချစ်ရသလဲဆိုရင် ဟို. . . ဟို. . . ငါ ပြာဖြစ်သွားရင်တောင် နင့်ကိုငါ ဆက်ချစ်သွားမယ်ဆိုတာ ယုံပါ ရွှေမုန့်”

“တိမ်ညို”

“ဟင် - ဘာလဲ ရွှေမုန့်”

ရွှေမုန့်၏ တုန်ခါကျယ်လောင်သော နာမည်ခေါ်သံကြောင့် တိမ်ညို မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်လေးဖြစ်သွားရသည်။ ရွှေမုန့်ဆိုတာ တိမ်ညိုရဲ့ ငယ်နိုင်လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရမည်ထင်သည်။

“ငါနားထောင်လို့ အကောင်းမှတ်နေလားဟင်”

တိမ်ညို ဘာမှပြန်မပြောရဲတော့ဘဲ ရွှေမုန့်ကိုသာ သာမန်စရာ

မျက်နှာပေးလေးဖြင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။

“နင့်ကို ငါက တစ်ရွာတည်းသား သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ ရိုးရိုးသားသားပဲခင်တဲ့ဟာကို . . . ဘာလဲ နင်က ငါအရော ဟဝင်ဆက်ဆံတဲ့အပေါ်မှာ ရောင့်တက်ချင်တဲ့သဘောလား။”

“မဟုတ်. . . မဟုတ်ပါဘူးဟာ. . . အထင်မလွဲပါနဲ့”

“ကောင်းပြီ. . . ဒါဆိုရင် နင်နဲ့ငါနဲ့ ခုလိုပဲခင်ခင်မင်မင် ပြော ဆိုဆက်ဆံချင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ လူပျိုစကား လာမပြောနဲ့”

‘လူပျိုမို့ လူပျိုစကားပြောတဲ့ဟာကို လူပျိုစကားလာမပြော နဲ့ဆိုတော့ လူအိုစကားပြောရင် လက်ခံမှာကျနေတာပဲ’ဟု တိမ်ညို ဘုက္ခုကျကျတွေးမိသော်လည်း နှုတ်ကတော့ ဘာမှမပြောရဲပါ။

“တကယ်ပဲ သူများမြှောက်တိုင်း လိုက်လုပ်တတ်တဲ့လူမျိုးကို ငါသိပ်မုန်းတာပဲ သိလား။”

“သူများမြှောက်ပေးဖို့မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်လုပ် တဲ့သူကျတော့ မမုန်းဘူးဆိုတဲ့သဘောလား။”

ဟု တိမ်ညို စစ်ကြောမိပြန်သည်။

“အေး - ငါ အခုပြောသလိုပဲ. . . နင် ငါ့စကားနားထောင် မယ်ဆိုရင် ငါလည်း နင့်ကို အရင်လိုပဲပြန်ဆက်ဆံမယ်. . . နောက် ပြီး နင် ဟိုနေ့က မိစုတို့၊ မင်းမော်ထွန်းတို့မြှောက်ပေးလို့ ငါ့ဘေးနား မှာ အသာခိုးဝင်ထိုင်ပြီး ရောသောဖောသောလုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုလည်း ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်. . . ငါပြောတာသဘောပေါက်တယ်နော်”

“ပေါက်. . . ပေါက်ပါတယ်”

“မရှင်းတာ ဘာရှိသေးလဲ”

“မရှိ. . . မရှိပါဘူး”

“အေး - ဒါဆိုရင် ပြီးရော”

အောင်ပွဲရ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်လို ဆောင့်ကြားကြား နိုင်လွန်းလှသော ရွှေမှုန်ကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် နားရင်းကြီးပဲ ခြောက်ချက်တိတိအုပ်ပစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု တိမ်ညို မခံမရပ်နိုင်တွေး မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိစုက လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်လေးကိုင် လျက် မင်းမော်ထွန်းက ရေခွေးကြမ်းအိုးဆွဲလျက် အနားသို့ရောက် လာကြသည်။

မိစုက တိမ်ညိုနှင့်ရွှေမှုန်ကို စူးစမ်းသလိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး “ဒီမှာလေ. . . နင်တို့ ဆွေမျိုးမေ့တဲ့အထိ ခံတွင်းတွေ့ပါစေ ဆိုတဲ့စေတနာနဲ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် သုတ်နေရလို့ နည်းနည်း ကြာသွားတယ်. . . ကဲ ကဲ - စားကြည့်လိုက်ဦး”

ဟု ရှောင်ပေးခြင်းကို ဝိနည်းလွတ်ပြောဆို၏။
မင်းမော်ထွန်းက ပြုံးစစပြုလျက် ‘အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ . . . ကောင်းရဲ့မဟုတ်လား’ဟူသောသဘောဖြင့် တိမ်ညိုကို မျက်ခုံး ပင့်ပြ၏။

တိမ်ညိုက ‘အခြေအနေမကောင်းဘူး’ဟူသောသဘောဖြင့် မျက်နှာလေးမဲ့ကာ ခေါင်းကိုမသိမသာခါယမ်းပြ၏။

မင်းမော်ထွန်း အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ‘ဒါဆိုလည်း ဆက် လှုပ်ရှားလေ’ဟူသောသဘောဖြင့် မျက်စစ်ပစ်ပြ၏။

တိမ်ညိုက ‘မလွယ်ဘူး. . . နေပါစေတော့’ဟူသောသဘော ဖြင့် မျက်နှာလေးမဲ့ကာ ခေါင်းကိုမသိမသာခါယမ်းပြ၏။

မင်းမော်ထွန်း ပါးစပ်လှုပ်ကာ အသံတိတ်ဆဲရေးမိ၏။
တိမ်ညို ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်၏။

တိမ်ညို အမှတ်လျှော့မခံနိုင်တော့ပါ။ ရ-ထားသည်အမတ် လောက်နှင့်သာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချထား

www.burmeseclassic.com

ပြီးဖြစ်သည်။

ရွှေမှုန့်ကို ချစ်တဲ့အကြောင်းပြောဖို့ရာ လူချင်းတွေ့မှ ပြောလို့ ရတာမှမဟုတ်ဘဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ၊ စိတ်ကူးထဲမှာတွေ့ပြီး ရင်ထဲရှိသည့် အတိုင်း ပြောပြနိုင်သည့်အခွင့်အရေးက တိမ်ညိုဘက်မှာ အပြည့်အဝ ရှိပါသေးသည်။ တိမ်ညို စိတ်ပျက်ခြင်း အလျဉ်းမရှိတော့ပါ။

(၁၁)

“ဟေး - တို့ရွာအတွက် ဟန်းဖုန်းတွေလျှောက်ထားတာ ရပြီ တဲ့”

မြို့မှပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သတင်းဖောက်သည်ချလိုက် သည့် တရုတ်ကြီး၏သတင်းစကားကြောင့် တစ်ရွာလုံးလှုပ်လှုပ်ရွှေ့ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟဲ့ - တရုတ်ကြီး... တကယ်ပြောတာလား... သေချာ ရဲ့လား”

“ဪ - သေချာပါတယ်ဆို... မြို့ကလူကြီးတွေနဲ့ ဦးကြီး တထွေးနဲ့ အဲဒီကိစ္စပြောဆိုပြီး အလုပ်ရှုပ်နေတာကို ငါ့ကိုယ်တိုင် မျက်စိ နဲ့တပ်အပ်မြင်ပြီး နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရတဲ့ဟာကို”

“ဟင် - ဒါဆိုပျော်စရာကြီးပေါ့”

“အေး - ပျော်နေ ပျော်နေ... နင်က ဖုန်းတော်တော်ကိုင် တတ်တာကိုး... ရွာရုံးမှာရှိတဲ့ ကြိုးဖုန်းလေးတစ်လုံးကိုတောင် မဆက်တတ်လို့ ဟိုလူဆက်ခိုင်း၊ ဒီလူဆက်ခိုင်းနေရတဲ့သူကများ”

ချက်ကောင်းနှက်လိုက်သော လင်းလင်းစကားကြောင့် မိစု မျက်စိလေး ပေကလပ်ပေကလပ်ဖြစ်သွားရသည်။

“အေးဟဲ့... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်... အဲဒီဟန်းဖုန်းဆို လေးက သေးသာသေးတယ်... အတော်ရှုပ်ဆိုပဲ”

“အောင်မယ်... မိစုကိုသာပြောနေ... နင်ကရော အဲဒီ ဟန်းဖုန်းဆိုတာကြီးကို သုံးတတ်လို့လား... မြင်တောင်မမြင်ဖူးဘဲ အခုမှလေသံကြားပြီး ဖမ်းအီးရှုနေတာကိုများ”

မိစုဘက်မှ မခံမရပ်နိုင် ဝင်ရောက်တုံ့ပြန်နှိပ်ကွပ်လိုက်သော ရွှေမုန့်စကားကြောင့် လင်းလင်းမျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားရသည်။

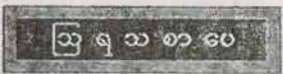
ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ရွာထဲမှာ ဟန်းဖုန်းကိစ္စက ဟော့ဖြစ်နေတဲ့သတင်းမို့သာ အများသူငါပြောသလို သူတို့လည်း ရော ယောင်ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာမှာရှိသည့် တစ်လုံးတည်းသော ကြိုးဖုန်းကိုတောင် လိပ်ပတ်လည်အောင် ဆက်သွယ်ပြောဆိုတတ်သူ ဆိုလို့ သိပ်ရှိလှသည်မဟုတ်။ ယခုလို ဟန်းဖုန်းဆိုသည့် အမျိုးအစား သစ် ဆက်သွယ်ရေးပစ္စည်းတစ်ခုခုလျှင် ပိုလို့သာအလှမ်းဝေးတော့ မည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသောစိတ်များအစား စိုးရွံ့စိတ် များဝင်လာကြရသည်။ ထိုအခါမှ တစ်ချိန်လုံးဘာမှမပြောဘဲနေနေ သော တိမ်ညိုက

“ဟာ - မင်းတို့ကလည်း ဒါဘာစိုးရိမ်စရာရှိလို့လဲကွာ... မင်းတို့ အဲဒီဟန်းဖုန်း ကိုင်တတ်သုံးတတ်အောင် မြို့ကလာတဲ့ဖုန်းဇွဲ ကလူတွေက သင်ပေးမှာပေါ့ကွ”

ဟူ၍ တွေးတွေးဆဆဝင်ပြောရာ အားလုံး၏မျက်နှာများ စိတ်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်လာကြသည်။

“အေးကွ... တိမ်ညိုပြောတာ မှန်တယ်... နောက်ပြီး ဟို ကောင်ချစ်ကိုတို့၊ ကျော်ကျော်နိုင်တို့လည်း မကြာခင်ကျောင်းပိတ်လို့ ပြန်လာတော့မယ်ဆိုပဲ... ဒီကောင်တွေက မြို့မှာ ဟန်းဖုန်းကို ဝီဝီ မြည်အောင်ကိုင်နေရလို့ အတော်ကျွမ်းနေပြီဆိုပဲ”

“အေးဟဲ့ - ဒါဆို သူတို့ဆီကလည်း သေချာသင်ရမယ်... ဒါမှ တို့လည်း ဝီဒီယိုဇာတ်ကားထဲက မိုးဟေကိုတို့၊ သဠာဝင့်ကျော်တို့၊

ဝတ်မှုရွှေရည်တို့လို စတိုင်ကျကျနဲ့ ပဲများပြီးဖုန်းပြောလို့ရမှာပေါ့ဟဲ့”

“အေး - ပြော ပြော... နင်တို့ပြောရင်တော့ မိုးဟေကိုတို့၊ ဝတ်မှုရွှေရည်တို့လို စတိုင်မျိုးတော့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး... ဝှမ်းပုံတို့၊ ကြူကြူသင်းတို့၊ ကမ်ကမ်တို့ ဖုန်းပြောသလို တစ်ထေရာတည်းဖြစ်နေ မှာပဲ”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

“အေးပါ... နင်တို့ကျတော့ရော... နင်တို့ဖုန်းပြောတဲ့အခါ ကျမှ ဗေလုဝတို့၊ ကင်းကောင်တို့၊ ကောင်းစံတို့ စတိုင်ထုတ်ပြီး ဖုန်း ပြောတဲ့ပုံစံမျိုးပဲ ပေါက်မှာ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

“ဟား - သေပါတော့ကွာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုပြဇာတ်နှစ်ပုဒ်ကို စိတ်ကူးဖြင့် အခါခါကကြည့်ပြီးဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ရွာအလယ်တန်းကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် ဖိုးကချင်ကိုကိုခေါ်ပြီး ကျောင်းခန်းထဲမှာ ဇာတ်တိုက်လေ့ကျင့်ခဲ့သည်မှာ ခရီးကတော်ပေါက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ခက်သည်က...။

ခက်သည်က မနှစ်ကအတွေ့အကြုံကို သင်ခန်းစာယူပြီး ရွာလူကြီး ဦးဘထွေးက ဘုရားပွဲတွင် ဇာတ်မသွင်းတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါများ မခက်ပါဘူးကွာ”

အားလုံး အထွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော မောင်မောင်စကားကြောင့် မျှော်လင့်ချက်ရှိလိုရှိငြား ခေါင်းထောင်လာကြသည်။

“ရွာလူကြီးဦးဘထွေးကိုယ်တိုင်က ဇာတ်မသွင်းတော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးသားဟာကို ဘယ်နှယ်မခက်ရမှာလဲကွာ” ဟူ၍ ဂိတ်ပျက်သံဖြင့်ပြောသော မိုးကြီးစကားကို လင်းလင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ရင်း

“ဟုတ်တယ်ကွ... ဇာတ်တစ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့သွင်းတယ်ဆိုတာ တာဝန်လည်းကြီးတယ်... ငွေကုန်ကြေးကျလည်း များတယ်တဲ့... မနက်ပြီး မနှစ်က ဇာတ်မင်းသားလေးစိန်သက်ဇော်ကို သူ့ရဲ့ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုအတွက် အလျော်ပေးလိုက်ရသေးတဲ့အတွက် ရွာကလူတွေလည်း အကုန်အကျတွေ ပိုသွားကြရတယ်တဲ့... ဒါကြောင့် ဒီနှစ်ပိုင်းကတွင်း အစဉ်အလာလည်းမပျက်... ငွေကုန်ကြေးကျလည်း နည်းဆိုတဲ့လမ်းစဉ်ပဲ ရွေးရလိမ့်မယ်လို့ ရွာလူကြီးဦးဘထွေးကိုယ်တိုင် မနေ့က ရွာဦးကျောင်းမှာပြောနေတာ ငါကြားတယ်ကွ”

(၁၂)

အချိန်စက်ဝိုင်း၏လည်ပတ်မှုက မြန်ဆန်လွန်းလှချေသည်။ မြင်သာရွာ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားပွဲတော်ကြီးကျင်းပရန်ရက်က နီးကပ်လာခဲ့ပြန်သည်။

ယခုနှစ် ဘုရားပွဲတော်တွင် ဖျော်ဖြေရေးအနေဖြင့် ခြင်းဝိုင်းသာသွင်းမည်ဆိုသောသတင်းက တိမ်ညိုတို့ကို မချင့်မရဲဖြစ်စေသည်။

ဘုရားပွဲနီးလာသည်နှင့်အမျှ ငုပ်လျှိုးနေသော တိမ်ညိုတို့၏ အနုပညာပိုးက တစ်ဖန်ပြန်လည်နိုးထလာကြ၏။

ငုပ်လျှိုးနေသည်ဟူ၍ စကားအဖြင့်သာဆိုရသော်လည်း အမှန်တကယ်က အနုပညာပိုးတို့ ငုပ်လျှိုးမနေခဲ့ပါ။

သည်အတောအတွင်း တိမ်ညိုတစ်ယောက် စင်တင်ပြဇာတ်နှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်စာတမ်းများကို ရသလောက်ရှာဖွေဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်ခဲ့သည်။

နာမည်ကြီး စင်တင်ပြဇာတ်များကိုလည်း စာအုပ်ဖတ်၍ လည်းကောင်း၊ မြို့ပေါ်ဇာတ်ရုံတွင် သွားကြည့်၍လည်းကောင်း၊ ဗီဒီယိုခွေကြည့်၍လည်းကောင်း လေ့လာမှတ်သား ဆည်းပူးနိုင်ခဲ့သည်။ ဇာတ်မင်းသား စိန်သက်ဇော်ထံမှ လေ့လာခဲ့သမျှကို ချဲ့ကားတွေးတောရင်း တိမ်ညိုအတွက် အကျိုးပိုစေခဲ့ပါသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့်လည်း ပြဇာတ်ရှည် အသစ်နှစ်ပုဒ်ကို ဖေ

ဟူ၍ ကြားခဲ့သမျှ ဖောက်သည်ပြန်ချသည်။

“အေးလေ... သူပြောတာလည်း နည်းလမ်းကျပါတယ် ကွာ”

ဟု မိုးကြီးက လက်လျှော့စကားဆိုရင်း မောင်မောင်ကို တစ်ဆက်တည်းကြည့်ကာ

“ကဲ - မောင်မောင်... ဒီအခြေအနေမျိုးဖြစ်နေတာတောင် ဒါများ မခက်ပါဘူးကွာလို့ မင်းပါးစပ်က ဘာကြောင့်ပြောထွက်ရဲတာလဲ... ရှင်းစမ်းပါဦး”

ဟူ၍ အကြံကောင်းညာဏ်ကောင်း ရှိလိုရှိငြား စကားခေါ်၏။ မောင်မောင်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“အေး - ဟုတ်တယ်... ကိုတစ်တွေ အရိုးအေးစိန်ကို အပူကပ်ပြီး ရွာဘုရားပွဲမှာ ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လောက် သွင်းဖို့ ဝိုင်းပြောကြမယ်ဆိုရင်...”

ဟူ၍ စကားအပိုင်ဆို၏။ အားလုံး၏မုက်နှာများ မျှော်လင့်ချက်ကိုယ်စီဖြင့် ပြုံးရွှင်လာကြသည်။

“အေးကွ... ဒီအကြံမဆိုးဘူး”

“ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ... အရိုးအေးစိန်သာ အတင်းအကျပ်ပြောရင် ဦးရီးဘထွေးလည်း ဘယ်တောင့်ခံနိုင်ပါ့မလဲ... လိုက်လျော့ရမှာပဲကွာ”

လင်းလင်းနှင့်မင်းမင်းက မောင်မောင်ပြောသည့်အပေါ် အဖျော်စိတ်ဖြင့် ထောက်ခံမှတ်ချက်ပေးသည်ကို မိုးကြီးက

“မင်းတို့ပြောတာလည်း ဟုတ်သလိုလိုတော့ရှိပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ရွာလူကြီးတွေက ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဖြစ်စေချင်ဘူးလို့ အကြောင်းပြ ငြင်းပယ်ရင် အရိုးအေးစိန်လည်း တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးကွာ”

ဟူ၍ ချင့်ချိန်ပြောဆို၏။ အားလုံးငိုင်းသွားကြပြန်သည်။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် အကြံထုတ်နေကြစဉ်

“ဟာ - ဟုတ်ပြီ... ဒီလိုငွေကုန်ကြေးကျ အများကြီးမခံနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကလည်း တို့အတွက် တစ်မျိုးကောင်းတာပဲကွာ”

ဟူသော မင်းမော်ထွန်းစကားကြောင့် အားလုံး၏နှုတ်ဖျားမှ “ဘယ်လိုကောင်းတာလဲ”

ဟူ၍ တစ်ပြိုင်နက်တည်းထွက်ပေါ်လာကြသည်။ မင်းမော်ထွန်း မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးလျက်

“ရွာလူကြီးကို ငါတို့က ဝိုင်းပြောမယ်... ငွေကုန်ကြေးကျများမယ့် အခြားဇာတ်အဖွဲ့တွေမငှားချင်တာကို ကျွန်တော်တို့ ထောက်ခံပါတယ်... တိမ်ညိုဦးစီးတဲ့ ကျွန်တော်တို့မြင်သာရွာလူငယ်များကိုသာ ဖျော်ဖြေခွင့်ပြုပါ... ဒါဆို ငွေကုန်ကြေးကျလည်း နည်းမယ်... ကျွန်တော်တို့ရွာက လူငယ်တွေရဲ့ အနုပညာကိုလည်း ဖော်ထုတ်ခွင့်ရမယ်လို့ ပြောပြကြမယ်လေ”

ဟု တက်ကြွစွာဆိုလေရာ အားလုံးပြုံးရွှင်လာကြပြန်သည်။ “ဘယ့်နှယ်လဲ တိမ်ညို... ဒီအစီအစဉ်မကောင်းဘူးလား”

ဟူသော မောင်မောင်အမေးကို တိမ်ညိုခေါင်းညိတ်ပြရင်း “သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွ... အရေးကြီးတာက ရွာလူကြီး

သဘောတူဖို့ပဲလိုတယ်” ဟုအကြောင်းပြန်ရာ မိုးကြီးက

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ကွာ... စောစောက မောင်မောင်ပြောသလိုပဲ... အရိုးအေးစိန်ကို ဝိုင်းအပူကပ်ကြတာပေါ့”

ဟု ပိုင်နိုင်သောလေသံဖြင့် အခြေအနေကိုသေချာစေ၏။ “နောက်ပြီး မိစုတို့၊ ရွှေမုန်တို့လည်း ဝိုင်းပြောခိုင်းမယ်လေ

ကွာ” “ဟုတ်သားပဲကွ... ရွာလူကြီးဦးဘထွေးရဲ့ တူမရွှေမုန်

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်လုံး တို့ဘက်မှာရှိနေတာပဲကွ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အပျော်စကားဆိုကြရင်း ကိုယ်မိ
ကြည်နူးနေကြသည်။

“ကဲ ကဲ - အားလုံး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လို့ပြီးရင် လက်ဖက်
သုတ်လေးလည်း စားလိုက်ကြဦး”

ဟူသော တိမ်ညို၏အစ်ဖ မြရီ ဝင်သတိပေးခါမှ အားလုံး
လည်း

“ဟာ - ဟုတ်ပါရဲ့... စကားပြောကောင်းနေတာနဲ့ ဧည့်
သည်ရဲ့တာဝန်ကိုမှေ့ပြီး လက်ဖက်သုတ်မောင် မစားဖြစ်ကြဘူး”

ဟု အရွှန်းဖောက်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ဖွန်းယူစားကြတော့
သည်။

တိမ်ညို သူငယ်ချင်းများကို ပြုံးကြည့်နေမိသည်။

ဇော် - နေရင်းထိုင်ရင်း ရွှေမှုန့်မျက်နှာက ဘာကြောင့်ပေါ်
လာရပါလိမ့်။

ခက်တော့ခက်နေပြီကော ရွှေမှုန့်ရယ်။

တိမ်ညိုတစ်ယောက် ရွှေမှုန့်မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီး
စိတ်ကူးယဉ်ခန်း စတင်မည်ကြံရုံရှိသေးသည်။ ယောက်ဖဖြစ်သူ ကို
ထွန်းမောင်၏

“ဟာ - ဆရာကြီးပါလား... ကြွ ကြွ ဆရာကြီး... အိမ်
ပေါ်ကိုကြွပါ”

ဟူသော ပျာပျာသလဲ ခရီးဦးကြိုပြုသံကြောင့် တိမ်ညိုလည်း
အားလုံးနှင့်အတူ အိမ်အပြင်ဘက်သို့လှမ်းကြည့်မိသည်။

မလားစဖူး အလာထူးသော မြင်သာစွာအလယ်ဘန်းကျောင်း
အုပ်ကြီး ဦးဇေယျကိုတွေ့လိုက်ရ၍ တိမ်ညိုတို့ ကိုယ့်မျက်စိကိုယ်ပင်
မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ရသည်။

အချစ်အော်သံ

“ဟင် - ဆရာကြီးပါလား”

တိမ်ညိုတို့အားလုံးလည်း နေရာမှပျာပျာသလဲထပြီး ဆရာ
ကြီးဦးဇေယျကို ခရီးဦးကြိုပြုကြရသည်။

“ဆရာကြီး - ဒီမှာထိုင်ပါရင့်”

အစ်မမြရီက ခေါင်းရင်းဘက်ကွင် တစ်ယောက်တိုင်ဖျာ
ကလေးခင်းပေးပြီး ဆရာကြီးဦးဇေယျအတွက် နေရာထိုင်ခင်းပေး
သည်။ ဆရာကြီးဦးဇေယျလည်း အားလုံးကိုပြုံးပြပြီး နေရာတွင်ထိုင်
မိသည်နှင့်

“ဟန်ကျတာပဲဟေ့... မောင်တိမ်ညိုနဲ့ စကားပြောချင်လို့
လာတာ... အခြားသူတွေအားလုံး ပါရှိနေတော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဟု စကားဦးသန်းလေသဖြင့် အားလုံးလည်း

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဟု ပြုံးလျက်ဆိုရင်း ဆရာကြီးဦးဇေယျအနီးတွင် ဝင်ထိုင်ကြ
သည်။

အစ်ကိုထွန်းမောင်နှင့် အစ်မမြရီက ဆရာကြီးစားဖို့အတွက်
တစ်ခုခုသွားလုပ်လိုက်ဦးမည်ဆိုကာ မီးဖိုချောင်ဘက် ထွက်သွားကြ
သည်။

“အိမ် - မောင်တိမ်ညိုတို့ကို အကူအညီမတောင်းခင်
ဝမ်းသာစရာကိစ္စကို အရင်ပြောပြရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“ဒီလိုကွယ်... ဆရာတို့မြင်သာရာ အလယ်ဘန်းကျောင်း
ဟာ နှစ်စဉ် အောင်ချက်ကောင်းပြီး စည်းကမ်းပိုင်းမှာလည်း နှာမည်
ကောင်းရတဲ့အပြင် ကျောင်းဖွံ့ဖြိုးရေးလည်း တိုးတက်လုပ်ဆောင်နိုင်
တဲ့အတွက် စံပြုဆုချီးမြှင့်ခံရတယ်ကွယ်”

“ဟာ - ဝမ်းသာစရာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့... နောက်ထပ် ဝမ်းသာစရာတစ်ခုရှိသေးတယ်... အဲဒါကတော့ အခုလာမယ့် ပညာသင်နှစ်ကစပြီး ဆရာကြီးတို့ မြင်သာရွာ အလယ်တန်းကျောင်းကို တွဲဖက်အထက်တန်းကျောင်းအဖြစ် တိုးမြှင့်သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပြီကွယ်”

“ဟာ - ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်”

“ဒါ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ရွာက ကလေးတွေရဲ့ ပညာရေးအတွက် အများကြီးအထောက်အကူပြုတာပေါ့နော် ဆရာကြီး”

အားလုံးဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်ကြရသည်။ ဆရာကြီးအတွက် စားစရာယူလာပေးသော အစ်မမြရီနှင့် ကိုထွန်းမောင်တို့သည်လည်း ဝမ်းသာကြည်နူးလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင်ဝိုင်းနေရှာသည်။

“တကယ်တော့ ဒီအခြေအနေအထိ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းလာရတာဟာ ဆရာကြီးတို့ကြောင့်ချည်းပဲမဟုတ်ပါဘူး... ဟောဒီ မြင်သာရွာသူရွာသားတွေအားလုံး အားတက်သရော ဝိုင်းဝန်းကူညီပံ့ပိုးဆောင်ရွက်ပေးကြတဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာဟာပိုလို့တောင် အရေးပါပါတယ်... ဒီအတွက် မြင်သာရွာသူရွာသားအားလုံးကို ဆရာကြီးက ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးပါဘူး”

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဇေယျ၏ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောဆိုမှုသည် တိမ်ညိုတို့အားလုံး၏ရင်ထဲသို့ နူးညံ့စွာစီးဆင်းသွားသည်။

“ဒီတော့ကွယ်... လိုရင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌကြီးကဦးဆောင်ပြီး ဆရာကြီးတို့ကျောင်းကို ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီ... ဒီဂုဏ်ပြုပွဲမှာ ဆရာကြီးအနေနဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုထည့်ချင်တယ်... အဲဒါကတော့ မောင်တိမ်ညိုတို့အဖွဲ့ကို ကပြဖျော်ဖြေစေချင်တာပါပဲ”

“ဗျာ... ဆရာကြီး”

“တ... တကယ်ပြောတာလား ဆရာကြီး”
ထင်မှတ်မထားသောစကားကြောင့် အားလုံးအံ့ဩမင်တက်သွားကြရသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွယ်... မောင်တိမ်ညိုတို့အဖွဲ့တွေ ကျောင်းမှာ အားရင်အားသလို ကပြဖို့ လေ့ကျင့်ဇာတ်တိုက်နေတာကို ဆရာကြီး သတိထားမိပြီးသားပါ... သဘောလည်း ကျပါတယ်... ဒါကြောင့် မောင်တိမ်ညိုတို့ကရော ဆရာကြီးမိတ်ခေါ်တာကို လက်ခံနိုင်မယ် မဟုတ်လားကွယ်”

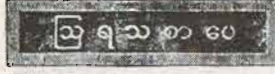
“ဟာ - ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်... ဘယ်လိုပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး... ကျွန်တော်တို့... ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဒီအခွင့်အရေးကိုမျှော်နေကြတာ... ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ကျောင်းအတွက်ဆိုတော့ ပိုလို့တောင်ဝမ်းသာမိပါသေးတယ် ဆရာကြီးရယ်... ကျွန်တော်တို့ကို အခုလိုအခွင့်အရေးပေးတဲ့အတွက် ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်တို့ တကယ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်”

တိမ်ညို ဝမ်းမြောက်မှုကို မဖုံးကွယ်နိုင်ဘဲ လှိုက်လဲ့စွာပြောမိလေသည်။ ကျန်သူများလည်း ဘာမှမပြောနိုင်အောင် ဝမ်းသာလုံးစွဲပြီး မျက်ရည်ကိုယ်စီဝိုင်းနေကြလေသည်။

“ကိုင်း - ဒါဆို ညနေကျရင် ကျောင်းဘက်ကိုလျှောက်လာခဲ့ကြဦး... အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတာပေါ့... မောင်တိမ်ညိုတို့ကလည်း ဆရာကြီးတို့ကိုကူညီသလို ဆရာကြီးတို့ကလည်း မောင်တိမ်ညိုတို့အတွက် လိုအပ်တဲ့အကူအညီနဲ့ အကြံဉာဏ်တွေပြန်ပေးရတာပေါ့... ကိုင်း ကိုင်း... ခွင့်ပြုဦးဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးဇေယျကို တိမ်ညိုတို့တစ်တွေ

www.burmeseclassic.com

ခြံဝင်းအထိ လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ဖက်ကာ ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်မိကြတော့သည်။

“ဟေး...”

(၁၃)

“ကိုင်း - ခုနကပြောသလိုပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တဲ့ပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

ရွာလူကြီးဦးဘထွေးတစ်ယောက် လူစုံပြီဆိုသည်နှင့် ထုံးစံ
အတိုင်း ဘာမျှမပြောရသေးပါဘဲ ခုနကပြောသလိုပေါ့ဆိုပြီး စကား
အစပျိုးလေသည်။

“ကျုပ်တို့မြင်သာရွာအလယ်တန်းကျောင်းကို တွဲဖက်အထက်
တန်းကျောင်းအဖြစ် အဆင့်တိုးမြှင့်သတ်မှတ်ခံရတာ ခင်ဗျားတို့လည်း
သိမှာပေါ့”

“သိပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“အိမ်း - သိရမှာပေါ့... ခုလိုသိရအောင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ
ပြောပြတဲ့ဥစ္စာ... ဒီတော့ကာ ခုနကပြောသလိုပေါ့ ဟုတ်လား...
ကျုပ်တို့ရွာကျောင်းက စံပြုဆုလည်းခိုးမြှင့်ခံရသေးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား
တို့လည်းသိမှာပေါ့”

“သိပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“အိမ်း - သိမှာပေါ့... ခုလိုသိရအောင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ
ပြောပြတဲ့ဥစ္စာ... ဒီတော့ကာ ခုနကပြောသလိုပေါ့ ဟုတ်လား...
ကျောင်းဆရာကြီးနဲ့တကွ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်း
သားတွေကိုရော ဂုဏ်ပြုပွဲကျင်းပဖို့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတွေဟုတ်ရား

ကြီးကလည်း မိန့်တယ်... အားလုံးလည်းစီစဉ်ပြီးနေပြီဆိုတာ ခင်ဗျား တို့လည်းသိမှာပေါ့”

သည်တစ်ခါတော့ မည်သူကမျှ သိပါတယ်ဥက္ကဋ္ဌကြီးဟု ဖော်လိုမလိုက်ကြတော့ဘဲ ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။ ဒါလည်း ပဲ ဦးဘထွေးက ရိုးရာအပျက်မခံခဲ့ချေ။

“အိမ် - သိမှာပေါ့... ခုလိုသိရအောင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောပြတဲ့ဥစ္စာ... ဒီတော့ကာ ခုနကပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား... ကျောင်းအုပ်ကြီးက အဲဒီပွဲမှာ ဟိုကောင်တွေ ပြီးခဲ့တဲ့ဟိုရွာဘုရား ပွဲမှာ တစ်ဇာတ်ရုံလုံးကိုပြာကျအောင် ဇာတ်ပိုးထခဲ့တဲ့ တိမ်ညိုဆိုတဲ့ ဇာတ်ရူး၊ ဓာတ်ရှင်ရူးအဖွဲ့ကိုလည်း ကခိုင်းမယ်လို့ပြောတယ်... အဲဒါ ခင်ဗျားတို့သဘောကရော ဘယ်လိုရှိသလဲ ပြောကြစမ်းပါဦး”

ရွာမိရွာဖုများ၊ ရွာမျက်နှာဖုံးများ အားလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက် သွားကြလျက် အချင်းချင်းလှည့်ကြည့်မိကြသည်။ ရုတ်တရက် ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေကြသည်ကို ဦးဘထွေးက စိတ်ရှည်ဟန်ဖြင့်

“ဪ - ဒီလူတွေနယ်... ဘယ်လိုသဘောရှိသလဲလို့ မေး နေတဲ့ဟာကို မဖြေဘဲ ဘာကြောင့်အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက်လှည့်ကြည့်နေကြရတာတုန်း... ကြည့်ရတာ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် အခုမှတွေ့ဖူးကြတဲ့အတိုင်းပဲ... ဟင်း”

ဟုပြောလေခါမှ အားလုံး၏အကြည့်များ ဦးဘထွေးဆီသို့ ပြိုင်တူပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးဇေယျ တစ်ခုခုဝင်ပြောမည်ပြုစဉ် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ဦးကျော်စံက နေရာမှထရပ်လေသည်။

“ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ကလေး တွေအတွက် အားထားစရာ ဒီကျောင်းတစ်ကျောင်းလေးပဲရှိတဲ့ဟာ... တိမ်ညိုတို့ကိုပေးကရင် မတော်လို့ ပြီးခဲ့တဲ့ဘုရားပွဲတုန်းကလိုမျိုး

ကပ်ဖြစ်ရင်... ”

“ဩကာသ... ဩကာသ... ဩကာသ... ကာယကံ... ဝဇီ ကံ... ”

ဦးကျော်စံ စကားကိုဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရခင်မှာ ဘုရား ရှိခိုးသံက ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် အားလုံးကြောင်သွားရ သည်။

ပြီးမှ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြွလာတာပဲဆိုတာ သိ လိုက်ပြီး အားလုံးဗူးတုပ်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလိုက်ကြလေသည်။ အတန်ကြာမှ ပွဲစားကြီးဦးမြလည်း သူ၏ဟန်းဖုန်းမှ ဘုရားရှိခိုးသံထွက် ပေါ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသွားလျက် ကြမ်းပြင်တွင်ချထားသော ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ထူးရသည်။

“ဟယ်လို... ပြော”

ထိုအခါမှ အားလုံး၏အကြည့်များ ဦးမြထံသို့ စုပြုံရောက်ရှိ ကာ မကျေမနပ်အမှုအရာများပြသရင်း ပြန်ပြင်ထိုင်ကြသည်။

ဦးမြလည်း အားလုံး၏အငြိုငြင်ခံရပြီဆိုတာ သဘောပေါက် လိုက်လျက်

“ဟိတ် - မိကြွယ်... နင်သိချင်တာ နောက်မှမေး... ဒီမှာ ငါ ရွာလူကြီးအိမ်မှာ အစည်းအဝေးတက်နေရတယ် ဒါပဲ”

ဟူ၍ ဖုန်းကိုတိုတိုပြော ဖြတ်ချလိုက်ပြီးနောက် သူ့အား ရှု တည်တည်ကြီးကြည့်နေသော ဦးဘထွေးကို မရဲတရဲပြန်ကြည့်ရင်း

“အဟင်း - ဟန်းဖုန်းဆိုတာတွေကိုင်ရတာ ကောင်းတာ လည်း ရှိသလို အခုလိုကိစ္စတွေလည်းရှိပြန်ရော... ကြည့်ရတာ ကျုပ် မရှိတုန်း ကျုပ်ဖုန်းကို ကျုပ်သားဘူးသီးယူကလိတယ်ထင်ပါတယ်... ခေတ်ကာလသားသမီးတွေက အတတ်ကလည်းမြန်ကြ... လက်က လည်း တယ်ဆော့ကြတာကို ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့... အဟင်း”

ဟု သူ့အားအပြစ်မဆိုနိုင်စေရန် ရယ်သံနှော၍ပြောလေသည်။

ဦးဘထွေး ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဦးကျော်စံဘက်ပြန်လှည့်ကာ စကားဆက်ခိုင်း၏။

“ကိုင်း - ကိုကျော်စံ... ခုနကပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား... ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဘာပြောနေတာပါလိမ့်”

“ဟိုဟာလေ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့”

“အင်း - ဟုတ်ပါပြီ... အဲဒါဆက်ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ဦးကျော်စံလည်း ရောယောင်ပြီးသာ ဟုတ်ကဲ့လိုက်ရသည်။ ဦးမြတ်ဖုန်းသံ ဝင်နှောင်တာခံထားရသဖြင့် အာရုံတွေတွေ့ပြားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ခဏကြာမှ သတိရပြီး

“ဪ - ဟုတ်ပြီ... မှတ်မိပြီ... ကျွန်တော့်သဘောက တော့ တိမ်ညိုတို့အဖွဲ့ ကျောင်းပွဲမှာဝင်ကဖို့ဆိုတာ လုံးဝကိုသဘော”

“မောင်နှောင်း... မောင်နှောင်း... မောင်နှောင်း... မောင်နှောင်း... မောင်နှောင်း... မောင်... ”

ဦးကျော်စံ ကန့်ကွက်စကားပြောမည်ပြုစဉ်မှာပင် ရေဒီယိုတွင်ကြားနေကျ မြန်မာစံတော်ချိန်တီးလုံးသံထွက်ပေါ်လာသည်။

အားလုံးလည်း ယောင်ပေါင်ပြီး တိုင်ကပ်နာရီကိုလှမ်းကြည့်ကြသည်။

“ဟင် - ကိုးနာရီတောင်မခွဲသေးတဲ့ဟာကို ဘယ်နှလှဲလုပ်ဖြစ်တာတုန်း... နာရီများရပ်နေလို့လား... ဟေ့ ဟေ့ - ဘယ်အချိန်တွေရှိတုန်းပြီလဲ... ငါ့ဆွမ်းစားချိန်ကို ကျော်သွားပြီလားဟဲ့”

ယခုမှရောက်လာသော ဣဦးကျောင်းဆရာတော်လည်း စံတော်ချိန်တီးလုံးကြောင့် ရှေ့တိုးရခက် နောက်ဆုတ်ရခက်ဖြစ်သွားရ

သည်။

ဆရာတော်ကြွလာသဖြင့် အားလုံးလည်း ဒူးတုပ်ကာ လက်အုပ်လေးတွေချီလိုက်ကြသည်။ စံတော်ချိန်တီးလုံးသံက မြည်ကောင်းဆဲဖြစ်နေလေသည်။

“ဟိတ် - ဒကာကြီး... ဒီတစ်ခေါက် ရေဒီယိုနာရီသံ တယ်ထူးပါလား... ဘာလို့ ဒီလောက်အကြာကြီးတီးပြနေတာလဲ... အရင်နေ့က ဘယ်နှချက်တီးပဲရောက်ရောက် စံတော်ချိန်တီးဝိုင်းတီးကာ ခဏလေးမဟုတ်လားကွယ့်”

“မှန်ပါဘုရား ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပါဘုရား”

ဦးကျော်စံလည်း အများနည်းတူလက်အုပ်လေးချိပြီး ဟိုကြည့်ဖို့ကြည့်ကြည့်နေရာမှ ခါးတုန်နေသည်ကိုသတိပြုမိသွားလျက် ဘယ်သူမှမရိပ်မိခင် ခါးမှာချိတ်ထားသောဟန်းဖုန်းကို အလျင်အမြန်ယူပြီး ပိတ်လိုက်ရသည်။

သည်ကြားထဲမှ သူ့ပျာယာခတ်ပြီး ကူနှော်မရဖြစ်နေသည်ကို ဆရာတော်ကသတိထားမိပြီး မေးလားမြန်းလားလုပ်နေသဖြင့် ပိုပြီး ပျာသွားရသေးသည်။

“ဟေ့ - ဒကာကြီးဦးကျော်စံ... ဘာဖြစ်တာတဲ့တုန်း... ”

“မ မဖြစ်ပါဘူး... က တ ပည့်တော်ထင်တာကလေး မှားလွှားပါတယ်ဘုရား”

“ဪ - နာရီများလွင့်မိတာလား... ထင်တော့ထင်သား... ဒါနဲ့ စောစောက ကျောင်းပွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒကာဘာပြောနေတာလဲ... ဆက်ပြောလေ”

“မပြော မပြောတော့ပါဘူး ဘုရား... ပြောစရာမရှိပါဘူး ဘုရား”

“အိမ်း - ဒါဆိုလည်း အေးတာပဲပေါ့ကွယ့်”

ဆရာတော်အိမ်ဦးခန်းတွင် နေရာယူထိုင်ပြီးသည်နှင့် ဦးဘထွေးဘက်လှည့်ကာ

“ဘယ့်နွယ်လဲ... ကျောင်းဂုဏ်ပြုပွဲအတွက် ဆွေးနွေးနေတာ ခရီးအတော်ရောက်ပလား”

“မရောက်တရောက်ပါဘဲဘုရား”

ဦးဘထွေးမဖြေခင် ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးသာဒွန်း အရင်ဝင်ပြောလေသည်။

“ဟေ့ - လင်းစမ်းပါဦး... ဘယ်လိုမရောက်တရောက်လဲ”

“တင်ပါ့ဘုရား... ကျောင်းဂုဏ်ပြုပွဲမှာ တိမ်ညိုတို့အဖွဲ့ ထည့်ကသင့်၊ မကသင့် ဆွေးနွေးနေတာ မပြီးပြတ်သေးလို့ပါဘုရား... အရှင်ဘုရားလည်း သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ... တိမ်ညိုတို့အဖွဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ဘုရားပွဲမှာ ဒုက္ခပေးခဲ့တာကိုကြည့်ပြီး သူတို့ထည့်ကခိုင်းရမှာ အားလုံးကခပ်လန့်လန့်ဖြစ်နေကြပါတယ်ဘုရား”

“ဟေ - ဒီလိုလား... ဒါဖြင့် ဒကာကြီးသဘောကရော”

“တပည့်တော်သဘောကလည်း အများနည်းတူပါဘဲဘုရား”

“ဒါဖြင့် တိမ်ညိုတို့အဖွဲ့ကို မလာစေချင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့လေ”

“မှန်ပါဘုရား”

“အိမ်း - ဒါတော့ ဒါပေါ့... ဒါပေမဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်က သူ့တာဝန်ယူပါတယ်... ဘာအမှားအယွင်းမှ ထပ်မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ဘုန်းကြီးဆီလျှောက်ထားတာပဲ... ဒီတော့ကာ ဘာမှရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေပြောမနေနဲ့... ကျောင်းအုပ်ကြီးပြောသလိုပဲ တိမ်ညိုတို့အဖွဲ့ကို ဝင်ကခိုင်းလိုက်... ဒါပဲ... ကျုပ်လည်း ဆွမ်းစားချိန်မီအောင် ကျောင်းပြန်လိုက်ဦးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်မိန့်လိုသည်ကို မိန့်ပြီးသည်နှင့် နေရာမှထလေသဖြင့် အားလုံးလက်အုပ်ချီကန်တော့ရသည်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ပြန်ကြွရင်း ခင်းထားသောဖျာတစ်ချပ်နှင့်ညှိပြီး ခြွေအချမတော်သဖြင့် ချောလဲမလိုဖြစ်ရလေသည်။ အနီးရှိလူများ အချိန်မီပိုင်းထိန်းနိုင်၍သာ တော်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဦးသာဒွန်း၏ဟန်းဖုန်းက ထမြည်လေသည်။ မြည်တာကလည်း ရိုးရိုးတန်းတန်းမဟုတ်ဘဲ ကလေးတစ်ယောက် အားပါးတရရယ်မောသံဖြစ်နေလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား... ဟား ဟား ဟား ဟား... ”

ဟစ် ဟစ်”

ဆရာတော်လည်း ရယ်သံကြောင့် မျက်နှာကြီးတည်ပြီး လှည့်ကြည့်ရင်း

“ဟိတ် - အခုရယ်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

ဟု စုံစမ်းလေရာ ဦးသာဒွန်းလည်း ဖုန်းကိုအမြန်လှမ်းပြီးဖြေရသည်။

“တပည့်... တပည့်တော်... ”

ဦးသာဒွန်း တပည့်တော်ဖုန်းကမြည်တာပါလို့ပြောချင်သော်လည်း ကြောက်ပြီး စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲ ထစ်ထစ်အအတပည့်တော်ဟူ၍ ထွက်နိုင်လေရာ ဆရာတော်လည်း စိတ်ဆိုးပြီး

“ဪ - ဒကာကြီး... ကျုပ်ချော်လဲမလိုဖြစ်တာကို ကလေးသူငယ်သံလုပ်ပြီး ရယ်တယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား... ဘာလဲ - ကျုပ်က တိမ်ညိုတို့အဖွဲ့ကို ကခိုင်းတာကိုမကျေနပ်လို့ ကျုပ်ကို ဒီလိုပြန်လုပ်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား... ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တာ ကျုပ်တောင်ဈေးဘယ်လောက်စွမ်းတယ်ဆိုတာ အကြောင်းပြရသေးတာပေါ့”

ဟူ၍ ကြိမ်းမောင်းပြီးလိုက်ရိုက်လေရာ ဦးသာဒွန်းလည်း

ရှင်းခွင့်မသာဘဲ ထွက်ပြေးရပါတော့သည်။

သည်လိုအချိန်မျှ ဘယ်သူမှလည်း လူစွမ်းကောင်းလုပ်ပြီး
ဝင်မရှင်းရဲ။ ငယ်ဆရာတော်မို့ စိတ်ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ
အားလုံးသိပြီးသားမဟုတ်ပါလား။

(၁၄)

မြင်သာရွာ အလယ်တန်းကျောင်းကို တွဲဖက်အထက်တန်း
ကျောင်းသို့ တိုးမြှင့်သတ်မှတ်ပေးခြင်းနှင့် စံပြုဆုချီးမြှင့်ခံရခြင်းတို့
အတွက် ကျင်းပသည့်ဂုဏ်ပြုပွဲအခမ်းအနားမှာ အကျဉ်းရုံးထားသော်
လည်း ခမ်းနားမှုရှိသည်ဟုဆိုရမည်။

ဂုဏ်ပြုပွဲတွင် တက်ဆက်သည့်ဖျော်ဖြေမှုများကို တက်
ရောက်လာသူအပေါင်းတို့ ဘဝင်ကျနှစ်ခြိုက်ကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ကျောင်းသား ကျောင်းသူလေးများ၏ ကဗျာလွတ်အက၊
ယိမ်းအကတို့မှာ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသလို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး
ဦးဇေယျကိုယ်တိုင် စီစဉ်တက်ဆက်ပြီး ကျောင်းသူကျောင်းသားလေး
များ ကပြဖျော်ဖြေသည့် 'ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသား' ပြဇာတ်တိုလေး
မှာ ကြားရဖန်များသော်လည်း ကြည့်ရတာ မရိုးနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်
နိုင်စွမ်းရှိပေသည်။

ယခုမှပင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးဇေယျ၏ အနုပညာ
ဝါသနာကြီးပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခွင့်ရကြလေသည်။
ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဇေယျသည် ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကဗျာ၊
ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများရေးနေသည့် အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်
ကြောင်း သိရသောအခါမှာတော့ အားလုံး မအံ့သြမလေးစားဘဲ
မနေနိုင်ကြတော့။ တိမ်ညိုတို့အတွက်လည်း ကြီးစွာသောအားတက်

အကူပြုစေသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားတက်ကြရသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏အကြံဉာဏ်နှင့် အကူအညီပေးမှုဖြင့် တင်ဆက်သော တိမ်ညိုတို့၏ဖျော်ဖြေမှုကို ပရိသတ်တို့ ကျေနပ်အားရခဲ့ကြသည်။

မနှစ်က ဘုရားပွဲမှာ မကလိုက်ရသော လေးတော်တင်အကကို ယခု ကျောင်းဂုဏ်ပြုပွဲမှာတော့ အောင်မြင်စွာတက်ဆက်ကပြနိုင်ခဲ့သည်။ လက်ခုပ်ဩဘာသံ တဖြောင်းဖြောင်းရရှိခဲ့သည်။

စတင်ကပြဖျော်ဖြေစဉ်က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့် ထိတ်လန့်နေဟန်ရှိသော ရွာလူကြီးဦးဘထွေးတို့တစ်တွေလည်း ပွဲအပြီးမှာ သက်ပြင်းချလက်ခုပ်တီးကြတော့သည်။

ပြီးတော့ တိမ်ညိုရေးသားတင်ဆက်သည့် 'ရွှေလက်မြဲမြဲ တွဲပါ့မယ်' ဟာသပြဇာတ်တိုလေးမှာလည်း တဟီးဟီး တဟားဟားဖြင့် ရယ်သံများမစဲနိုင်အောင် ပရိသတ်ကို မိမိရရဖမ်းစားနိုင်ခဲ့သည်။

သည်ပွဲ၏အောင်မြင်မှုကို တိမ်ညိုတို့ကို ယုံကြည်မှုတွေ ပို၍ ခိုင်မာစေခဲ့သည်။ အားလုံးအလစ်အဟာမရှိအောင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းသည် တိမ်ညိုကို ဝိုင်းဝန်းချီးကျူးလို့မဆုံးနိုင်တော့။

တိမ်ညို ကြည်နူးပါသည်။ ထို့ထက် သီတာဒေဝီအဖြစ် ကပြဖျော်ဖြေသွားသော ရွှေမုန်၏အကနှင့်အလှက တိမ်ညိုကို ပို၍ကြည်နူးစေပါသည်။

လှရက်ပါပေ ရွှေမုန်ရယ်...။

စိတ်ဆိုးလည်း ဆိုးတော့... ငါဟာ လူပျိုတစ်ယောက်မို့

လူပျိုစကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောမယ်...။

နှင့်ကို ငါသိပ်ချစ်တယ် ရွှေမုန်ရယ်...။

(၁၅)

“အရိုးရေ - ဒီမှာလေ... အရိုးကြိုက်တတ်တယ်ဆိုလို့ မြို့ကဝယ်လာတာ... ဂွတ်မောနင်းပေါင်မုန့်လေ”

“ဟယ် - ဘာလို့ဒုက္ခရှာရတာလဲကွယ်... မဟုတ်တာ”

“ဒုက္ခရှာတယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး အရိုးရယ်... အရိုးကို စားစေချင်လွန်းလို့ပါ”

“ဒီလိုဆိုလည်း သာဓုပါကွယ်... သာဓုပါ”

မင်းမော်ထွန်း စားပွဲပေါ်သို့ ဂွတ်မောနင်းပေါင်မုန့်တုပ်ကို လှမ်းတင်ရင်း

“ဒါနဲ့ ဦးလေးလည်းမတွေ့ပါလား”

ဟု မျက်စိဝှေ့ကစားရင်း မေးကြည့်ရာ ဒေါ်အေးစိန်က

“ရွာဦးကျောင်း တရားနာသွားတယ်ကွယ်... ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဟင့်အင်း... ကိစ္စမရှိပါဘူး... မတွေ့လို့မေးကြည့်တာပါ

... ဒါနဲ့ အရိုးကိုပြောရဦးမယ် သိလား”

“အေး ပြော”

“ကျွန်တော် မြို့ရောက်တော့လေ မြို့မှာပြောနေကြတယ်

သိလား”

“ဟေ - ဘာတွေပြောနေကြလို့လဲ”

“ထြော် - ကျောင်းဂုဏ်ပြုပွဲမှာ ဖျော်ဖြေခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော်

တို့မြင်သာရွာကလူငယ်တွေ သိပ်တော်တာပဲ... ဖြစ်နိုင်ရင် ထပ်
ကြည့်ချင်သေးတယ်ဆိုပြီး ပြောနေကြတာ အရိုးလေးရဲ့။

“ဟဲ့ - ဒါ သူတို့ ဟုတ်တာပြောတာပဲလေ... အရိုးဖြင့်
ကိုယ့်မျက်စိတောင် ကိုယ်မယ့်ဘူး... တကယ့် ဝါရင့်ဇာတ်သမား
တွေ ကျနေတာပဲ... တကယ့်ကိုတော်ပါပေတယ်... နောက်နေ့မှ
ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ထမင်းဖိတ်ကျွေးရဦးမယ်”

“အရိုး... အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်ပါ ပါတယ်နော်”
“သိပါတယ်တော်... မေ့မထားပါဘူး”
“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ဦးမယ် အရိုး”
“အေး... အေး”

မင်းမော်ထွန်း ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာလေ
သည်။ မင်းမော်ထွန်းပြန်သွားလို့မှ သိပ်မကြာခင် မင်းမင်းနှင့်လင်း
လင်း ရောက်လာပြန်သည်။

“အရိုးရေ... ဒီမှာလေ... တီပီမှာကြော်ငြာနေတာ တွေ
တွေ့နေတာနဲ့ အရိုးများကြိုက်မလားဆိုပြီး ဟိုင်းတီးလက်ဖက်ရည်
ထုပ်တွေ ဝယ်လာတာ”

“ဟယ် - ကြိုက်တာပေါ့ကွယ်... အိမ်မှာကုန်နေတာနဲ့
ကိုကျော်စံဆိုင်မှာ သွားဝယ်မလို့လုပ်နေတာ”

“ဒါဆိုလည်း ခြေညောင်းခံပြီး သွားဝယ်မနေပါနဲ့တော့...
ကျွန်တော်တို့ဝယ်လာပေးတာကိုသာ အားရပါးရသောက်... ကုန်
ရင် ထပ်ဝယ်လာဦးမယ်”

“ဒုက္ခရွာလို့ကွယ်”
“ကိုယ့်တူ ကိုယ့်သားတွေပဲ အရိုးရယ်... ဒုက္ခရွာတယ်
ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ... ကုသိုလ်ယူတာပါ”
“ဒါဆိုလည်း သာဓုပါကွယ်... သာဓုပါ”

မင်းမင်းက စားပွဲပေါ်သို့ ဟိုင်းတီးထုပ်အတွဲကိုတင်ပြီး လင်း
လင်းက

“ဒါနဲ့ အရိုး... ဟိုနေ့က ကျောင်းကပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ က-
တာ အရိုးလာကြည့်သေးရဲ့မဟုတ်လား”

“ကြည့်ပါတော်... ကြည့်ပါ... အရိုးဖြင့် မင်းတို့က-တာ
သရုပ်ဆောင်တာ တော်လွန်းလို့ ချီးကျူးမဆုံးနိုင်ဖြစ်နေတာ... မြို့
ပေါ်မှာတောင် မင်းတို့အဖွဲ့ကို ချီးကျူးပြောဆိုနေကြတယ်ဆိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် အရိုးရဲ့... အခြားရွာတွေမှာလည်း တော်
တော်ပြောကြတယ် ကြားတယ်”
“ဟုတ်မှာ ဟုတ်မှာ... ကိုယ့်ရွာကလူငယ်တွေ ဒီလောက်
တော်တာ အသိအမှတ်မပြုလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“အရိုးကသာ ချီးကျူးနေတာ... ဦးလေးကဖြင့် ကျွန်တော်
တို့ကတာ ကြိုက်ဟန်မတူဘူးထင်ရဲ့”

“အို - ကြိုက်ပါတယ်ကွယ်... သူချီးကျူးနေတာ အရိုး
ကိုယ်တိုင် နားနဲ့ဆက်ဆက်ကြားတဲ့ဥစ္စာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားရကျိုးနပ်တာပေါ့ အရိုးရယ်
... ဒါနဲ့အရိုး ဒီနှစ်ဘုရားပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့သာ ကရရင် အရိုးလာ
အားပေးရမယ်နော်”

“ဟဲ့ - အားပေးရမှာပေါ့... မြို့ကအမျိုးတွေပါ လှမ်းခေါ်
ပြီး အားပေးဦးမှာ... စိတ်ချ”

“ဒါကြောင့်လည်း ရွာထဲမှာ အရိုးအကြောင်းကိုပြောနေကြ
တာပဲ”

“ဟင် - ငါ့အကြောင်း ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”
“ဪ - အရိုးကတဲ့... ကိုယ့်ရွာအရေး၊ ကိုယ့်ရွာကလူ
တွေအရေးကို သိပ်ဦးစားပေးတယ်တဲ့... အရိုးလိုလူမျိုးတစ်ယောက်

တို့ရွာမှာရှိနေတာ သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲတဲ့ဆိုပြီး ပြောနေကြတယ် အရိုးရဲ့”

“ဪ ဪ”

မင်းမင်းနှင့်လင်းလင်း အမြောက်ကောင်းသဖြင့် ဒေါ်အေးစိန် ပီတိတွေဖြာပြီး ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်နေလေသည်။

“အရိုး - ကျွန်တော်တို့ ရွာဘုရားပွဲကရင် ညတိုင်းလာအားပေးရမယ်နော်”

“ဪ - မင်းတို့စားဖို့ ထမင်းတွေဟင်းတွေပါ ချက်ပြုတ်ယူလာပြီးကို လာအားပေးမှာ”

“အင်း - ပြောသာပြောရတာပဲ... ဦးလေးက ကျွန်တော်တို့ကို ကခွင့်ပြုပါ့မလားမသိဘူး”

“အို - သူခွင့်မပြုတော့ ဘာအရေးလဲ... အရိုးတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ... ဒီလောက်တော်တဲ့ကလေးတွေမှ မကခိုင်းရင် ဘယ်မောက်တွေ ကခိုင်းရမှာလဲ”

“ဗျာ... ဪ... ဒါ... ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အရိုးရယ်... ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော် အရိုး”

“အေး အေး”

ယခုတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သိတတ်သူတွေက များလွန်းနေသဖြင့် ဒေါ်အေးစိန်ကိုယ်တိုင်ပင် အံ့ဩနေရသည်။

ယခုလည်းကြည့်။ မိုးကြီးတစ်ယောက် အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကိုင်ပြီး ရောက်လာပြန်သည်။

“အရိုး - နေကောင်းရဲ့နော်”

“ဟော - မိုးကြီးပါလား... ကောင်းပါတော် ကောင်းပါ”

“ဒီမယ် အမေရယ်လေ... အရိုး ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး ကရားနာ ဥပုသ်စောင့်တဲ့အခါ ဝတ်ဖို့ဆိုပြီး ယောဂီတဘက်နဲ့ယောဂီ

ထဘီလေးတစ်ထည်ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ လာပို့တာ အရိုးရဲ့”

“အို - မတိုးတို့ကတော့ လုပ်တော့မယ်... ကဲ ကဲ - ထိုင်ဦး... ရေခွေးကြမ်းသောက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အရိုး”

မိုးကြီး ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့သောက်ပြီးနောက်

“ဒါနဲ့ အရိုးက ကျောင်းကပွဲမှာ ကကြတဲ့သူချင်းအတူတူ မင်းမင်းတို့ လင်းလင်းတို့ကျတော့ တော်တယ်လို့ချီးကျူးပြီး ကျွန်တော့်ကိုကျတော့ တော်တယ်လို့တစ်ခွန်းမှမပြောဘူးဆို”

“ဟယ် - ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ... ဘယ်သူပြောမတုန်း... အရိုးက အဲဒီပွဲမှာ ကတဲ့သူအားလုံးကို တစ်ယောက်မကျန်ချီးကျူးနေတာ နတ်သိကြားတွေ အသိပါတော်”

“ဒါကြောင့် အမေကပြောတာ... နင့်အရိုးစိန်ကို အထင်မသေးနဲ့တဲ့... နင့်အရိုးစိန်မှာ အနုပညာမျက်စိရှိတယ်... အနုပညာသမားတဲ့”

“အို - ဒါကတော့ အရိုးက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဇာတ်ပွဲတွေ အများကြီးကြည့်ခဲ့တော့ ကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူး တစ်ချက်ကြည့်ရုံနဲ့ တန်းပြောနိုင်တာပေါ့”

“မိဆို ကျွန်တော်သရုပ်ဆောင်တာ ကောင်းမကောင်းကို အနုပညာမျက်စိနဲ့ ဝေဖန်အုံကြွပေးပါလား အရိုးရယ်”

“အို - ကောင်းပြီးသားပဲကို... ဒီအရည်အချင်းမျိုးနဲ့ မြို့ပေါ်သာ တက်ကလိုက်ရလို့ကတော့ ဟိုးလေးတကျော်ကျော်တောင် ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“အရိုးပြောတာနဲ့ ကျွန်တော် တော်တော်အားရှိသွားပြီ... နောင် ဒါမျိုးအခွင့်အရေးကြုံလို့ကတော့ ဒီထက်ပိုပြီးကို ကြိုးစားလိုက်ဦးမယ်”

“အင်း - လူငယ်ဆိုတာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးမွေးမှပေါ့”
 “အရိုးလေးရာ. . အရိုးလေးသာ ဒီနှစ်ဘုရားပွဲမှာ ကျွန်တော် တို့ ကဖို့သာစီစဉ်ပေးလို့ကတော့ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ”
 “အို - ဒါလောက်ကတော့ စိတ်ချ. . . အရိုးလေးစီစဉ်ပေး နိုင်ပါတယ်”
 “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကဖို့ အရိုးလေးစီစဉ်တာကို ဦးလေးက သဘောတူမှုတူပါ့မလားမသိဘူး”
 “ဟင်း - ဒင်းလား. . . အရိုးလေးစီစဉ်တာကို သဘောမတူ ကြည့်ပါလား. . . တွေ့သွားမှာပေါ့. . . ဟွန်း”
 “ဒါဆို ကျွန်တော်တို့တော့ အရိုးလေးပဲ အားကိုးရမှာပဲ”
 “စိတ်ချစမ်းပါ. . . ကိုယ့်ရွာဘုရားပွဲမှာ ကိုယ့်ရွာကလူတွေ အနုပညာဒါနပြုတာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ. . . အရိုးလေးက အားပေး ပြီးသားပဲ”
 “ဝမ်း. . . ဝမ်းသာလိုက်တာ အရိုးလေးရယ်. . . ဒါဆို ကျွန် တော် ဟိုကောင်တွေဝမ်းသာသွားအောင် အရိုးလေးပြောတာ သွား ပြန်ပြောပြလိုက်ဦးမယ်နော်”
 “အေး အေး. . . သွားပြောပြချေ”
 မိုးကြီး ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ပြန်သွားတာမှမကြာသေး။ တိမ်ညိုနှင့်မောင်မောင်တို့ ရောက်လာပြန်သည်။
 “ဟော - တိမ်ညိုနဲ့မောင်မောင်တို့ပါလား. . . ဘယ်ကလည် လာကြတာလဲ”
 “အရိုးဆီကိုပဲ သက်သက်လာတာ အရိုးရဲ့”
 “ဪ - အေး. . . အေး. . . လာ ထိုင်ကြ”
 “ဟုတ်ကဲ့ အရိုး”
 နေရာမှာထိုင်မိသည်နှင့် တိမ်ညိုက

အချစ်အော်သံ

“ဒီရာသီမှာ ခြင်တွေပေါတယ် အရိုးရဲ့. . . ဒါကြောင့် အရိုး ခြင်ကိုက်မှာစိုးလို့ ခြင်ဆေးခွေလာပို့ပေးတာ”
 ဟု မျက်နှာလိုမျက်နှာရဆိုသလို မောင်မောင်ကလည်း
 “ဒီမှာလေ. . . အရိုးခေါင်းလျှော်ချင်တဲ့အခါ လျှော်လို့ ရ- အောင် ခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ်. . . ဖောက်မတဘူး. . . ဆံပင်မကျွတ် ဘူး. . . ဦးရေပြားလည်းအေးတယ် အရိုးရဲ့”
 ဟု စေတနာတွေလွတ်ပို့ပြန်။
 “မင်းတို့နှယ်. . . ဘာလို့ဝယ်လာရတာလဲကွယ်”
 “ကျွန်တော်တို့က အရိုးလေးကိုလေးစားလို့ပါ”
 “ဟုတ်တယ် အရိုးရဲ့. . . အရိုးရဲ့ ရွာခံအနုပညာဝါသနာရှင် လေးတွေကို အားပေးမြှောက်စားမယ်ဆိုတဲ့သတင်းက ကြီးနေလေ တော့ ကျွန်တော်တို့ဝမ်းလည်းဝမ်းသာ၊ လေးလည်း လေးစားမဆုံးနိုင် ဖြစ်နေကြတာ”
 “ဪ - ဒါကတော့ အရိုးကိုယ်တိုင်ကလည်း အနုပညာ သမားကိုးကွယ်”
 ဒေါ်အေးစိန်လည်း ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို အနုပညာသမား ဖြစ်သွားမှန်းမသိတော့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနုပညာသမားလို့ပြောရ တာကို အတော်သဘောတွေ့နေဟန်ရှိသည်။
 “ဒါကြောင့် အနုပညာသမားအချင်းချင်း တတ်နိုင်တဲ့ဘက် က အားပေးပံ့ပိုးရမှာပေါ့ကွယ်”
 “ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အရိုးကိုလေးစားပြီးရင်း လေးစားနေတာပေါ့”
 ဒေါ်အေးစိန်နှင့်တိမ်ညိုတို့ စကားပြောကောင်းနေစဉ်မှာပင် ရွှေမွန်နှင့်မိစုကရောက်လာ၏။ တိမ်ညိုရင်ခုန်သွားရသည်။
 “ဟဲ့ - ရွှေမွန်နဲ့မိစုပါလား. . . ထိုင် ထိုင်”

“အမေက အရိုးထမင်းစားချိန်အထိ ဟင်းလာပို့ခိုင်းလို့ လာ ပို့ရတာ အရိုးရေ... ကြက်သားဆီပြန်နဲ့ ငါ့ကြော်နှပ်ကလေးလေ”

“ဪ - မခင်တို့ကတော့ အားနာစရာကွယ်”

“အားမနာပါနဲ့ အရိုးရဲ့... ဒါ အမေချက်ထားတာမဟုတ်ဘူး... မိစုကိုယ်တိုင် သေချာချက်ထားတာ... အရိုးကုန်အောင် စားရမယ်နော်”

“အေးပါ မိစုရယ်... သာဓုပါကွယ် သာဓုပါ”

မိစု မီးဖိုချောင်ဘက်ဝင်ပြီး ဟင်းခွက်သွားထား၏။ ရွှေမှုန်က ဒေါ်အေးစိန်နား ကပ်ထိုင်ရင်း တိမ်ညိုနှင့်မောင်မောင်တို့ကိုကြည့်ကာ

“ဟဲ့ - နင်တို့နှစ်ယောက် အရိုးနဲ့ဘာတွေလာပြောနေကြတာလဲ”

ဟု ဘာမှမသိဟန်ဖြင့် မေး၏။ မောင်မောင်က

“ဪ - အရိုးက တို့ရွာခံအနုပညာဝါသနာရှင်လေးတွေကို ချီးကျူးအားပေးစကားပြောနေတာကို ဂုဏ်ယူစိတ်နဲ့ လာနားထောင်နေပါ”

ဟု ဝမ်းမြောက်ပီတိလေသံဖြင့် ပြော၏။ ရွှေမှုန်က ဒေါ်အေးစိန်၏လက်မောင်ကို ပိုက်လိုက်ရင်း

“ဟုတ်လား အရိုး”

ဟု ခပ်နဲ့နဲ့ဆိုရာ ဒေါ်အေးစိန်က

“ဟုတ်တယ်လေ တူမကြီးရဲ့... ကိုယ့်ရွာအနုပညာသမားချင်း တော်ရင်တော်သလို ကောင်းရင်ကောင်းသလို ချီးကျူးရမယ်... အားပေးရမယ် မဟုတ်လား”

ဟု ခန့်ခန့်ကြီးဆိုသဖြင့် အားလုံးမရယ်မိအောင် ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

၈ ချစ်အော်သံ

ဟင်းခွက်ထားပြီး အနားမှာလာထိုင်သည့် မိစုက

“အားလုံးထက်ပိုပြီး အရိုးဂုဏ်ပြုအားပေးရမယ့်သူက တခြားသူမဟုတ်ဘူး... အရိုးတူမရွှေမှုန်ပဲ အရိုးရဲ့... အခုဆိုရင် အားလုံးက ရွှေမှုန် ရွှေမှုန်နဲ့ဖြစ်နေကြတာ အရိုးမသိသေးဘူးထင်တယ်”

ဟူသောစကားကို ဒေါ်အေးစိန်ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလျက်

“သိပါတော်... တို့ရွာတင် ဘယ်ကပါမလဲ... အနီးအနား

ကရွာတွေရော မြို့ပေါ်အထိပါ တူမရဲ့သတင်းကကြီးနေတာ... ရွှေမှုန် ဘယ်လောက်လှပြီး ဘယ်လိုအကတော်ကြောင်း ပြောနေကြတာ... ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့လေ... အရိုးရဲ့အနုပညာအမွေကို ဆက်ခံနိုင်တာဆိုလို့ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးပေါင်းမှ ရွှေမှုန်တစ်ယောက်တည်းရှိတာ”

ဟူ၍ မလျော့သောစကားကို ဆိုမြဲဆို၏။ အားလုံးပြုံးမိကြပြန်သည်။

“အရိုးကသာ ရွှေမှုန်ကို အရိုးရဲ့အနုပညာအမွေဆက်ခံတယ်ဆိုပြီး ကျေနပ်နေတာ... အဖေက ဒီနှစ် ရွာဘုရားပွဲမှာ ကချင်တယ်ပြောတာ ပေးမကဘူးတဲ့လေ”

ဟူသော ရွှေမှုန်၏ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို တိုင်တောသံကိုနားထောင်ပြီး ဒေါ်အေးစိန်က

“အဲဒါပြောတာပေါ့... ညည်းအဖေ ကိုဘအေးဟာ အနုပညာမျက်စိ မရှိဘူးဆိုတာ ကိစ္စမရှိဘူး... ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့... အရိုးကိုယ်တိုင်ပြောပေးမယ်... ရွှေမှုန် ကဖို့သာပြင်ထားတော့”

“ဟေး - ဒါကြောင့် အရိုးကိုချစ်နေရတာပေါ့... အင်း - ပြောလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး... ဆွေမျိုးထဲမှာ အရိုးလိုအနုပညာမျက်စိရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ရှိလို့ တော်သေးတယ်”

ရွှေမှုန်နှင့်ဒေါ်အေးစိန် အပေးအယူတည်နေကြစဉ်

စိုးရိမ်မကင်းသောလေသံဖြင့်

“အရိုးတို့ ရွှေမှုန်တို့ အနုပညာသမားနှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ... ဦးလေးပြောနေသံကြားရတာကတော့ ဒီနှစ်ဘုရားပွဲမှာခြင်းဝိုင်းပဲသွင်းမယ်... ဇာတ်မသွင်းဘူးဆို”

ဟုဆိုလိုက်ရာ တိမ်ညိုနှင့်မောင်မောင်က ဒေါ်အေးစိန်ကို အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်ကြသည်။

ရွှေမှုန်က ငိုတော့မည်ကဲ့သို့ မျက်နှာမသာမယာပြုလိုက်သည်။

ဒေါ်အေးစိန်လည်း ထိုသို့သရုပ်ဆောင်ကောင်းသောမျက်နှာများကို ကြည့်လိုက်မိပြီးနောက်

“အို - သူ့ဘာသာ အနုပညာမျက်စိရုံတိုင်း ခြင်းဝိုင်းသွင်းပြီး ဇာတ်မသွင်းချင်လည်းနေ ရတယ်... ဒါပေမဲ့ ရွှေမှုန်တို့အဖွဲ့ကတော့ ကကို ကစေရမယ်”

ဟု ရဲရဲကြီး အာမခံစကားဆိုလေသည်။

“သေ... သေချာရဲ့လား အရိုးရယ်... ဦးလေးက ဘူးဆိုဖရုံ မသီးတတ်ဘူးဆိုတော့ အရိုးပြောတာ လက်ခံပါမလား”

ဟူသော မောင်မောင်စကားကြောင့် ဒေါ်အေးစိန် အနုပညာမာနလွင့်ထူလျက်

“ဟွန်း - ကိုဘထွေးဆိုတဲ့ ဒင်းတော့လား... သူ့ဘာသာ အခြားနေရာမှာ ဖရုံမသီးရုံမကလို့ သခွားပဲသီးသီး ရတယ်... အရိုး ရွှေမှာတော့ ဒါမျိုးမရဘူးမှတ်... ပြောတာ နားမထောင်လို့ကတော့ အေးစိန်အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီးသိသွားစေရမယ်... ဘာမှတ်လဲ... ဟွန်း”

ဟုကြိမ်းဝါးကာ တိမ်ညိုတို့ရွာခံအနုပညာရှင်များဘက်မှ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပြသည်။

ထိုသို့ ဤသို့သော အနုပညာမျက်စိရုံသော အနုပညာသမား ဒေါ်အေးစိန်သည် သူ့ကဲ့သို့ပင် အနုပညာဇရိုသော ရွာခံအနုပညာသမားလေးများအား မည်သို့ဖမ်းမမြေတောင်မြှောက်ပေးရမည်ကို စဉ်းစားသမူပြုနေခိုက်မှာပင် ဦးဘထွေးက အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။
ဒရိုးရောက်မဆိုက် ဒေါ်အေးစိန်က အသံပြုလိုက်သည်။

“ဒီမယ်”

“အေးလေကွာ... ပြောလေကွာ... ဘာတုန်း”

“ကိုကိုရေ ဖုန်းလာနေတယ်... ကိုကိုရေ ဖုန်းလာနေတယ်... ဖုန်းလာနေတယ်ဆို”

ဒေါ်အေးစိန် စကားဆက်မည်ကြံဆဲမှာပင် ကိုကိုရေ ဖုန်းလာနေတယ်ဆိုသောအသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဒေါ်အေးစိန် မျက်နှာကြီး ချက်ချင်းတင်းမာသွားလျက်

“ဟင် - ဒါ... ဒါ ဘယ်ကောင်မအသံလဲ”

ဟူ၍ ခက်ထန်သောလေသံဖြင့် ဟိုရွာဒီကြည့်ရင်း စုံစမ်းလေသည်။ ဦးဘထွေးလည်း ငါလည်းမသိဘူးဆိုပြီး လိုက်ကြည့်ရင်းမှ စားပွဲပေါ်ရှိ သူ့ဟန်းဖုန်းဖြည့်နေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။

“ဪ - အဲဒါ ငါ့ဟာ”

“ဘာရယ်... အဲဒါ ရှင့်ဟာမ ဟုတ်လား... ပြောစမ်းပါဦး... အဲဒါ ဘယ်အပိုင်းကကောင်မလဲ... အသံကိုက ဆတ်စလူးကိုထနေကာပဲ”

“ဟာ - ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ... အဲဒါ ငါ့ဖုန်းမြည်သံဟဲ့”

“ဘာ - အဲဒါဖုန်းမြည်သံ ဟုတ်လား... ရှင့်နယ် သိချိုင်းကုန်းကိုတစ်ဖက်လှမ်းနေတဲ့ ကိုယ့်အသက်အရွယ်မှမထောက် ဒီလိုဖုန်းမြည်သံမျိုးထားရတယ်လို့ မရှက်ဘူးလား”

“ဟဲ့ - ငါ့က ဘာလို့ဒီဖုန်းသံမျိုးထားရမှာလဲ... ကေန္တ ဟို
ကောင် ချစ်ကို... ငါ့ဖုန်း ကောင်းကောင်းမကြားရဘဲ အသံတိုးနေလို့
သွားလုပ်ခိုင်းတဲ့ဟာကို ဘာတွေလျှောက်ကလိလိုက်လဲ မသိဘူး...
ခက်တာပဲ”

ဦးဘထွေး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းမျက်နှာဖြင့် ဖုန်းမထူးတော့ဘဲ
ဆတ်ခနဲပိတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်အေးစိန်လည်း ထိုအခါမှ ကျေနပ်သွား
ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကိုပြုံးယောင်ပြုသည်။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို
သတိရသွားလျက် မျက်နှာကိုချက်ချင်းတည်လိုက်ပြီး

“ဒီမယ် ကိုဘဏ္ဍေး... ရှင့်ဖုန်းကိစ္စတော့ ထားတော့...
ကျွန်မ ဘာမှမပြောတော့ဘူး... ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်
... ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်မပြောတာကို ရှင်နားထောင်ရမယ်... အဲဒါ
ကတော့ ကိုယ့်ရွာမှာ အနုပညာဝါသနာရှင်လူငယ်လေးတွေ ဘယ်
လောက်တော်တယ်၊ ဘယ်လောက်အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတာကို
ရှင်လည်းမျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်နေပါလျက်နဲ့ ဒီနှစ်ရွာဘုရားပွဲမှာ
သူတို့ကိုမကခိုင်းဘဲ ခြင်းဝိုင်းပဲသွင်းမယ်ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ...
ကိုယ့်ရွာကလူငယ်တွေကို ကိုယ်က အားပေးမြှောက်စားရမယ့်အစား
ဘာကြောင့်အညွန့်ချိုးချင်တာလဲ... ဒီမယ် - ကျုပ်ပြတ်ပြတ်ပဲပြော
မယ်... ဒီနှစ် ရွာဘုရားပွဲမှာ ရွာက ကလေးတွေ ကတာ၊ ဖျော်ဖြေတာ
ပဲကြည့်ချင်တယ်... မကြည့်ရဘူးဆိုရင်တော့ ရှင်နဲ့ကျုပ်နဲ့အပြတ်
ပဲ”

ဟူ၍ ရဲဝံ့ပြောင်မြောက် ပြတ်သားသောစကားတို့ကိုဆိုကာ
အနုပညာသတ္တိကို ပြခဲ့လေတော့သည်။

(၁၆)

“အဟမ်း”

ရွာလူကြီးဦးဘထွေး ချောင်းတစ်ချက်ဟန်နဲ့လိုက်ပြီးနောက်
“ဟိတ်ကောင် ဖိုးတုတ်... မိုက်ပေးစမ်း”

ဆိုပြီး ဖိုးတုတ်ထံမှ မိုက်လှမ်းယူသည်။

“အဟမ်း”

နှုတ်ခမ်းမှာ မိုက်တော့ပြီး ချောင်းတစ်ချက်ထပ်ဟန်လိုက်သေး
သည်။ ပြီးမှ ဘာမှလည်းမပြောရသေးဘဲနှင့်

“အခုနပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား”

ဟူ၍ စကားကိုစသည်။

“ဒီနှစ် ရွာဘုရားပွဲကျင်းပဖို့အချိန်ကလည်း နီးလာပြီဆိုတာ
အားလုံးသိပြီးသားပဲ... အဲ - နေဦး... ကျုပ် စကားဖြတ်ပြောလိုက်
ဦးမယ်... အဲဒါကတော့ ဖုန်းပါလာရင် ပိတ်ထားလိုက်ကြပါ...
ပြဿနာများလွန်းလို့ ဟုတ်ပြီလား... ဒါကြောင့် ခုနကပြောသလို
ပေါ့လေ... ထုံးစံအတိုင်း ရွာဘုရားပွဲကြီး စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ
ကျင်းပနိုင်ရေးအတွက် ဘာတွေလုပ်ကြမလဲဆိုတာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး
ကြဖို့ ခင်ဗျားတို့ကိုခေါ်လိုက်ရတာပဲ”

ရွာလူကြီးဦးဘထွေး စကားကိုခေတ္တရပ်နားပြီး အားလုံးကို
တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်သည်။

သီးနှံပွဲစားကြီး ဦးမြက တစ်ခုခုပြောရန် ဖင်ကြွလိုက်စဉ်မှာ ပင် ရွာလူကြီးဦးဘထွေးက စကားကိုဆက်၏။ ဦးမြ ဟိုကြည့်သည် ကြည့်လုပ်ပြီး အသာပြန်ထိုင်ရသည်။

“ဒီတော့ အခုနကပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား... မနှစ်က ရွာဘုရားပွဲမှာတော့ မဖြစ်သင့်တာဖြစ်ပြီး ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့လည်း ငွေကုန်ကြေးကျ ပိုများသွားရတယ်... ဒါကြောင့် ဒီနှစ်မှာတော့ ငွေကုန်ကြေးကျနည်းနည်းနဲ့ စည်စည်ကားကားဖြစ်အောင် စီစဉ်ကြရမယ်... အဲဒါ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ကျုပ် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးသာဒွန်းက ‘ဥက္ကဋ္ဌကြီးခင်ဗျာ’ဟူ၍ စကားစမယ်ကြံရုံရှိသေးသည်။ ဦးဘထွေးက ပြောလိုသည်ကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီတော့က အခုနပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ရွာမှာ မွေးလာတဲ့လူမှန်သမျှ ခြင်းလုံးခတ်ပြီး ကြီးပြင်းလာကြတာချည်းပဲ... ဒါကြောင့် ခြင်းဝိုင်းမကြိုက်တဲ့သူမရှိဘူး... ဒီတော့က အခုနပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား... အခုအလှနဲ့ စွမ်းရည်အမျိုးမျိုးပြနိုင်တဲ့ ခြင်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကိုပဲ ဒီနှစ်ရွာဘုရားပွဲအတွက် ငှားမယ်လို့ ကျုပ်တော့စိတ်ကူးထားတယ်... ဘယ်လိုလဲ... ကျုပ်ပြောတာ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ကိုင်း - ဒါဆိုရင် အားလုံးရဲ့သဘောတူညီမှုနဲ့ ဒီရွာဘုရားပွဲမှာ ခြင်းဝိုင်းပဲသွင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့... ဟုတ်ကဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ရွာလူကြီးဦးဘထွေး သူ့စကားအောင်သဖြင့် ကျေနပ်မဆုံး ရှိနေစဉ် မလှမ်းမကမ်းမှာထိုင်နေသော ဒေါ်အေးစိန်ထံမှ လုပ်ချောင်း

သံကြီးပေါ်ထွက်လာသည်။

“အဟမ်း အဟမ်း”

ရွာလူကြီးဦးဘထွေးလည်း ဇနီးဖြစ်သူ၏ချောင်းဆိုးသံကို ကြားသည်နှင့် ချက်ချင်း စကားကိုဆက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ ဘူးဆို ဖရုံမသီးတတ်ဘူးဆိုတာ အားလုံးအသိပဲ... ဒီနှစ် ငွေကုန်ကြေးကျများမယ့် ဇာတ်မသွင်းဘူး... ငွေကုန်ကြေးကျမရှိသလောက်နည်းတဲ့ ခြင်းဝိုင်းပဲသွင်းမယ်ဆိုတဲ့စကား အတိုင်း ခြင်းဝိုင်းပဲသွင်းရမယ်”

“ကောင်းပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“အဲ - ဒါပေမဲ့ အခုနပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား... ခြင်းဝိုင်းကြီးပဲသွင်းပြန်လည်း ထင်သလောက် မစည်ကားမှာစိုးရတယ်... အပြင်က ဇာတ်တို့၊ အငြိမ့်တို့ ငှားပြန်ရင်လည်း ငွေကုန်ကြေးကျက များရဦးမယ်... ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဒီတော့က အခုနပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား... မကြာသေးခင်က ကျုပ်တို့ရွာက စာသင်ကျောင်းဂုဏ်ပြုပွဲမှာ ကျုပ်တို့ရွာက ကလေးတွေ ကပြဖျော်ဖြေသွားလိုက်တာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံးလည်း အနုပညာမျက်စိရှိတဲ့သူတွေပဲ တွေ့ရမှာပေါ့... ဟုတ်ဘူးလား”

“တွေ့ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဘယ်နှယ်... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့တင် ဘယ်ကမလဲ... မြို့ကလူကြီးတွေကတောင် တဖွဖွချီးကျူးနေကြတာကလား... ဒီအနုပညာပိုးထတဲ့ကလေးတွေကြောင့် ကျုပ်တို့ရွာလည်း ဂုဏ်တက်ရတာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဒီတော့ကော အခုနကပြောသလိုပေါ့လေ ဟုတ်လား...
ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကလည်း ဆန္ဒရှိ... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့
အနုပညာမျက်စိရှိတဲ့သူတွေအားလုံးလည်း ဆန္ဒရှိ... ကျုပ်မိန်းမ
အနုပညာသမား မအေးစိန်ကလည်း ဆန္ဒရှိ... နောက်ပြီး ကျောင်း
အုပ်ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ကူညီပံ့ပိုးပေးမယ်လို့ စကားကုန်နေ
လေတော့ ဘူးဆို ဖရုံမသီးတတ်တဲ့ ကျုပ်စကားအတိုင်းပဲ ပထမကပ်ည
ကိုတော့ ခြင်းဝိုင်းပဲသွင်းမယ်... အဲ - နောက်နှစ်ညကိုတော့ ရွာက
ကလေးတွေ ဖျော်ဖြေခိုင်းမယ်... မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး... ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆို ငွေကုန်ကြေးကျလည်း နည်း... ရွာက အနုပညာ
ဝါသနာရှင်လေးတွေကိုလည်း နေရာပေးမြှောက်စားရာကျပါတယ်”
ရွာလူကြီးဦးဘထွေး၏စကားကို အားလုံး အားရဝမ်းသာဖြစ်
ကာ ထောက်ခံစကားကို တညီတညွတ်တည်းဆိုကြ၏။

ဦးဘထွေးပြောသမျှကို တထိတ်ထိတ်နှင့် နားထောင်ရသော
တိမ်ညိုတို့သည်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကုန်ကြရသည်။

“ဟေး... ”

“ဒါမှ တို့ရွာလူကြီးကွ”

တိမ်ညိုတို့ပျော်မြူးနေကြသလို အနုပညာသမား ဒေါ်အေး
စိန်သည်လည်း အနုပညာစိတ်ကြီးဝင်လျက် မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးလျက်ရှိချေ
သည်။

ရွာလူကြီးဦးဘထွေးလည်း အားလုံးကိုပြုံးလျက် လိုက်ကြည့်
နေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့် မိုက်ခွက်ကိုင်ပြီး

“ဟိတ် ဟိတ်... စကားပြောစရာကျန်သေးတယ်... ခဏ
နေကြဦး”

ဟု ကယုကယာဆိုသဖြင့် ဘာများပြောစရာကျန်ပါလိမ့်ဟူ

အားလုံး ဦးဘထွေးကိုကြည့်ကြရသည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေ က-တာတော့ က-ပေါ့ကွာ... ဒါပေမဲ့
ဒေသဂီရိမီးမှတ်ထုတ်တဲ့အခန်းတော့ မထည့်နဲ့တော့ကွာ သိလား”

ဟူသော ဦးဘထွေး၏သတိပေးစကားကြောင့် တိမ်ညိုက
“စိတ်ချပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး... ဒီနှစ်ဘုရားပွဲမှာ ဒေသဂီရိအက
လည်း မထည့်တော့ပါဘူး”

“အေး ကောင်းတယ်... ဒေသဂီရိမှမဟုတ်ပါဘူး... မီးသုံး
ရတဲ့အကောင်ဆို ပိုးစုန်းကြူးတောင်မထည့်နဲ့တော့ကွာ... စိတ်ရှုပ်
ရလွန်းအားကြီးလို့... တိုကောင် ပိစိတို့၊ ဘာဘူတို့ကလည်း အရေး
အကြောင်းဆို သုံးရတာမဟုတ်ဘူး”

မနှစ်က သင်ခန်းစာကိုယူပြီး အစိုးရိမ်လွန်နေသော ဦးဘ
ထွေး၏ ဆွဲယူအုပ်ပြောပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ပိစိ ဇက်ကလေး
ပုဝင်သွားရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝိဒီယိုရုံပိုင်ရှင် ဦးရွှေထွန်းက
“ဟိတ် - တိမ်ညို... ဒီနှစ်ရွာဘုရားပွဲကရင် တော်လှန်ရေး
ဇာတ်ပါ ထည့်က-ပေးစမ်းပါကွာ... ဒီနောက်ပိုင်းဝိဒီယိုဇာတ်ကား
တွေကလည်း တော်လှန်ရေးကားတွေ သိပ်မလာတော့ဘူးကွ”

ဟု စိတ်လိုလက်ရဆိုသဖြင့် တိမ်ညိုလည်း
“စိတ်ချပါ... ကျွန်တော်လည်း အဲဒီစိတ်ကူးရှိနေလို့ တော်
လှန်ရေးဇာတ်တစ်ဇာတ်ရေးထားတာနဲ့ အတော်ပါပဲ... ဆက်ဆက်
ကပါမယ်”

ဟု တက်ကြွစွာ အကြောင်းပြန်၏။
ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်စံက
“တိမ်ညို - မင်းဟာက အင်္ဂလိပ်ကိုတော်လှန်တဲ့ဇာတ်လား
... ဂျပန်ကိုတော်လှန်တဲ့ဇာတ်လား”

www.burmeseclassic.com

ဟု သိလိုသည်ကို စိတ်ဝင်တစားမေးလာ၍ တိမ်ညိုဖြေမည် ကြံရုံရှိသေးသည်။ အင်္ဂလိပ်ရေတွင်းပိုင်ရှင် ဒေါ်တင်ကြည်က

“မထူးပါဘူးတော်... အင်္ဂလိပ်ရော ဂျပန်ပါ နှစ်ကောင် စလုံးသာ တော်လှန်ပစ်ခမ်းပါ... သီဟတင်စိုးတောင် သူငယ်တုန်းက ဆို အဲဒီအင်္ဂလိပ်တွေ၊ ဂျပန်တွေကို မနားတမ်းတော်လှန်သေးတာပဲ ဥစ္စာ... ဘာပဲပြောပြော နင်တို့ပါတော်လှန်ရေးလုပ်ကြပြီဆိုရင် သီဟတင်စိုးလည်း ဝမ်းသာရှာမှာပေါ့”

ဟု စိတ်ထဲရှိသည်ကို ငိုးငိုးဇက်ဇက်ဝင်ပြောသလို သီးနှံ ပွဲစားကြီး ဦးမြကလည်း

“တို့ တော်လှန်ရေးသမားတွေက ချစ်တီးကုလားတွေကို အပြတ်အသတ်တွယ်ပစ်တဲ့ အခန်းတွေလည်း ထည့်ဖို့ မမေ့နဲ့ဦး တိမ်ညို”

ဟူ၍ တကူးတကသတိဝင်ပေးလေသည်။

တိမ်ညိုလည်း အားလုံးကိုခေါင်းညိတ်ပြုရင်း

“ဟုတ်ကဲ့... အားလုံးစိတ်တိုင်းကျစေရပါမယ်... ပထမ နေ့မှာ အင်္ဂလိပ်ကိုတော်လှန်မယ်... ဒုတိယနေ့မှာ ဂျပန်ကိုတော်လှန် ပေးပါမယ်”

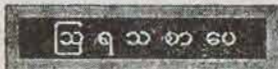
ဟူ၍ ကတိပေးစကားဆိုသဖြင့် အားလုံးစိတ်ကျေနပ်သွား ကြသည်။

ရွာလူကြီးဦးဘထွေးက တစ်စုံတစ်ရာစဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်

“ဘာလဲ... မင်းက အင်္ဂလိပ်ကိုတော်လှန်တဲ့ဇာတ်ရော၊ ဂျပန်ကိုတော်လှန်တဲ့ဇာတ်ပါဆိုတော့ တော်လှန်ရေးဇာတ် နှစ်ဇာတ် ရေးထားလို့လား”

ဟု ကြားဖြတ်ဝင်မေးရာ တိမ်ညိုကလည်း

“ဟင့်အင်း... ဇာတ်ကတော့ တစ်ဇာတ်ပဲရေးထားတာပါ

၈ ချစ်ဇာတ်သံ

... ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး... ဒီဇာတ်တစ်ဇာတ်တည်းနဲ့ပဲ အင်္ဂလိပ် တစ်လှည့်၊ ဂျပန်တစ်လှည့် တော်လှန်လို့ရပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

ဟု အသိပေးစကားဆိုရာ ဦးဘထွေးခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြု

ရင်း

“ဪ - ဒါလည်း ဟုတ်ပေးသားပဲကိုး”

ဟု ဘဝင်ကျစကားဆို၏။ တိမ်ညိုကိုလည်း လေးစားသွား ဟန်တူသည်။

“ဪ - ဒါကြောင့် တိမ်ညို... တိမ်ညိုနဲ့ ရွာထဲမှာ ခိုးမွမ်း မဆုံးဖြစ်နေကြတာကိုး”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း... တို့ရွာမှာ ဒီလောက်တော်တဲ့ တိမ်ညိုတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ ရန်ကုန်က ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုသမားတွေ သိဖို့ကောင်းတယ်”

“ကျုပ်ပြောတာ မယုံရင်ကြည့်... တိမ်ညိုဟာ တစ်နေ့ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော်ထွန်းပေါက်ဦးမှာ”

စသော စသော တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ခိုးမွမ်းစကားများကြား ဝယ် တိမ်ညိုပြုံးလျက် ရွှေမွန်ကိုကြည့်လေသည်။ ရွှေမွန်ကလည်း တိမ်ညိုကို ပြုံးပြီးကြည့်လေသည်။

(၁၇)

တိမ်ညိုတို့ လေ့ကျင့်ဇာတ်တိုက်နေသော မြင်သာရွာ တွဲဖက် အထက်တန်းကျောင်းရှိရာသို့ ပိစိတို့ မီးသတ်အဖွဲ့ရောက်လာကြပြီး

“တိမ်ညို - သူငယ်ချင်း... မင်းမှာလည်း ထမင်းမေ့ဟင်း မေ့ ရွာဘုရားပွဲအတွက် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နေတာကိုပါ တို့မြင်ရတော့... ဪ - တို့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တော့ မောလည်းမော... ဗိုက်လည်းဆာနေမှာပဲဆိုပြီး ငါတို့တစ်တွေ မင်းအတွက် လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့်တွေ လာပို့တာကွ”

“အား - ရပါတယ် ပိစိရာ... အားနာစရာကွာ”

“အချင်းချင်း အားနာတဲ့စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ တိမ်ညိုရာ... ငါတို့ကလည်း ငါတို့ဘက်က တတ်နိုင်သလောက် အားပေး ကူညီရမှာပေါ့... ဒါနဲ့ ကမယ့်ဇာတ်က တော်လှန်ရေးဇာတ်ဆိုတော့ လူအင်အားတော်တော်သုံးရမှာပေါ့နော်”

“အင်း - ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း လူလိုရင် ငါတို့ကိုခေါ်သုံးကွာ... အချင်းချင်း တွေပဲ... အားမနာပါနဲ့... တို့လည်း တို့ရွာဘုရားပွဲမှာ အနုပညာနဲ့ ကုသိုလ်ဝင်ပြုချင်လို့ပါ”

“အေး... မင်းတို့ ပါဝင်အားဖြည့်ပေးမယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“ကိုယ့်ရွာဘုရားပွဲအတွက်ပဲကွာ... ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရပါ... အတီး”

ပိစိတို့ပြန်သွားလို့မှ မကြာခင် ဖိုးတုတ်နှင့်အတူ ဘာဘူရောက်လာပြန်သည်။ ဖိုးတုတ်က အအေးဘူးတွေထည့်ထားသော အိတ်ကို တိမ်ညိုအားကမ်းပေးရင်း

“တိမ်ညို - သူငယ်ချင်း... မင်းမှာ ပြဇာတ်တွေရေးရတာ တစ်မျိုး... ဇာတ်တိုက်ပေးရတာကတစ်မျိုးနဲ့ ခေါင်းကိုက်၊ ဇာတ်ကြောတက်ပြီး ငြိမ်းစိစိဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့ကွာ... ရော့ - အချိုရည်လေး သောက်လိုက်... ဦးနှောက်ကြည်လင်ပြီး လူလည်းလန်းဆန်းသွားမယ်”

ဟု စေတနာသဒ္ဓါတရားတွေ ပိုနေသလို ဘာဘူကလည်း

“သူငယ်ချင်း... မင်း ဘောလ်ပင်နဲ့စာအုပ်ရှိရင် မင်းဘဝက ပြည့်စုံဖို့လိုကြားလို့ ဘောလ်ပင်နဲ့စာအုပ်ဝယ်လာပေးတယ်... ရော့ ရော့ - နားနားနေနေစဉ်းစားတွေးခေါ်ပြီး ပြဇာတ်အသစ်လေးဘာလေး ရေးလို့ရအောင်ယူထားလိုက်ပါဦး”

ဟု ထူးထူးခြားခြား ချစ်ခင်စိတ်တွေပြနေ၏။

“ဒါနဲ့ မင်း တော်လှန်ရေးဇာတ်မှာ ဆက်သွယ်ရေးတပ်သားနေရာ လူလိုရင် ငါ့ကိုပြောနော်... ငါလုပ်မယ် သိလား”

ဟု ဖိုးတုတ်ကဆိုသလို ဘာဘူကလည်း

“တော်လှန်ရေးဇာတ်ဆိုတော့ ဒဏ်ရာရတဲ့သူတွေကိုကုဖို့ ဆေးတပ်သားလည်းလိုမှာပဲကွာ... အဲဒါဆိုရင် ငါ့ကိုခေါ်သုံး သိလား တိမ်ညို”

ဟု ဇက်ပိုးထပြလေသည်။

တိမ်ညိုခေါင်းညိတ်ပြလို့မှမဆုံးခင် ဘူးသီးတို့အဖွဲ့ ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီဖြင့်ရောက်လာပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း အားလုံးမျက်နှာ

အနက်၊ လောင်းကုတ်အနက်၊ ဘောင်းဘီရှည်အနက်၊ ဂျူးဖိနပ်အနက် နွေရာသီကြီး သူတို့မို့ မပူမအိုက်ဘူးလားမသိ။

“ဟာ - တိမ်ညို . . သူငယ်ချင်း . . . အချစ်ဆုံးကြီး ဆောဖီကွာ . . . ငါ လုံးဝတောင်းပန်တယ်ကွာ . . . ငါ့သူငယ်ချင်းကြီး ဝိုက်ဆာနေရောပေါ့ . . . သိတယ် သိတယ် . . . သူငယ်ချင်းကြီး စားစေချင်လွန်းလို့ မြို့တက်ပြီးကိုသွားပယ်နေရလို့ နောက်ကျသွားတာတွေ ခွင့်လွှတ် . . . ကဲ - ခေါက်ဆွဲကြော်စားစား၊ ကြာဇံကြော်စားစား ကြိုက်တာစား . . . တို့ရွာက အတီးဆိုင်ထက်တော့ အများကြီး ကောင်းတယ် . . . သူငယ်ချင်းကြိုက်တယ်ဆိုရင် နောက်နေ့တွေလည်း မြို့တက်ဝယ်ပြီး လာပို့ပေးဦးမယ် သိလား။”

ဟူ၍ သမ္မာဒိတွေ မပေါက်စဖူးပေါက်နေသော ဘူးသီးကို တိမ်ညိုဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြည့်၍သာနေမိသည်။

“ဪ - ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းတိမ်ညို အနုပညာသမားချင်း ပြောရဦးမယ် . . . မင်းပြဇာတ်မှာပါတဲ့ လူဆိုးခန်းတွေအတွက် ငါတို့ စတိုင်မျိုးဆိုရင် သုံးလို့ရတယ်မဟုတ်လား။”

“ရ . . . ရ . . . ပါတယ်ကွာ”

ဘူးသီးတို့ ကျေနပ်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။

ဘယ်လိုဘယ်လို တစ်ရွာလုံး အနုပညာမျက်စိရှိသော အနုပညာသမားတွေဖြစ်ကုန်သည်ကို တိမ်ညိုစဉ်းစားလို့မရ။ ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်ဟုတွေးရလေသည်။

သည်ကြားထဲ တရုတ်ကြီးကလည်း ဇာတ်တိုက်လေ့ကျင့်နေတာပဲ လာကြည့်သလိုလိုနှင့် ကိမ်ညိုအနားကပ်ပြီး

“တိမ်ညို - ညနေ ငါ့ဆိုင်ကိုလာခဲ့ဦးကွာ . . . မင်းကို လေးစားလွန်းလို့ ကျွေးမွေးပြုစုချင်လို့”

ဟု စိတ်လိုလက်ရမိတ်ကြားပြီးသည်နှင့်

၇ ချစ်ဒော်သံ

“တိမ်ညို - ငါလည်း အနုပညာမျက်စိရှိတဲ့ အနုပညာသမားပဲ . . . မင်းသိတယ်မဟုတ်လား . . . ဒီတော့ ငါလည်း ရွာဘုရားပွဲမှာ တစ်ခန်းပဲပါရပါရ ဝင်ကချင်တယ်ကွာ”

ဟုဆိုလာသဖြင့် တိမ်ညိုမျက်လုံးပြူးခေါင်းကုတ်ရပြန်သည်။

“ဖြစ်တယ်မဟုတ်လားဟင် . . . အိုကွာ . . . ဟိုအခန်းဆိုလည်း ရတယ် . . . ချစ်တီးကုလားနေရာက ဝင်ဆိုလည်း ဝင်မယ်ကွာ”

“ဟ - ချစ်တီးကုလားနဲ့ မင်းနဲ့က ဘာဆိုင်လို့လဲ . . . ဟိုကကုလား . . . မင်းကတရုတ်”

“အိုကွာ - ချစ်တီးလုပ်တာပဲ ဘယ်သူလုပ်လုပ် ရပါတယ် . . . ကုလားလုပ်တော့ချစ်တီးကုလား တရုတ်လုပ်တော့ ချစ်တီးတရုတ်ပေါ့ကွ”

“ကဲ - စိတ်ချ . . . ဖြစ်စေရမယ်ဗျာ ဖြစ်စေရမယ်”

တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်မအားသည့်ကြားထဲ သည်လိုအရေးကိစ္စတွေကလည်း ပေါ်လာတတ်သေးသည်။ သို့ပေမယ့် ဝိုက်ကတော့ အတော်နေရာကျသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း

“ကဲ - အားလုံး ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း တိမ်ညိုအနားကို မခွာတမ်းကပ်ထား . . . အစားအသောက်မျိုးစုံ မစားရမှာ မပူရဘူး”

ဟူသော မင်းမော်ထွန်းစကားကို အားလုံးနှင့်ရောပြီး တိမ်ညိုခေါင်းညိတ်ရယ်မောမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

များအဖို့ အခွင့်အလမ်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ပရိသတ်လည်း အကြိုက်တွေ့ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ထိုပရိသတ်အကြိုက်တွေ့သော စတိတ်ရှိုးအစီအစဉ်မှာပင် ပြဿနာက ကြုံရသေးသည်။

မြို့မှာ ကျောင်းသွားတက်နေသည့် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်စံ၏သား ကျော်ကျော်နိုင်နှင့် အဝီစိရေတွင်းပိုင်ရှင် ဒေါ်တင်ကြည်၏သား ချစ်ကိုတို့ကလည်း ရွာဘုရားပွဲအမိပြန်ရောက်လာကြသည်။

သူတို့လည်း စတိတ်ရှိုးအစီအစဉ်တွင် ပါဝင်ဆိုချင်သည်ဆိုသည်။ သူတို့ သီဆိုလိုသည့်သီချင်းတွေကတော့ ဟစ်ဟော့အမျိုးအစားတွေဖြစ်သည်။

ချစ်ကိုနှင့် ကျော်ကျော်နိုင်လည်း စင်ပေါ်သို့ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားပြီး တက်လာကြသည်။

သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ပရိသတ်များ 'ဟင်'ဟုဖြစ်ကုန်ကြသည်။ တီရှပ်အင်္ကျီဖြူပွပွနှင့် ဒူးဖုံးကောင်းတီတီအနက်ရောင်ပွပွတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးထုပ်ကိုပြောင်းပြန်ဆောင်းထားသည်။ လည်ပင်းမှာလည်း လက်သန်းလုံးလောက်ရှိသော စတီးလ်ဆွဲကြိုးကြီးတွေကို ဆွဲထားသေးသည်။

“အားလုံး မင်္ဂလာပါ”

ဟူ၍ မပီပေ ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်နှုတ်ဆက်လိုက်သေးသည်။ စင်အောက်ရှိ ပရိသတ်ထဲမှ လူငယ်များကလည်း

“မင်္ဂလာပါ”

ဟု ပြန်အော်နှုတ်ဆက်သည်။

“အဆင်ပြေရင် လက်ခုပ်သံလေးတွေ ကြားချင်ပါတယ်”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

သည်အထိတော့ ဟုတ်နေပြီ။ မဟုတ်တာကတော့

(၁၈)

မြင်သာရွာ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားပွဲတော်ကြီး စည်ကားလှသည့်နည်းတူ တိမ်ညိုတို့၏တင်ဆက်ဖျော်ဖြေမှုကလည်း ပရိသတ်များကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုအပြည့် ပေးစွမ်းနိုင်လေသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဇေယျ၏ကျောင်းသားကျောင်းသူလေးများကလည်း ပရိသတ်ဘဝင်တွေ့စေသည့် ကဗျာလွတ်အက၊ ယိမ်းအက၊ တစ်ပင်တိုင်အက၊ မြိုင်အကတို့ကို ဟာကွက်မရှိ တင်ဆက်ဖျော်ဖြေသွားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

တိမ်ညိုတို့အဖွဲ့သည်လည်း ပရိသတ်လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းကို မနားတမ်းရယူဖျော်ဖြေသွားနိုင်သည့်အတွက် အောင်မြင်မှုရှိသည်ဟုဆိုရမည်။

တင်ဆက်ဖျော်ဖြေမှုအားလုံး စင်းလုံးချောသည်ဟုတော့မပြောနိုင်ပါ။ အမှားအယွင်း အလွဲအချော်များလည်း သိသာထင်ရှားစွာ ရှိခဲ့ပါသေးသည်။

ထိုအမှားအယွင်း အလွဲအချော်များကိုပင် ပရိသတ်က တဝါးဝါးပွဲကျခဲ့သည်မှာလည်း မှတ်တမ်းတင်ရမည်ထင်သည်။

သိသာထင်ရှားသည်များကို ထုတ်နုတ်တင်ပြရမည်ဆိုလျှင် ဘုရားပွဲဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်တွင် စတိတ်ရှိုးအစီအစဉ်ကိုလည်း ထည့်သွင်းထားသည့်အတွက် သီချင်းဆိုတတ်သူ အဆိုကောင်း

ဖျော်ဖြေချိန်မှာဖြစ်သည်။

“ကဲ - ဘော်ဒါတို့ ကြားချင်ရင် နားဆင်... မကြားချင်ရင် နားပိတ်ထား”

ဟူ၍ ပြောဆိုပြီးနောက် လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် ဟစ်ဟော့ သီချင်းကိုဆိုကြတော့သည်။

ပြဿနာက သည်ကစလေသည်။

ဟစ်ဟော့သီချင်း ပေါ့တေးဂီတကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ဖန်တီး ပုံဖော်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာဘုရားပွဲက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ဆက် သွယ် အကူအညီတောင်းမှုကြောင့် မေတ္တာဖြင့်လာရောက်တီးမှုတ်ပေး ကြသော ဆိုင်းပိုင်းအဖွဲ့သာရှိသည်။ ကာရာအိုကေဆိုရအောင်လည်း စက်ကကြောင်ပြီး ခွေကိုမဖတ်သဖြင့် ဖွင့်လို့မရ။

ထို့ကြောင့် ဟစ်ဟော့သီချင်းတွေ ကို ဆိုင်းပိုင်းအဖွဲ့ဖြင့်သာ အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်အောင် တီးမှုတ်ပုံဖော်ပေး ရလေသည်။

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ရင် xxx ဘာတွေလုပ်မလဲ တွေး ကြည့်ကွာ xxx ပတ်ဗိုဗို xxx မင်းကို ငါက အနမ်းလေးပေးရင် မင်း စိတ်ဆိုးမှာလား xxx ဗေနောင်နောင် xxx မင်းကိုငါက နမ်းနမ်း နမ်းနမ်း xxx မင်းစိတ်ဆိုးမှာလား xxx တုံပေ တုံပေ တုံနောင် ဗေဂျီ”

ချစ်ကိုနှင့်ကျော်ကျော်နိုင်ကလည်း သားစိုးက ခေတ်ဟောင်း သီချင်းတွေကို ဒီဂျေပွတ်ပြီးဆိုသလို သူတို့ကလည်း ဒီဂျေပွတ်ဆိုရ သည့်သီချင်းတွေကို ဗိုဆိုင်းတီးပြီးဆိုတာ ဘာဖြစ်သေးလဲဆိုသော ဂီတသူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ်ကိုမွေးကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လက်ညှိုးတထိုး ထိုးဖြင့် အပြတ်ဟဲနေတော့သည်။

သူတို့က ဟဲကောင်းနေသလောက် ပရိသတ်ကြားမှာ ဝယက် ထနေလေပြီ။

“ဟ - ဒီကောင်တွေ သီချင်းဆိုပါမှ စင်ပေါ်တက်ပြီး ဘာ

ကားတွေ လာရွတ်နေကြတာလဲ”

“ဒီကောင်တွေ ငါတို့ကိုလက်ညှိုးလှမ်းလှမ်းထိုးနေတာ ဘာ သဘောလဲ... ရန်စတဲ့သဘောလားကွ... ဟေ”

“အံမယ် အံမယ်... သူတို့ကိုသူတို့လည်း လက်ညှိုးထိုးထိုး ပြနေသေးတယ်... ဘာလဲ... မြို့ကျောင်းတက်နေပြီဆိုပြီး လူပါးဝ တာလား”

စသော ပရိသတ်၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မကျေနပ်မှု များက ဆူပွက်လာသလို ရှေးဆုံးတန်းမှထိုင်ကြည့်နေသော ရွာလူကြီး ဦးဘထွေးတို့အဖွဲ့မှာလည်း မျက်နှာကြီးတွေရှုံ့မဲ့လာကြသည်။

“ဟာ - ဒုက္ခပါပဲ... မြို့ကပြန်လာပြီး ဘာတွေဆိုလို့ဆိုနေ မှန်းမသိတဲ့ကောင်တွေကို တိမ်ညိုက ဘာလို့စင်ပေါ် တင်ပေးရတာလဲ ... ပြန်ဆင်းခိုင်းကွာ”

ရွာလူကြီးဦးဘထွေး မျက်စိနှောက်၊ နားနှောက်လာဟန်ဖြင့် ရေရွတ်ရသည်အတိ ဟစ်ဟော့သီချင်းတွေက အောင်မြင်နေသည်။

ချစ်ကိုနှင့်ကျော်ကျော်နိုင်ကတော့ ပရိသတ်သဘောကျနေ ပြီထင်ပြီး အတိုင်အဖောက်ညီညီ ဆိုလို့ကောင်းနေကြတုန်းပင်

“သေချာစဉ်းစား မင်းကြိုက်တာ ငါ့ညီမ (ရတယ်) xxx ကိစ္စဟော့ သိပ်မရှိပါ xxx ငါလိုက်မှာ မင်းညီမ (အင်း)

xxx”

ချစ်ကိုနှင့်ကျော်ကျော်နိုင် အဆိုကောင်းသည်ကိုနားထောင် ပြီး ဒေါ်တင်ကြည် နေရာမှငေါက်ခနဲထရပ်ပြီး

“ဟဲ့ - ချစ်ကို... ခွေးထက်မိုက်တဲ့ကောင်... ကိုယ့်နှမလေး တစ်ယောက်လုံးကို လူရှေ့သူရှေ့မှာ သူများကစော်ကားမော်ကားနဲ့ ချစ်တယ်ကြိုက်တယ်ပြောနေတာကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ပြုံးပြီး သဘောတူနေသေးတယ် ဟုတ်လား... ဆင်းခွဲ... အခုဆင်းခွဲ

အရှက်မရှိတဲ့ကောင်... ပါးဆွဲရိုက်ပစ်မယ်”

ဟု ဒေါသတကြီးကြိမ်းမောင်းသလို ချစ်ကိုညီမလေးခမျာမှာ လည်း ရှက်လွန်းလို့

“အမေ... အမေ့သားကြောင့် သမီးရှက်တယ်”

ဟု တတွတ်တွတ်ပြောပြီးငိုတော့သည်။

ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်စံလည်း ရွာလူကြီးဦးဘထွေးတို့ နှင့်အတူ ထိုင်နေရာ မျက်နှာပူဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက်ထရပ်ပြီး

“ဟိတ်ကောင် - ကျော်ကျော်နိုင်... မင်းပါးစပ်သရမ်းလှ

ချည်လားကွ ဟေ... လူရှေ့သူရှေ့မှာ မိဘမျက်နှာကို အိုးမဲသုတ် နေတာပေါ့ ဟုတ်လား... တွေ့မယ် ခွေးမသား”

ဟူ၍ ရှူးရှူးရှားရှားဆိုရင်း စင်ပေါ်တက်ရိုက်မည်လုပ်နေ၍ တိမ်ညိုတို့ မနည်းဆွဲလွှဲဖျောင်းဖျနေရသည်။

“ဟာ - ဦးလေး... အရမ်းမလုပ်ပါနဲ့... မှားမယ်”

“ဖယ်စမ်းကွာ... ဒီကောင်ကို မဆုံးမလို့မရဘူး... မြို့ ကျောင်းသွားတက်ရင်း အတတ်ကောင်းတွေတတ်လာတဲ့ကောင်... တွေ့မယ်... ဟွန်း”

“သူတို့ ဒါ တကယ်သိချင်ဆိုနေတာ ဦးလေးရဲ့... ဒီသိချင် တွေက တောရောမြို့ပါမကျန် လူငယ်တွေကြားမှာ နာမည်ကြီးနေ တာ”

“ဟေ - ဟုတ်ကဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးရဲ့... မယုံရင် ကျွန်တော် အဲဒီ သိချင်ခွေ ဖွင့်ပြပါမယ်”

“ဟွန်း - မင်းတို့သိချင်ကလဲကွာ... ရန်တွေ့သလို သံချပ် ပဲထိုးသလိုနဲ့... အေး - ဒီကောင်တွေကို မင်းတစ်ခုတော့ပြောလိုက် ဦး... သိချင်ပဲဆိုဆို စကားပဲပြောပြော ရတယ်လို့... ဒါပေမဲ့ လူ

ကြီးတွေဘက်ကို လက်ညှိုးလှမ်းလှမ်းမထိုးနဲ့... တစ်ခုခုနဲ့ ကောက် ပေါက်မိလိမ့်မယ်လို့”

“ဪ - စိတ်ချပါ... ကျွန်တော် သတိပေးလိုက်ပါ့မယ်”

တိမ်ညို ရှင်းလို့လင်းလို့မပြီးသေး။ ပြဿနာတစ်ခုက ထပ် တက်ပြန်သည်။

“မင်းရည်းစား ပထမတစ်ယောက်ကို ချောင်းရိုက်ခဲ့တာ ငါ့ပါပဲ xxx ကြည့်မရလို့ ဒုတိယတစ်ယောက်ကို ဆွဲထိုးတာလည်း ငါ့ပါပဲ xxx နင်ကြိုက်တဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကို ကုန်းတိုက်တာ လည်း ငါ့ပါပဲ”

ဆိုသော ချစ်ကို၏ဟစ်ဟော့သီချင်း အဆိုကောင်းမှုကြောင့် ဖိုးထူးတို့အုပ်စု လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ဟာ - လက်စသတ်တော့ ဟိုတစ်လောက ငါ့ကိုချောင်းရိုက် ခဲ့တာ ဒီကောင်ကိုးကွ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ချစ်ကိုရာ”

“ဒါဆို ငါ့ကို နှင်းနှင်းအထင်လွဲအောင် ကုန်းတိုက်တာလည်း ဒီကောင်ပဲကိုးကွ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ချစ်ကိုရာ”

“သေချာပြီကွ... နှင်းနှင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးလည်း ဒီကောင် ငါ့ကိုရန်စပြီး ဆွဲထိုးဖူးသေးတယ်ကွ”

“အေး - ဒါကိုပဲ ဒီကောင်က ဂုဏ်ယူပြီး လူရှေ့သူရှေ့မှာ ထုတ်ပြောရဲနေမှတော့ တို့ကလည်း ဒီကောင်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ဘာမရှင်းရဲစရာရှိလဲ”

“အို - ပြောနေကြပါတယ်ကွာ... အခုတစ်ခါတည်းတက် ပြီး စာရင်းအပြတ်ရှင်းလိုက်ကြရအောင်”

“အေး - ကောင်းတယ်... မြို့ကျောင်းလေးသွားတက်ရတာ နဲ့ပဲ မြောက်ကြွမြောက်ကြွဖြစ်နေတဲ့ကောင်... မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမပစ်မယ်”

ပေါက်ကွဲမှုကိုယ်စီဖြင့် စင်ပေါ်တက် ပြဿနာရှာမည်တကဲ့
ကဲပြုနေကြသော ဖိုးထူးတို့ကိုလည်း တိမ်ညိုနားလည်အောင်ရှင်းပြ
နေရသေးသည်။

“ဟာ - ဒါဟစ်ဟော့သီချင်းလို့ခေါ်တယ်... မြို့ကြီးတွေမှာ
လူငယ်တွေပါးစပ်ဖျား ရေပန်းစားနေတဲ့သီချင်းပေါ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုတိမ်ညိုရာ”

“ကဲ - ဟုတ်မဟုတ်သီချင်းရင် အဲဒီသီချင်းဖွင့်ပြမယ်...
လာနားထောင်ကြည့်”

ထိုအခါမှ ဖိုးထူးနှင့်ကျော်လှတို့လည်း စိတ်ကြည်ပြီး ကိုယ့်
နေရာကိုယ်ပြန်သွားထိုင်ကြသည်။ တိမ်ညို ပြဿနာတစ်ခုဖြေရှင်းပြီး
၍ နေရာမှာထိုင်မိရုံရှိသေးသည်။ ကျော်လှကို တီးတိုးကပ်ပြီးပြော
လိုက်သော ဖိုးထူးစကားကြောင့် တိမ်ညိုနှင့်သွားရသည်။

“သိသားပဲ... ဒီသီချင်းခွေတောင် ငါ့ဆီမှာရှိသေးတယ်
... သက်သက်ရစ်ချင်လို့ တမင်ရစ်တာ”

“အဟီး... ငါရောပဲ”

“အမ်”

ဘာပြဿနာများတက်ဦးမလဲရယ်လို့ တထိတ်ထိတ်နဲ့စောင့်
ကြည့်နေရသော တိမ်ညိုလည်း ဟစ်ဟော့သီချင်းများ သီဆိုမှုပြီးမှ
သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

ဆက်လက်၍ အကပဒေသာနှင့် ပညာပေးအစီအစဉ်များကို
အခက်အခဲမရှိ ချောချော့စွာ တင်ဆက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် တိမ်ညို ရင်
တစ်ဝက်လောက်ပေါ်သွားရသည်။

ရင်တစ်ဝက်ပေါ်သွားသည်ဟုဆိုသည့်အတွက် ရင်တစ်ဝက်
လေးနေသေးသည်ဟုဆိုရပေမည်။

ဟုတ်ပါသည်။

၈ ချစ် ဇာတ် သံ

ပထမညဉ်း နောက်ဆုံးအစီအစဉ်လည်းဖြစ်၊ ပရိသတ်
အပေါင်းတို့ အထူးမျှော်လင့်စောင့်စားနေသည်လည်းဖြစ်သော ‘သည်
ရေ သည်မြေ သည်အောင်ပွဲ’ဆိုသည့် ရွာကြိုက်တော်လှန်ရေးပြဇာတ်
ကြီးကို တင်ဆက်ကပြရမည့်အစီအစဉ်က ရှိသေးသည်မဟုတ်ပါလား။

တိမ်ညိုစိတ်ပူမည်သာ ပူနေသည်။ တကယ်တမ်း တင်ဆက်
ကပြသည်အခါမှာတော့ အဆင်ကချောလို့ရယ်။

အဆင်ချောသည်ဆိုသော်လည်း အဖုအထစ် နည်းနည်းပါး
ပါးတော့ ကြုံရသေးသည်။ ထိုကြုံရသောအဖုအထစ်မှာ နည်းပါးသေး
သည်ဆိုသော်လည်း မြင်သာထင်သာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းရှိသည်
မို့ မဖော်ပြဘဲနေလျှင် ကိုယ့်အားနည်းချက် ဝန်မခံရာကျပေဦးမည်။
ထို့ကြောင့် ဝန်ခံရပေဦးမည်။

တော်လှန်ရေးရဲဘော်ပီစိက တောင်ကုန်းတစ်ခုတွင် နေရာ
ယူထားပြီး နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ကို စက်သေနတ်ဖြင့် တရစပ်ပစ်ခတ်
နေသည်။ ပစ်ခတ်မှုပီပြင်စေရန်အတွက် စင်နောက်မှ ဖိုးတုတ်တို့က
ယမ်းတွေ မပြတ်ဖောက်ပေးနေသည်။ ထို့အပြင် စက်သေနတ်မှ
ပစ်ခတ်ပြီးသားကျည်ခွဲများထွက်ကျလာသည်ကိုလည်း ပြလိုသေး၍
ရွာဖွဲ့စုဆောင်းရသမျှ ကျည်ခွဲများကို တောင်းငယ်တစ်ခုတွင်ထည့်ရ
သည်။ ဘာဘူ ပရိသတ်မမြင်သာအောင် ပီစိအနီးတွင်ဝပ်နေပြီး ထို
တောင်းငယ်ထဲမှ ကျည်ခွဲများကို စက်သေနတ်နှင့်ကိုက်ညှိပြီး လေထဲ
သို့ပစ်မြှောက်ပေးရသည်။ ပစ်ပြီးသားကျည်ခွဲများ ထွက်ကျလာသည်
ကို ပရိသတ်မြင်သာစေရန်အတွက် မီးဆလိုက်ထိုးပေးထားသည်။
ကျည်ခွဲများကို မီးဆလိုက်တန်းထဲရောက်အောင် ပစ်မြှောက်ပေးရမည်
တာဝန်ကို ဘာဘူကလည်း ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်သဖြင့် ပရိသတ်
များလည်း

“ဟာ - ကျည်အစစ်တွေသုံးထားတာပဲကွ... ပီပြင်တော့”

ကွာ”

ဟူ၍ လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့် အားပေးကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ပိစိလည်း အားတက်ပြီး တရစပ်ပစ်သည်။ နယ်ချဲ့တွေလည်း အတုံးအရုံးသေးသည်။ သည်မှာတင် ပြဿနာက ပေါ်လာသည်။ ပိစိ ပစ်ကောင်းကောင်းနှင့်ပစ်သဖြင့် ကျည်ခွဲကကုန်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘာဘူလည်း စင်နောက်သို့ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ကျည်ခွဲဖြည့်ပေးရန် လှမ်းတောင်းရသည်။ မင်းမင်းနှင့်လင်းလင်းတို့လည်း ကျည်ခွဲမရသည်နှင့် ရတာရှာဖွေပြီး တောင်းထံထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဘာဘူကလည်း တာဝန်အရ တောင်းထဲမှကျည်ခွဲများကို ဆက်ပြီးပစ်မြှောက်ပေးရာ ကျည်ခွဲများမဟုတ်တော့ဘဲ ကျောက်ခဲများ၊ ပြောင်းဖူးရိုးများသာ ပလူပျံစီထွက်လာတော့သည်။

ပရိသတ်များ ပထမတော့ကြောင်သွားသေးသည်။ နောက်မှ

“ဟာ - တို့တော်လှန်ရေးတပ်သားကိုင်တဲ့ စက်သေနတ်က တော်တော်ကောင်းတာပဲကွ့ . . . ကျည်ခံတင်မကဘူး . . . ကျောက်ခဲတွေ၊ ပြောင်းဖူးတွေတောင် ထည့်ပစ်လို့ရတယ် . . . မိုက်တယ်ကွာ”

ဟူ၍ လက်ခုပ်ဩဘာပေးသူကပေး၊ တဝါးဝါးရယ်သူက ရယ်ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တိမ်ညိုလည်း နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်များ တစ်ယောက်မကျန် အကုန်သေရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး စက်သေနတ် သမားရှေ့မှာ ကားလိပ်တစ်လိပ်ချရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

ကြိုတင်ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်း ချလာသောကားလိပ်ရှေ့မှာ နယ်ချဲ့များ ဟိုဘက်ဒီဘက် သုံးခေါက်တိတိပြေးပြရသည်။ စက်သေနတ်ပစ်ခတ်နေသည်ကို မပြတော့ဘဲ စက်သေနတ်သံကိုတော့ ဆက်ပေးထားသည်။ သုံးခေါက်ပြည့်သည်နှင့် နယ်ချဲ့များအားလုံး ပစ်လဲကျသေဆုံးရသည်။ စက်သေနတ်သံလည်း ရပ်သွားတော့သည်။

စ ချစ် အော် သံ

သဘာဝ ရေမြေတောတောင်အလှများကို ရေးဆွဲထားသော ကားလိပ်တစ်လိပ်ကျလာပြီး သေဆုံးသူ နယ်ချဲ့များကို ပရိသတ်မြင်ကွင်းမှ ပယ်ဖျောက်လိုက်သည်။

သည်ပြဇာတ်၏ ခေါင်းဆောင်မင်းသား တော်လှန်ရေးတပ်သား မိုးကြီးနှင့်တော်လှန်ရေးတပ်သားလေး၏ချစ်သူ ရွှေမုန်တို့ ကားလိပ်ရှေ့ကိုထွက်လာကြသည်။ အမိမြေ လွတ်လပ်ရေးရဖို့ တိုက်ပွဲဝင်ရင်း အချစ်ကိုမေ့မထားကြောင်း ဖွဲ့နွဲ့ပြောကြရမည့်အခန်းဖြစ်သည်။ သည်မှာပင် မောင်မောင်က အစဉ်မပျက် ထဖောက်တော့သည်။

မင်းသားမင်းသမီး ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ကားလိပ်နောက်မှာ လဲကျနေသော နယ်ချဲ့များ စင်အောက်ဆင်းရန် တာဝန်သာရှိတော့သည်။ ဇာတ်ရူးမောင်မောင်က သူ့မျက်နှာကို ပရိသတ်များမြင်စေချင်သေးသောအန္တရာယ်ဖြင့် စင်အောက်သို့ဆင်းမသွားသေးဘဲ ကားလိပ်ရှေ့သို့ပြေးထွက်လာလေသည်။

ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းအရောက်မှာ နယ်ချဲ့တစ်ယောက်က မဆီမဆိုင်ရေး က်လာသဖြင့် မိုးကြီးရော ရွှေမုန်ပါ ကြောင်သွားကြသည်။ တိမ်ညိုလည်း ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိသဖြင့်

“ဗိုလ်ကြီး - နောက်မှာ ရန်သူ”

ဟု အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်ရသည်။ မိုးကြီးလည်း သတိပေးသံကြားသည်နှင့် ဝါရင့်တော်လှန်ရေးသမားပီပီ ခါးကြားမှသေနတ်ဆွဲထုတ်ပြီး ကိုယ်တစ်ပတ်လည်ကာ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

“အား”

မောင်မောင် သေနတ်ထိမှန်သွားဟန်ဖြင့် ရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ရင်း ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်ကာ နာကျင်မှုကိုပြသသည်။

လဲတော့မကျသေး။ ထို့ကြောင့် မိုးကြီး ထပ်ပစ်ရပြန်သည်။

“ဒိုင်း”

“အား.. အ”

နောက်ထပ် ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ထိသွားလည်း မောင်မောင်ကတော့ လဲမကျသေး။ ဒယီးဒယိုပြင် ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်ပြလိုက်၊ လက်ကို ဘေးဆန်တန်းလိုက်၊ ရှေ့နောက်လွှဲလိုက်၊ ခူးတစ်ဖက်ညွတ်ပြလိုက်ဟန်ဖြင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုကို ဟန်ပါပါသံရုပ်ဆောင်ပြနေလေရာ ပရိသတ်သဘောကျပြီး လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးကြတော့သည်။

မိုးကြီးကလည်း မောင်မောင်၏အနုပညာအားစမ်းမှုကို အကျောမခံဘဲ သေနတ်ကို ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့်ပစ်ပြတော့သည်။

မုဆိုးခူးထောက်ပစ်သည်၊ လေထဲမှာခုန်ပြီးပစ်သည်၊ နောက်ပြန်ပစ်သည်၊ ကျွမ်းထိုးပြီးပစ်သည်၊ ပခုံးပေါ်တင်ပြီးပစ်သည်။ ပရိသတ်သဘောကျလို့မဆုံးသလို လက်ခုပ်သံလည်း တော်တော်နှင့်မစဲတော့။

တိမ်ညို မနေသာတော့ပြီမို့ ကားလိပ်နောက်မှ

“ဟိတ်ကောင် မောင်မောင်.. သေတော့လေကွာ.. လဲတော့လေကွာ”

ဟု သတိပေးသွားကာမှ မောင်မောင်လည်း အကြောနှစ်ချက်ခန့်ဆန်ပြီး လဲကျသွားတော့သည်။ ပရိသတ်များ သြဘာပေးကြပြန်သည်။

ခက်သည်က မောင်မောင်ကို အစီအစဉ်မရှိဘဲ သေနတ်ဖြင့် အချက်(၂၀)လောက်ပစ်လိုက်ရသည်မို့ မိုးကြီးလည်း ရွှေ့မှန်ကို ပြောရမည့်စကားတွေ မေ့ကုန်သည်။ ရွှေ့မှန်လည်း မျက်စိရှေ့မှာဖြစ်ပွားခဲ့သော ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုများကြောင့် ပြောရမည့်စကားတွေကို မမှတ်မိတော့။

ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ထဲထွက်မိထွက်ရာ “အစ်ကိုရယ်.. ညီမဖြင့်ကြောက်သွားတာပဲ”

ဟူ၍ ထွက်သလို မိုးကြီးလည်း ဘာမှမထူး။

“မကြောက်ပါနဲ့ ညီမရယ်.. အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ.. အစ်ကို ဘယ်လောက်သေနတ်ပစ်တော်တယ်ဆိုတာ ညီမလည်းတွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း - အစ်ကို သေနတ်ပစ်တာ လက်အရမ်းဖြောင့်တာပဲ... တကယ်”

“ဒီလိုပေါ့ ညီမရယ်.. ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် အစ်ကိုတို့ တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေဟာ သေနတ်ပစ်လက်ဖြောင့်အောင် အမြဲမပြတ်လေ့ကျင့်နေရတာပေါ့.. ဒါကြောင့် ရန်သူတစ်ယောက်မကလို့ ဆယ်ယောက်ပဲလာလား.. ဆယ်ယောက်မကလို့ တစ်ရာပဲလာလား.. တစ်ရာမကလို့ တစ်ထောင်ပဲလာလား.. တစ်ထောင်မကလို့ အိုး.. ကြိုက်သလောက်သာ လာစမ်းပါစေ.. အစ်ကိုက နည်းနည်းလေးမှ မှုမာမဟုတ်ဘူး.. မိုးကြီး သေနတ်ပစ်လက်ဖြောင့်တယ်နော်.. အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“အစ်ကိုက သိပ်သတ္တိရှိတာပဲနော်.. ဒါကြောင့် ညီမအစ်ကိုကိုချစ်တာ သိလား”

တိမ်ညိုတစ်ယောက် နဖူးသာရိုက်မိတော့သည်။ မိုးကြီးနှင့် ရွှေ့မှန် ပြောစကားအရ ‘သည်မြေ သည်ရေ သည်အောင်ပွဲ’ဆိုသော ပြဇာတ်၏အမည်ကို ‘သတ္တိရှိတဲ့ကိုကို’ဟု ပြောင်းလိုက်ရမလို့ဖြစ်နေသည်။

ဘာပဲပြောပြော ပရိသတ်က သဘောကျနှစ်ခြိုက်ကြသဖြင့် တိမ်ညိုဖြေသာပါသေးသည်။ ဖြေသာမရသည်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရယ်။ သူများတွေ အမှားလုပ်မိတာထက် တိမ်ညိုကိုယ်တိုင် အမှား

လုပ်မိသည်ကတော့ တကယ့်ပြဿနာဖြစ်သည်။

ဖြစ်ပုံက သည်လို့...။

ပထမညက အားနည်းချက်များကို သင်ခန်းစာယူပြီး ဒုတိယ ညမှာတော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်တင်ဆက်နိုင်ခဲ့သည်။ အဖွဲ့သားများလည်း ပထမညကပွဲ၏အတွေ့အကြုံကြောင့် ဒုတိယည မှာ အမှားအယွင်းမရှိ ကပြဖျော်ဖြေနိုင်ကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။ နောက်ဆုံးနှင့် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည့်ပြဇာတ်မှာပင် ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ မပေါ်ခဲ့။ ပြဿနာမပေါ်ဆို ယနေ့ညတင်ဆက် ကပြရ သည့် ပြဇာတ်ကလည်း ပရိသတ်များ၏တောင်းဆိုမှုကြောင့် ဆက် လက်အောင်ပွဲခံနေသည့် 'သည်မြေ သည်ရေ သည်အောင်ပွဲ'ပြဇာတ် ကြီးပဲဖြစ်သဖြင့် ဘာမျှထူးထူးခြားခြားပြောင်းလဲတင်ဆက်ရန်မလို။ ပြောင်းလဲတာဆိုလို့ မနေ့ညက နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်များသည် ယနေ့ညမှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များဖြစ်သွားကြသည်။ မနေ့ညက ကပြီးသားဇာတ်မို့ သည်ညမှာ အခက်အခဲမရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ညတော့ တိမ်ညို လည်း ရွှေမှုန်၏အလှအပကို အချိန်ပိုပေးပြီး ခံစားခွင့်ရနေသည်။

တိမ်ညို ဇာတ်စင်ထောင့်အကွယ်လေးတွင် လိုအပ်သည်များ ကို ညွှန်ကြားနေရင်း ရေဆာလာသဖြင့် အနီးရှိရေသန့်ဘူးကို လက် လှမ်းတော့ ရေကမရှိ။ မလှမ်းမကမ်းတွင် အချို့ရည်ဘူးထဲမှ အချို့ရည် များကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ထည့်နေသော တွဲဖက်ဒါရိုက်တာ မင်းမော်ထွန်း ကိုတွေ့ရသဖြင့် အချို့ရည်သောက်ချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။ ထို့ ကြောင့်

“မင်းမော်ထွန်းရေ... ငါ့လည်း အချို့ရည်တစ်ခွက်လောက် တိုက်ကွာ”

ဟုလှမ်းပြောသဖြင့် မင်းမော်ထွန်းလည်း
“အေး - ရတယ်... သောက်... ကုန်ရင်ထပ်ယူဦး... ”

ဩ ရ သ စာ ၈၀

အချစ်အားသံ

အများကြီးရှိသေးတယ်”

ဟူ၍ လက်ထဲမှအချို့ရည်ခွက်ကို ကမ်းပေးသည်။ တိမ်ညိုလည်း အာရုံက ဖျော်ဖြေရေးကဏ္ဍဆီရောက်နေရင်း အချို့ရည်ကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့်ကုန်အောင်သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာအနည်းငယ်ရှုံ့ရင်း

“မင်းအချို့ရည်က အရသာတစ်မျိုးပဲကွ... နည်းနည်းပြင်း သလိုပဲ”

ဟုဆိုရာ မင်းမော်ထွန်းက မထူးခြားဟန်ဖြင့်
“ဒါ ဘောလုံးပွဲရှိတဲ့ည စလောင်းမှာကြော်ငြာနေတဲ့ နောက် ဆုံးထုတ် အမျိုးအစားသစ်လေကွာ”

ဟူ၍ အကြောင်းပြန်သဖြင့် တိမ်ညိုလည်း ဘာမျှပြန်မပြော တော့။ တအောင့်လောက်အကြာ ရီတီတီဖြစ်လာတော့မှ

“ဟ - အချို့ရည်ထဲမှာ အရက်တွေရောထားတယ်ထင်တယ်”

ဟု ရေရွတ်သည်ကို မင်းမော်ထွန်းက အပြုံးဖြင့်တုံ့ပြန်၏။ တိမ်ညို ရီတီတီဖြစ်လာချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်စွာ ရွှေမှုန်လွမ်းပြ ရမည့်အခန်းက ရောက်လာသည်။

မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေသော ချစ်သူ တော်လှန်ရေးသမား ဘေးရန်ကင်းစေကြောင်း ရွာဦးစေတီမှာ ရွှေမှုန် ဆုတောင်းရသည့်အခန်းဖြစ်သည်။

ဆုတောင်းပြီးသည်နှင့် ချစ်သူကိုလွမ်းလှပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာပြည်ကြီး လွတ်လပ်ရေးအမြန်ဆုံးရပြီး ချစ်သူနှင့် တစ်သက်မခွဲ ရွှေလက်တွဲလိုကြောင်းကို စွဲနွဲ့ပြောဆိုပြီး လွမ်းမျက်ရည်ကျပြရမည် ဖြစ်သည်။

တိမ်ညို မှောင်ရိပ်ထဲမှနေ၍ ရွှေမှုန်ကိုကြည့်ပြီး
“လှလိုက်တာ ရွှေမှုန်ရယ်”

ဩ ရ သ စာ ၈၀

ဟု ရေရွတ်မိသည်။ အနားမှာလာရပ်နေသော မင်းမော်ထွန်း

က

“မင်းကလဲ... အဝေးကြည့်လေးနဲ့ပဲ ကြည့်နူးမနေနဲ့ဦး... .

ချစ်ရင်လည်း ချစ်တဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်လေကွာ”

ဟူ၍ အားပေးအားမြှောက်ပြုသည်။

“ငါဖွင့်ပြောသားပဲ... ရွှေမုန့်ကမှ လက်မခံတာ”

“မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား... သွေးကလည်း နည်းလိုက်တာ”

“ဟိတ်ကောင် - ငါယောက်ျားကွ... သွေးမနည်းဘူး”

“အဲဒါဆို တစ်ခါမရ နှစ်ခါပြော... နှစ်ခါမရ သုံးခါပြောရမှာပေါ့ကွ... ဘာလဲ... မင်း မပြောရဲဘူးမို့လား”

“ဘာလို့မပြောရဲရမှာလဲ... ဒီည ပြဇာတ်ကပြီးတာနဲ့ ပြောမယ်... ကြည့်နေ”

တကယ်တော့ တိမ်ညို ရွှေမုန့်ကိုချစ်စကားပြောဖို့ ဇာတ်ကပြီးသည်အထိ မစောင့်လိုက်ရပါ။

မင်းမော်ထွန်းသည် ဒါးထိလျှင် ယောင်တတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သရုပ်ဆောင်နိုင်ရန် ရဲဆေးတင် ခွက်ပုန်းကစ်နေသော တရုတ်ကြီးက မင်းမော်ထွန်းကို မျက်နှာလုပ်ပြီး လက်တို့ခေါ်သည်။ ပြဿနာကား တရုတ်ကြီးလက်နှင့် တို့လိုက်သည့်နေရာက မင်းမော်ထွန်း၏ခါးဖြစ်နေသည်။ မင်းမော်ထွန်းလည်း

“ဟဲ့ - ပဲလုတ်တုတ်... ရွှေမုန့်နဲ့ တိမ်ညိုနဲ့ညား”

ဟု ယောင် ရမ်းရွတ်ဆိုရင်း ရေ့မှာရှိ နေသော တိမ်ညိုကိုလည်း တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

တိမ်ညို ရွှေမုန့်ရှေ့သို့ ဟတ်ထိုးလဲမကျသွားရုံတစ်မယ် ရောက်ရှိသွားရသည်။

အချစ်အော်သံ

ရွှေမုန့်လည်း ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းအရ ပါဝင်သက်ဆိုင်ရန် အကြောင်းလုံးဝမရှိ၊ ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာသော တိမ်ညိုကိုကြည့်၍ ကြောင်သွားရသည်။

“ဪ - အစ်ကိုရယ်... မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးကြီးနဲ့ အတူ အစ်ကိုနဲ့ညီမလည်း ဟင် - တိမ်ညို”

ရွှေမုန့်ခမျာ ချစ်သူတော်လှန်ရေးရဲဘော်လေးကို ဆက်မလွမ်းနိုင်တော့ဘဲ တိမ်ညိုကိုပြုးတူးပြတ်ကြည့်၍

“တိမ်ညို - နင်... နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ရွှေမုန့်... ငါ... ငါ...”

တိမ်ညို ဘာဆက်ပြောရမည်မသိဖြစ်နေသည်။ အခြေအနေက နောက်ပြန်ဆုတ်လို့လည်းမရတော့။ ပရိသတ်ရှေ့မှာမို့ တိမ်ညို ဒုက္ခရောက်လေပြီ။

ပရိသတ်ကလည်း တိမ်ညို မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်တရက်ရောက်လာသည်အတွက် အံ့ဩကုန်သည်။ တစ်ချိန်လုံး ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှာနေပြီး စီမံညွှန်ကြားနေသော တိမ်ညိုတစ်ယောက် ယခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဘွားခနဲပေါ်လာရသနည်း။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပရိသတ်၏အသံများ ငြိမ်ကျသွားသလို တီးဝိုင်းဆရာများလည်း မည်သည့်တေးသွားတီးပေးရမည်မသိ၍ ဘာတီးလုံသံမျှ မပေးတော့ဘဲ အခြေအနေကိုအကဲခတ်နေကြသည်။ ညသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်ချင်တိုင်း တိတ်ဆိတ်သွား၏။

သတိရှိသောမီးဆရာက ဇာတ်စင်တစ်ခုလုံးကို အမှောင်ချလိုက်ပြီး တိမ်ညိုနှင့်ရွှေမုန့် နှစ်ဦးတည်းကိုသာကွက်ပြီး မီးရောင်ပေးလိုက်၏။ မီးမောင်အောက်တွင် ရွှေမုန့် လှချင်တိုင်းလှနေသည်။ တိမ်ညိုရင်တွေ ခုန်ချင်တိုင်းခုန်နေသည်။ တိမ်ညိုမျက်စိထဲတွင် ရွှေမုန့်မှလွဲပြီး ဘာမှမမြင်ရတော့။ တိမ်ညို အချစ်စိတ်တွေ တက်နေပြီ။

တိုင်းတက်လာသည်။

“ရွှေမုန် - နင်သိပ်လှတယ်ဟာ”

“တိမ်ညို... နင် နင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ငါ တကယ်ပြောနေတာပါဟာ... နင့်အလှကို ငါအသိအမှတ်ပြုသလို ငါ့အချစ်ကိုလည်း နင်အသိအမှတ်ပြုပေးပါလား ရွှေမုန်”

“တိမ်ညို... နင် နင် ဒါဘာသဘောလဲ”

“ငါချစ်နေတာလေ... နင့်ကိုချစ်နေတာလေ... ဒီတစ်ခါတော့ နင်မတားနဲ့တော့... မရဘူး... ငါဟာ လူပျိုမို့ လူပျိုစကားပြောမယ်... နင့်ကို ငါသိပ်ချစ်တယ် ရွှေမုန်”

“တိမ်ညို... နင်လွန်လာပြီနော်... ငါ ဒေါသထွက်လာပြီ”

“ငါမလွန်ပါဘူး ရွှေမုန်... မိုးနဲ့မြေကို သက်သေထားပြီး နင့်ကိုငါချစ်တယ် ရွှေမုန်”

ရွှေမုန် မိဘနှစ်ပါးနှင့် ရွာလူကြီးဦးဘထွေးတို့လင်မယားအပါအဝင် တစ်ရွာလုံးလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ရွာလူကြီးဦးဘထွေးက သူလိုရွာလူကြီးတစ်ယောက်လုံးကိုရှေ့မှာထားပြီး တူမဖြစ်သူကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ရည်းစားစကားပြောနေသော တိမ်ညိုကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသတွေ တဟင်းဟင်းညည်းသံထွက်ပြီး တက်လာရသည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“နင်... နင် ငါ့ကိုအရှက်ခွဲနေတာလား တိမ်ညို”

“ချစ်နေတာပါ ရွှေမုန်... နင့်အချစ်ကိုမရရင် ငါ့ဘဝဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ”

“လဲသေလိုက်ပေါ့”

“သေဆိုလည်း သေပါ့မယ်... ဒါပေမဲ့ နင့်အချစ်ကို

မရသေး ဘဲနဲ့ ငါမသေနိုင်သေးဘူး... နင့်ကို ငါချစ်တယ် ရွှေမုန်”
တိမ်ညို ချစ်စကားပြောနေရင်း ရှေ့တိုးတိုးလာသဖြင့် ရွှေမုန်လည်း နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်လုပ်နေရသည်။

သို့သော် ဇာတ်စင်၏တစ်ဖက်စွန်းနားတွင် ကားလိပ်ကခံနေသဖြင့် ရွှေမုန် ဆက်ပြီးနောက်မဆုတ်နိုင်တော့ဘဲ ရှေ့တိုးလာသော တိမ်ညိုနှင့် လူချင်းတိုက်မိသလိုဖြစ်သွားရသည်။ တိမ်ညို စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရွှေမုန်ကိုဖက်ကာ

“နင့်ကိုငါချစ်တယ်... နင့်ကိုငါ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့ဘူး”

ဟု ပါးစပ်ကပြောရင်း ရွှေမုန်ပါးတစ်ဖက်ကို နမ်းရှိုက်မိလေသည်။ ရွှေမုန်လည်း တိမ်ညိုကိုတွန်းထုတ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို ညာဘက်လက်ဝါးက တိမ်ညိုပါးပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာကျရောက်သွားလေသည်။

“ကဲ - ချစ်ဦးဟာ”

“ဖြန်း”

“ဟာ”

တိမ်ညို ကိုယ်တစ်ပတ်လည်ပြီး ပါးပြင်တစ်ခုလုံး ထူပူမှုဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရပါမှ သတိပြန်ဝင်လာသည်။ ပါးစပ်မှလည်း သွေးများယိုကျလာသည်။

တိမ်ညိုလည်း အူသိမ့်ကျူးလွန်ခဲ့သော သူ့အမှားနှင့် ထူပူသွားသောပါးတစ်ဖက်ကိုကိုင်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ရွှေမုန်ကိုကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ရွှေမုန်သည်လည်း ရှက်ရှက်နှင့် ပါးရိုက်မိပြီးနောက် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် တိမ်ညိုကိုကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တိမ်ညိုခါးတွင်ချိတ်ထားသောဖုန်းက အသံထမြည်လေသည်။ (မှတ်ချက်။ ။ ထိုဖုန်းမှာ တိမ်ညိုပြဇာတ်ဒါရိုက်တာအဖြစ် တာဝန်ယူစဉ်ကာလအတွင်း လူရိုက်အောင်ဆိုပြီး မိုးကြိုးက မှာ

အတင်းချိတ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။)

“ဒါနိ ဒါနိ . . . ဒါနိ ဒါနိ . . . ဒါနိဒါနိဒါနိ . . . ဒါနိ ဒါနိဒါနိ . . . ဒါနိ ဒါနိ ဒါနိဒါနိ . . .”

‘ကမ္ဘာမကြေ . . မြန်မာပြည်’တေးသွားဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသော ဟန်းဖုန်းမြည်သံကြောင့် တိမ်ညိုလည်း ယောင်ပေါင်ပြီး သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်လိုက်လေရာ စင်ပေါ်စင်အောက်ရှိလူအားလုံးလည်း အသီးသီးနေရာမှထရပ်ကြလေသည်။ ထိုအခါမှ တိမ်ညိုလည်း သတိဝင်သွားပြီး ဟန်းဖုန်းကို အလျင်အမြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှ ရွှေပွဲလာပရိသတ်အားလုံးလည်း အသီးသီး ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ထိုင်ကြရသည်။

ရွှေမုန်က ‘အဟင့်’ဆိုပြီး ငိုယိုကာ စင်အောက်ပြေးဆင်းသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မီးဆရာက ဇာတ်စင်တစ်ခုလုံးကို မီးအလင်းရောင်ပြန်ပေးသည်။ တိမ်ညိုငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။

အလွန်အန္တရာယ်များသော အခြေအနေပင်ဖြစ်သည်။ နည်းနည်းမှ အတိမ်းအစောင်းမခံ။

တိမ်ညို ဖြတ်ထိုးညာဏ်သုံးရတော့သည်။ မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးလေးလုပ်၍ ဇာတ်စင်ထိပ်တွင်သွားရပ်ရင်း

“ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်အပေါင်းတို့ခင်ဗျား . . . ယခုတင်ဆက်သွားတာကတော့ နောင်နှစ်ဘုရားပွဲမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်မင်းသားအဖြစ် ကပြဖျော်ဖြေမယ့် ‘ချစ်ချင်တိုင်းလည်း မချစ်ရပါ’ဆိုတဲ့ အချစ်အကြမ်းအရမ်း ရသစုံပြဇာတ်ကြီးရဲ့ နမူနာထွေလာပဲဖြစ်ပါတယ် . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ဟူ၍ အသိပေးကြေညာလိုက်လေရာ ပရိသတ်များက သဘောကျပြီး ဩဘာပေးကြတော့သည်။

“ဟေး . . . ရွှီး . . . ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

“တိမ်ညိုကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်မင်းသားဆိုမှတော့ ဒီဇာတ်ကောင်းပြီပေါ့ကွာ”

“အေးကွ . . . တိမ်ညိုတို့က လုပ်ရင်ပီပြင်တယ် . . . မတွေ့ဘူးလား . . . ရွှေမုန်ကိုနမ်းတာလည်း တကယ်တမ်းတာ . . . ပြီးတော့ ပါးရိုက်ခံတော့လည်း တကယ်ကို ပါးအရိုက်ခံတာ . . . ပါးစပ်ကတောင် သွေးတွေထွက်လို့”

“တိမ်ညိုတို့ ထွင်ချက်ကတော့ လွှတ်ကိုလေးစားစရာပဲ . . . ဝိဒီယိုကားတွေထဲမှာသာ ထွေလာပြတာ ကြည့်ဖူးသေးတယ် . . . ဘယ်ဇာတ်ပွဲမှာမှ ထွေလာမကြည့်ဖူးသေးဘူး . . . တိမ်ညိုဇာတ်ကျမှ ကြည့်ဖူးတော့တယ်”

“တို့ရွာသားတိမ်ညို ဒီလောက်တော်တာ တို့ဂုဏ်ယူတယ်ကွာ”

တိမ်ညို ပြဇာတ်ထွေလာထိုးခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိရခါမှ ရွာလူကြီး ဦးဘထွေးနှင့် ဇနီးဒေါ်အေးစိန်တို့ ဟင်းချရသလို ရွှေမုန်အဖေ ဦးဘအေးတို့လင်မယားလည်း စိတ်သက်သာရာရသွားကြသည်။

“ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားကလည်း တိမ်ညိုဇာတာစစ်တုန်းကပြောဖူးတယ်တဲ့ . . . ထင်ရှားကျော်ကြားမယ့် လက္ခဏာပါတယ်တဲ့ . . . တိမ်ညို ဒီအတိုင်းဆိုရင် သိပ်မကြာခင် တိုင်းကျော်ပြည်ကျော်ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်”

“ဟေး . . . တိမ်ညိုကွ တိမ်ညို”

လက်ခုပ်ဩဘာသံများနှင့်အတူ ပရိသတ်များ တစ်ယောက်တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ခြင်းခံယူနေရသော တိမ်ညို တစ်ယောက် ဇာတ်စင်အနောက်မှာတော့ ကောင်းကောင်းကြီးဒုက္ခရောက်နေလေသည်။

‘တဟင့်ဟင့်’ ဝိုင်းရိုက်ပြီး ဆက်မကတော့ဘူး ပြောနေသော ရွှေမုန့်ကို အားလုံးက ဝိုင်းဖျောင်းဖျနေရသည်။

တိမ်ညို ရွှေမုန့်နားမှာ သွားရပ်ပြီး
“ရွှေမုန့် . . . ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ”

“မတောင်းပန်နဲ့ . . . သွား . . . နင့်အသံလည်း မကြားချင်ဘူး . . . နင့်မျက်နှာလည်း မကြည့်ချင်ဘူး . . . နင့်ကို ငါသိပ်မုန်းတယ် သိလား . . . အဟင့် ဟင့်”

“နင်မုန်းသင့်ပါတယ် . . . ငါဟာ တကယ့်ကိုအသုံးမကျတဲ့ ကောင်ပါ”

“အို - တော်ပြီ . . . ဘာမှလာမပြောနဲ့တော့ . . . အဟင့် ဟင့် . . . နင့်အသံမကြားချင်ဘူး . . . အဟင့် - နင်ရေးတဲ့ပြဇာတ်ကို လည်း မကတော့ဘူး . . . အဟင့် ဟင့်”

“ကောင်းပြီ . . . နင် ငါ့ကိုသိပ်မုန်းနေတယ်မဟုတ်လား . . . ဟောဒီမှာ ရိုက်ဖို့ပါးတစ်ဖက်ကျန်သေးတယ် . . . ရိုက်လိုက်”

“ရိုက်တယ်ဟာ . . . ကဲ”

“ဖြန်း”

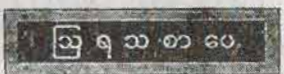
“ဟာ”

တိမ်ညိုထိုးပေးသောပါးတစ်ဖက်ကို အလကားမဖြစ်ရလေ အောင် ရွှေမုန့်ကလည်း အားရပါးရရိုက်ထည့်လိုက်ပါသည်။ တိမ်ညို ခုတ်ယအကြိမ်မြောက် လည်ထွက်သွားရပြန်သည်။

“ရွှေမုန့်”

“အဟင့် ဟင့်”

“နင် ငါ့ပါးနှစ်ဖက်စလုံး ရိုက်ပြီးတာတောင် မကျေနပ်နိုင် သေးဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ် . . . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီညပြဇာတ်ကို တော့ ပြီးအောင် ဆက်ကပေးဖို့ ငါပါးရိုက်ခံပြီး တောင်းဆိုပါတယ် . . .

ငါ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်တောင် အားလုံးရဲ့မျက်နှာ၊ တို့ရွာရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဒီညပြဇာတ်ကို ပြီးအောင်ဆက်ကပေးပါ”

“အဟင့် - ထွက်သွား . . . နင် ငါ့ရှေ့ကထွက်သွား . . . မုန်းတယ် . . . နင့်ကို ငါမုန်းတယ် . . . အဟင့်”

“စိတ်ချပါ ရွှေမုန့် . . . နင် သိပ်မုန်းတဲ့မျက်နှာဟာ နောက် ဘယ်တော့မှ နင့်အနားကိုရောက်မလာတော့ပါဘူးလို့ ငါကတိပေးပါတယ်”

တိမ်ညို ရွှေမုန့်ရှေ့မှ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။
အို - တိမ်ညိုပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ရယ်။

ကံတရားရဲ့ရက်စက်မှုခားချက်အောက်မှာ ငါ့မျှော်လင့်ချက် အပိုင်းဝိုင်းပြတ်ပြီး လူးလွန့်သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဆိုတာ ငါဝန်ခံရင်းနဲ့ အရာရာကို မနေ့ကတစ်နေ့ကလို ငါသတိရနေလိုက်တော့မယ် ရွှေမုန့်။

(၁၉)

“ပါးပြင်မှာ သနပ်ခါးလေးနဲ့ . . . ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ကွာ . . . သူများတွေထက် မထင်ရှားလည်းဘဲ . . .”

ရွှေမုန့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဆွမ်းပွဲပြီးအပြန် ဖုန်းခေါ်သံမြည် လာသဖြင့် လည်ပင်းမှာဆွဲထားသောအိတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ယူလိုက် သည်။ မလှမ်းမကမ်းမှ တဖုံးဖုံးဖြင့်မောင်းနှင်လာသော ဆိုင်ကယ်သံ များကိုကြားရသဖြင့် ဖုန်းပြောသည့်စတိုင် ပိုမိစေရန် ဆွမ်းချိုင့်ကို လက် တစ်ဖက်ဖြင့် ခါးမှာပိုက်တင်တင်ပြီး ပဲပေးကာ ပဲသံလေးဖြင့်ဖုန်းထူး လိုက်သည်။

“ဟုတ် ရွှေမုန့်ပြောနေပါတယ်”

တစ်ဖက်မှ ယောက်ျားသံတစ်သံကိုကြားရသည်။

“ရွှေမုန့် - တို့ပါ”

“ဘယ်ကတို့လဲ . . . နာမည်ပြောမှ သိမှာပေါ့”

“ဟင်း ဟင်း . . . ပါးပြင်မှာ သနပ်ခါးလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်း တဲ့ကောင်မလေးကို ချစ်နေတဲ့တို့လေ”

“အို - လုပ်ပြန်ပြီ . . . ဘယ်သူလဲလို့မေးနေတဲ့ဟာကို . . . ပဟေဠိဆန်နေရပြန်သေးတယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း ပဟေဠိမဖွက်တော့ဘူး . . . တည့်ပဲပြော တော့မယ် . . . အခုပြောနေတာ ဘူးသီး”

“ဟင် - မသာ . . . နှင် ငါ့ဆီဘာလို့ဖုန်းဆက်တာလဲ . . . နှင် ငါ့ဆီဆက်စရာဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး”

“အေးပေါ့ဟာ . . . သိပ်မကြာခင် ဆက်စရာအကြောင်းတွေ က အမြဲတမ်းရှိနေတော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောရင် မလေးနက်မှာစိုးလို့ အခုပဲ လူကိုယ်တိုင်လာပြောပြလိုက်တော့မယ်”

ဖုန်းပြောသံပြီးသွားသည်နှင့် ချက်ချင်းဆိုသလို ဘူးသီးနှင့် အဖွဲ့မောင်းလာသောဆိုင်ကယ်က ရွှေမုန့်အနီးသို့ရောက်လာကြသည်။

“ဟဲ့ - ဘူးသီး . . . နှင် ဒါဘာသဘောလဲ”

ဘူးသီး မျက်မှန်အနက်၊ လောင်းကုတ်အနက်၊ ဘောင်းဘီ ရှည်အနက်၊ ရှားဖိနပ်အနက်တို့ကို ရိုးရာမယျက် ဝတ်စားဆင်ယင်ထား ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေ ရယ်ဖြဲဖြဲလုပ်ပြနေသည်။ သူ့နောက်မှလည်း သူ့စတိုင်အတိုင်း ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် သူ့အဖွဲ့သားလေး ယောက်က ဆိုင်ကယ်ကိုတန်းစီရပ်ထားပြီး ရယ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေကြသည်။

“ဟဲ့ - ဘူးသီး . . . ငါ နွားပွဲစားမဟုတ်ဘူး . . . ရယ်ဖြဲဖြဲလုပ် မနေနဲ့ . . . လမ်းဖယ်”

“ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေးပါ ရွှေမုန့် . . . ဒီနှစ် ရွာဘုရားပွဲမှာ ရွှေမုန့်ရဲ့ဘဝ၊ ရွှေမုန့်ရဲ့အက၊ ရွှေမုန့်ရဲ့အလှတွေဟာ ဟောဒီဘူးသီး ရင်ထဲက ဆွဲထုတ်လို့မရအောင် တွယ်ငြိသွားပြီ”

“ဟဲ့ - အရှူး . . . ဝိဒီယိုဇာတ်ကားတွေက စကားတွေလာ ပြောပြီး မနှောင့်ယှက်စမ်းနဲ့ . . . ငါသွားဖယ် . . . လမ်းဖယ်ပေး”

“မရဘူး ရွှေမုန့် . . . မရဘူး . . . ငါချစ်သလို နှင်ငါ့ကိုပြန်ချစ် မှု လမ်းဖယ်ပေးနိုင်မယ် . . . နှင်ကို ငါချစ်တယ် ရွှေမုန့် . . . နှင် ငါ့ အချစ်ကိုလက်ခံမယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ဟဲ့ - နှင်လိုကောင်မိုး ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးထဲမထည့်ဘူး . . . လမ်းဖယ်ဆို ဖယ်နော် . . . ပြီးမှ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

“ကြိုက်သွားပြီ . . ကြိုက်သွားပြီ . . ဘူးသီးတို့က ဒါမျိုးမှ ကြိုက်တာ . . ဒီမယ် ရွှေမုန့် . . . ဘူးသီးဆိုတဲ့ကောင်ဟာ လိုချင်တာ ကို မရရအောင်ယူတတ်တဲ့ကောင်ဆိုတာ နင်နားလည်ထား . . . ရဖို့ ခက်လေ ဘူးသီးတို့က ပိုလိုချင်လေပဲဆိုတာ နင်သိစေရမယ် . . . ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဘူးသီး ဗီဒီယိုဇာတ်ကားတွေထဲမှ လူကြမ်းမင်းသားအိုက်တင် ဖြင့် ပြောလိုရာကိုပြောပြီးနောက် ခေါင်းကိုမော့ပြီးရယ်ပါတော့သည်။ မလှမ်းမကမ်း ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီရပ်ပြီး လမ်းပိတ်ထားသော ဘူးသီးတို့အဖွဲ့လည်း ဘူးသီးရယ်သလို အိုက်တင်အပြည့်လိုက်ရယ် ကြလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”
“ဝါး ဟား ဟား ဟား”
“ဘူး ထွား ထွား ထွား”
“တောက်”

ရွှေမုန့်ဒေါသထွက်ပြီး တက်ခေါက်သည်။ အရေးမထားဟန် ဖြင့် ဘူးသီး ဆိုင်ကယ်ကိုစက်နှိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက်

“ရွှေမုန့် - နင် ငါ့အချစ်ကို မူးရစ်ပြီးလက်ခံရစေမယ် . . . ကြည့်ထား”

ဟုဆိုပြီး ရွှေမုန့်ကိုပတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်စီးနေလေတော့သည်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှလည်း တဟားဟားရယ်နေသေးသည်။ သူ့အဖွဲ့ကလည်း လိုက်ရယ်ကြသည်။
“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ရွှေမုန့်လည်း ဆိုင်ကယ်ကို ပတ်ချာလည်ဝိုင်းပြီး စီးနေသော ဘူးသီးကြောင့် ခေါင်းမူးချင်လာသည်။

“ဟဲ့ - ဘူးသီး . . . ဆိုင်ကယ်ရပ်စမ်း . . . ငါခေါင်းမူးလာပြီ”

အချစ်အော်သံ

“ဟား ဟား . . . မရပ်ဘူး . . . ချစ်တယ်လို့ပြောမှ ရပ်မယ်”
“ဟဲ့ - ဘူးသီး . . . အခုရပ်ဆို ရပ်နော် . . . ငါပြောနေတယ်”
“ဟား ဟား . . . မရပ်ဘူး . . . ချစ်တယ်လို့ပြောမှ ရပ်မယ်”
“ဒီလောက်တောင် ပြောမရဆိုမရဖြစ်တဲ့ကောင် . . . ကဲဟာ”
“ဒေါင်”

“အောင်မယ်လေ . . . သေပါပြီဗျ”
ရွှေမုန့်လက်ထဲမှ လေးဆင့်ချိုင့်ဖြင့် လွှဲပြီးရိုက်ထည့်လိုက် သည်။ ဘူးသီးနဖူးကို တည့်တည့်ထိပြီး ဘူးသီး ဆိုင်ကယ်ရော လူရော လဲကျသွားတော့သည်။ ပြန်မထနိုင်တော့။

“ဟာ - တကယ်ဆော်တယ်ဟ”
ဟူ၍ ဘူးသီးတို့အဖွဲ့လည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာရေရွက်ကြ တော့သည်။

“ထို့ - ရွှေမုန့်ကို ဒါမျိုးလာစမ်းလို့ကတော့ သေတာတောင် နည်းနေဦးမယ် . . . ဟွန်း”

နဖူးမှာ ဘုကြီးထပြီး ဘူးသီးကနေ ကြက်ဟင်းခါးသီးဖြစ်သွား သော ဘူးသီးကို ရွှေမုန့်ကြိမ်းဝါးပြီးနောက်

“နင်တို့ထဲက ဘယ်သူကရော ဒါမျိုးစမ်းချင်သေးလို့လဲ”
ဟူ၍ လမ်းပိတ်ထားသော ဘူးသီးတို့အဖွဲ့ကို စိန်ခေါ်စကား ဆက်ဆိုရင်း လေးဆင့်ချိုင့်ကို ဆွဲမြှောက်ပြလေရာ

“ဟင့်အင်း - မစမ်းပါဘူး ရွှေမုန့်ရယ် . . . တို့ ခင်လို့နောက် တာကို နင်တစ်မျိုးထင်နေတာကိုးဟဲ့”

ဟု အပြိုင်အဆိုင့် မျက်နှာချိုသွေးပြကြလေသည်။
“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လမ်းဖယ်”

“အေးပါဟာ . . . အေးပါ”
ဟိုကောင်တွေ မျက်နှာလိုမျက်နှာရဖယ်ပေးသော လမ်းဖယ်

မှာ လက်သံပြောင်သော ရွှေမုန့်တစ်ယောက် ဆက်ကျော့ဆက်ကျော့ နဲ့ လျှောက်လာပါလေတော့သည်။

(၂၀)

“အေးဗျာ. . . သီးနှံပွဲစားကြီးရဲ့သား မောင်ဘူးသီးနဲ့ ကျုပ်တို့ သမီး ရွှေမုန့်ကို ကျုပ်တို့ဘက်ကလည်း သဘောမတူစရာမရှိပါဘူး . . . ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ငွေမုန့်”

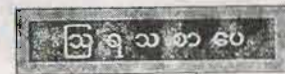
“ဟုတ်ပါ့၊ ဟုတ်ပါ့. . . ကျုပ်ယောက်ျား ကိုဘအေးပြောသလို ပါပဲ. . . ပွဲစားကြီးတို့ဘက်ကလည်း မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းယူ တာကို ကျုပ်တို့ဘက်ကလည်း ကျေနပ်သပတော်”

ရွှေမုန့်မိဘများ၏ လက်ခံစကားဆိုမှုကြောင့် ဘူးသီး အထူး ပျော်နေလေသည်။ အရေးအကြောင်းဆို အားကိုးဖော်ရသော ဖခင် ဖြစ်သူဦးမြ၏ကျေးဇူးတရားတို့ကို ဆင်ခြင်ပြီး ဖခင်ကို အထပ်ကြီးသော အကြည်၊ လေးစားသောအကြည်များဖြင့် ကြည့်မိသည်။

“အေးဗျာ. . . ကိုဘအေးတို့ဘက်က ကျုပ်သားနဲ့ရွှေမုန့်လေး တို့ကို ခုလိုသဘောတူကြည်ဖြူတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ကျုပ်ဖြင့် ဘာ ပြောရမှန်းမသိအောင်ကို ဝမ်းသာရပါတယ်. . . ရွှေမုန့်လေးကိုလည်း ကျုပ်သမီးအရင်းလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက် ပါ့မယ်ဗျာ”

ဟူသော သီးနှံပွဲစားကြီးဦးမြ၏စကားကို ယုံကြည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြုပြီးနောက် ဒေါ်ငွေမုန့်က

“ယုံပါတယ်ရှင်. . . ယုံပါတယ်. . . ဒါနဲ့ မောင်ဘူးက

ရော သမီးလေးရွှေမုန့်ကို အမှန်တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးပြီး တစ်သက်လုံး မယားမှတ်မှတ် သားမှတ်မှတ်ပေါင်းသင်းစောင့်ရှောက်သွားမယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လားကွယ်”

“စိတ်ချပါ အဒေါ်... ရွှေမုန့်ကို အနှစ်ရရ အကာရရ... တစ်ခုမှမရရင် မနေနိုင်အောင် သိပ်ချစ်ခင်မြတ်နိုးမိလို့လည်း အဖေ့ကိုအပူကပ်ပြီးတောင်းခိုင်းရတာပါ”

ဦးမြက

“ဟုတ်ပါဗျာ... ကျုပ်သားက ရွှေမုန့်ကိုမှ တောင်းရမ်းလက်ထပ်မပေးရင် ကျုပ်ကိုတောင် သားအဖအဖြစ်က ပြတ်ဆဲမလား မပြောတတ်ပါဘူး”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဘူးသီးက တည်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့်

“တကယ်ပြောတာပါ ဦးရီးနဲ့အဒေါ်ရဲ့... ကျွန်တော်ဟာ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ပီတောက်ဆိုပီတောက်သမားပါ... ပြီးတော့ ဘူးဆိုဖရုံမသီးတတ်လို့လည်း အဖေက ဘူးသီးဆိုတဲ့နာမည်ပေးထားတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီကွယ်... ဟုတ်ပါပြီ... အဒေါ်တို့သမီး ရွှေမုန့်ကလည်း စကားကို တုတ်ထိုးအိုးပေါက်ပြောတတ်တာကလွဲလို့ စိတ်ကောင်းနုလုံးကောင်းလေးပါပဲ... တကယ်... ကိုယ့်သမီးလေးမို့ ကိုယ်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ရွှေမုန့်နဲ့ပတ်သက်လို့ သူ့ဘာပြောပြော၊ ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်တော်ကလည်း အကောင်းလို့ထင်ပြီးသားပါပဲ ဦးရီးနဲ့အဒေါ်ရယ်”

“ဟာ - ငါ့သားက ဒီလောက်တောင်အဖြစ်သည်းနေပြီကိုးကွ... ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ပျော်နိုင်သူတွေကတော့ ပျော်နေနိုင်ကြပါသည်လေ။

(၂၁)

“ရွှေမုန့်နဲ့ဘူးသီးသတင်းကြောင့် မင်း သိပ်ထိခိုက်ခံစားနေရ ပြီလားဟင်”

ကိုယ်ချင်းစာနာမှုနှင့်ယှဉ်ပြီးပြောသော မင်းမော်ထွန်းစကား ကို တိမ်ညိုမတုံ့ပြန်ဘဲ အရက်ခွက်ကိုယူသောက်လိုက်သည်။

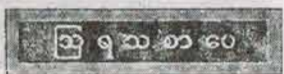
“အေးကွာ. . . အခြေအနေက ဒီလောက်အထိဖြစ်သွားလိမ့် မယ်လို့ ထင်မထားမိဘူး. . . အခုကိစ္စမှာ ငါလည်းအပြစ်မကင်းသလို ဖြစ်နေတော့ မင်းကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ ဘူးကွာ”

ဟူ၍ မင်းမော်ထွန်းက စိတ်မကောင်းစကားဆိုသလို တရုတ် ကြီးကလည်း

“တကယ်တော့ ဒါ ငါ့အပြစ်တော့မကင်းဘူးကွ. . . ငါသာ မင်းမော်ထွန်းကို သွားမတို့မိရင် မင်းမော်ထွန်းလည်း မင်းကို ရွှေမုန့် ရွှေကို တွန်းထုတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး. . . ဒါဆို မင်းလည်းပါးရိုက်ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး. . . အခုတော့ ဇာတ်က နာရပြီပေါ့ကွာ”

ဟု နောင်တစကားဆို၏။ တိမ်ညိုခေါင်းခါပြရင်း

“ဒါ မင်းတို့နဲ့လည်းမဆိုင်ပါဘူးကွာ. . . ငါ့အတွက်နဲ့ ဘာမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြပါနဲ့. . . ရွှေမုန့်ကိုယ်တိုင်ကမှ ငါ့ကိုပြန်မချစ်နိုင်တာ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ဟူ၍ ကြေကွဲရေရွတ်ရင်း အရက်ခွက်ကို ကောက်သောက် မိပြန်သည်။

“အေးပေါ့ကွာ. . . ဘူးသီးတို့ဘက်က အိမ်တို့၊ မြေတို့၊ ရွှေ ငွေပစ္စည်းတို့နဲ့ ကြေးကြီးထပ်ပြီးတင်တောင်းမှတော့ ရွှေမုန့်တို့ဘက် ကလည်း ဘယ်ငြင်းဆန်နိုင်ပါ့မလဲ”

ဟူသော မောင်မောင်၏ပေါက်ကွဲစကားမဆုံးခင် ဘူးသီးကို ကမ္ဘဲ တရုတ်ကြီးဆိုင်ထဲသို့ အဖြူရောင်လောင်းကုတ်၊ အဖြူရောင် ဘောင်းဘီရှည်တို့ တူညီဝတ်ဆင်ပြီး ဝင်လာကြသည်။

ဆိုင်ထဲရောက်သည်နှင့် ဘူးသီးက

“အားလုံးပဲ အံ့ဩသွားကြပါသလား. . . အမြဲတမ်း အနက် ရောင်ဝမ်းဆက်ကိုပဲ ခေတ်မီမီ စတိုင်ကျကျ ဝတ်ဆင်တတ်တဲ့ဘူးသီး ဟာ ဒီနေ့ကျမှ အဖြူရောင်ဝတ်ထားရပါလိမ့်လို့. . . မအံ့ဩပါနဲ့. . . ဒါဟာ ကျွန်တော်နဲ့ရွှေမုန့် မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာမို့ မင်္ဂလာယူပြီး အရောင်ပြောင်းဝတ်ဆင်ရတာပါ”

ဟု ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့်ပြောရာ အားလုံးက

“အရူး”

ဟု ကောင်းချီးပေးကြသော်လည်း ဆက်ပြောသော ဘူးသီးစကားကိုတော့ ဘဝင်ကျသွားကြလေသည်။

“ဒါကြောင့် ဒီဆိုင်မှာရှိတဲ့လူအားလုံးရဲ့ စားသမျှသောက်သမျှ ကျွန်တော်ဘူးသီးက မင်္ဂလာယူတဲ့အနေနဲ့ ဒကာခံပါမယ်”

“ဟေး. . . ဘူးသီးကွ”

“ဒါကြောင့် ဘူးသီးကိုချစ်နေရတာ. . . တရုတ်ကြီး နောက် ထပ်တစ်လုံးနဲ့ လက်ဖက်သုပ်လေးတစ်ပွဲ ယူခဲ့ဦးကွာ”

“ဘူးသီး သဘောကောင်းမနောကောင်းလေး. . . အချော အလှ ရွှေမုန့်လေးနဲ့ ရိုးမြေကျပေါင်းရစေသား. . . ဟေ့ - တရုတ်ကြီး”

ရေ... ဒီမှာလည်း နောက်တစ်လုံးထပ်ချဉ်းကွာ... အဲ - နေဦး... ကုန်လည်း ထပ်မှာနေရဦးမှာပဲ... မထူးဘူး... နှစ်လုံးသာချကွာ... အမြည်းလည်းယူခဲ့ဦး”

“သစ်စ် အစ်စ် ဒေး အစ်စ် ဘူးသီးဒေးစ်”

“ဟေး - ပျော်တယ်ဟေ့... ပျော်တယ်”

“ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း”

“ဟား - ပစ်ပြီဟေ့... ဝပ် ဝပ်... ရွာကို ဓားပြတွေဝင်နေပြီ”

ဘူးသီးနှင့်အဖွဲ့ ပျော်လို့ကောင်းနေဆဲမှာပင် သေနတ်သံများ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဘူးသီးလည်း ဝတ်စားထားသည်ကို မဇဲညှာနိုင်ဘဲ တွေ့ရာစားပွဲအောက်တိုးဝင်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ ပြားပြား ဝပ်နေလေတော့သည်။

သူ့အဖွဲ့သားများလည်း ဘူးသီးနှင့်မခြား မြေကြီးပေါ်တွင် ဖုံးအလူးလူးဖြင့် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲကြ။ သေနတ်သံတွေက ထွက်ပေါ်ကောင်းနေဆဲဖြစ်သည်။

မင်းမော်ထွန်းလည်း အားလုံးနှင့်ရောပြီးဝပ်နေရင်းမှ စားပွဲပေါ်ချထားသော သူ့ဖုန်းကိုသတိရသွားလျက် တဟားဟားထရယ်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား... တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ ကောင်တွေ... အဲဒါ ဓားပြတွေဝင်တာမဟုတ်ဘူးကွ... အဲဒါ ငါ့ဖုန်းထဲမှာထည့်ထားတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ဖုန်းသံကွ... ဟား ဟား ဟား”

“ဟင် - ဟုတ်လား”

အဖြစ်မှန်ကိုသိခါမှ အသီးသီး နေရာမှပြန်ထကြပြီး ရှက်ရယ်ရယ်ကြလေသည်။

အချစ်အော်သံ

မင်္ဂလာယူနေသောဘူးသီးက

“ဒါ မင်း ငါအောင်ပွဲခံနေတာကို မနာလိုလို့ သက်သက် လုပ်ကြံတာမဟုတ်လား”

ဆိုပြီး ပြဿနာရှာနေသဖြင့် တိမ်ညိုကကြားကပင် ပြေလည်အောင်ဝင်ရှင်းပေးရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဘူးသီးရာ... မင်းလည်း ဗီဒီယိုပေါင်းစုံကြည့်နေတဲ့ကောင်ပဲကွာ... တရုတ်ကားတွေထဲမှာဆို ဒီလိုမင်္ဂလာယူတဲ့အချိန်ဆို ခြောက်အိုးတွေ၊ မီးပန်းတွေဖောက်ပြီး ဂုဏ်ပြုကြတာမဟုတ်လား... အခု မင်းမော်ထွန်းလုပ်တယ်ဆိုတာကလည်း မင်းရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ထူးထူးခြားခြားဂုဏ်ပြုပေးတာပါကွာ”

“အေး - ဒါဆိုလည်းပြီးရော... မင်းတို့လည်း ကြိုက်သလောက် သောက်၊ ကြိုက်သလောက်စားကြကွာ... အဟီး”

“အေးပါကွာ... အားပေးရမှာပေါ့”

ဘူးသီးနေရာမှ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးထွက်သွားသည်နှင့် တိမ်ညိုလည်း ရှေ့မှာရှိသောအရက်ခွက်ကိုယူပြီး တစ်ကျိုက်တည်းနှင့်ကုန်အောင်သောက်ပစ်လိုက်သည်။

မင်းမော်ထွန်းနှင့်မောင်မောင်က တိမ်ညိုကို စာနာစွာကြည့်သည်။ တိမ်ညို ရယ်ပြလိုက်သည်။ မချီရယ်သာဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ကြသည်သာ။

(၂၂)

တိမ်ညို အိမ်ရှေ့သရက်ပင်အောက်တွင် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ထိုင်
ရေးနေစဉ် မင်းမော်ထွန်းရောက်လာသည်။

“ဟိတ် - တိမ်ညို... ဘာတွေရေးနေတာလဲကွ”

“ဪ - မင်းမော်ထွန်း... ထိုင်လေကွာ”

မင်းမော်ထွန်း ခုံတစ်လုံးဆွဲယူပြီး တိမ်ညိုဘေးတွင်ကပ်ထိုင်

ကာ

“ဒါနဲ့ မင်းဘာတွေရေးနေတာလဲ... ပြဇာတ်ပဲလား”

“အေး - ဟုတ်တယ်ကွ”

“အင်း - မင်း အခုလိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ အနုပညာမှာ
အာရုံစိုက်စားပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ဆက်လုပ်နိုင်တာ ငါတော့ချီးကျူး
တယ်ကွာ”

“မလုပ်လို့မရဘူးလေကွာ... တို့ရွာ တွဲဖက်အထက်တန်း
ကျောင်းရဲ့ ကျောင်းဆောင်သစ်ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားက ရှေ့လထဲမှာလေ
... အဲဒီပွဲမှာ တို့ကိုဖျော်ဖြေစေချင်တဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ဆန္ဒကို တို့တစ်တွေ
လေးစားရမှာပေါ့”

“အေး - ဟုတ်တယ်ကွ... သိပ်တောင် မလိုတော့ဘူး...
ဒါနဲ့ ဇာတ်လမ်းက ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းမျိုးလဲ”

“ရိုးရိုးလေးပါ... ဘွဲ့ရပြီး ကျေးလက်တောရွာမှာ ကျောင်း

အချစ်အော်သံ

ဆရာသွားလုပ်မှာကို ချစ်သူ သူငွေသမီးက သဘောမတူဘူး...
သဘောမတူတဲ့ကြားက ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်ကို မစွန့်လွှတ်ဘဲ
ချစ်သူကိုသာစွန့်လွှတ်ပြီး ကျေးလက်တောရွာလေးတစ်ရွာမှာ ကျောင်း
ဆရာဝင်လုပ်တယ်... နောက်ဆုံးတော့ သူချစ်သူလည်း ကျောင်း
ဆရာတွေရဲ့ဘဝနဲ့တန်ဖိုးကိုနားလည်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာပြန်လည်
ပေါင်းဖက်ကြလေသတည်းဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးပါပဲ”

“အင်း - ကျောင်းဆောင်သစ်ဖွင့်ပွဲ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဒီပြု
ဇာတ်မျိုးနဲ့က သဘာဝကျပါတယ်... ဒါနဲ့ မိုးကြီးကလည်း မန္တလေး
က သူ့ဘကြီးက အလုပ်တွေကူလုပ်ပေးဖို့ဆိုပြီး မန္တလေးခေါ်ထားတော့
ဘယ်သူတွေကို ခေါင်းဆောင်တင်ပြီး ကခိုင်းမလဲ”

တိမ်ညို မင်းမော်ထွန်းကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ ရွှေမုန်
မကတော့သဖြင့် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနေရာလစ်လပ်နေသလို
မိုးကြီးလည်း မန္တလေးရောက်နေသည်။

“မင်း ဒီနှစ်ရွာဘုရားပွဲကတုန်းက ထွန်းထွန်းနှင့်တူးတူးကို
သတိထားမိသလား”

“အေး - သတိထားမိတယ်... နှစ်ယောက်စလုံး ရရင် ရတဲ့
နေရာလုပ်နိုင်သလို ရုပ်လေးတွေလည်းကောင်းတယ်ကွ”

“ဒါပဲပေါ့... ထွန်းထွန်းကို မင်းသား၊ တူးတူးကို မင်းသမီး
နေရာက ခေါင်းဆောင်တင်ပြီး ကခိုင်းမယ်လေ”

“အေးကွ... ဒီအကြံမဆိုးဘူး... ထွန်းထွန်းရုပ်က ကျောင်း
ဆရာစရိုက်နဲ့ကိုက်သလို တူးတူးကလည်း သူငွေသမီးနေရာကလိုက်
တယ်... တိမ်ညို - မင်းကို ငါထပ်ချီးကျူးရမယ်... မင်း တော်တော်
မြင်တတ်တာပဲကွ... ဒါနဲ့ ပြဇာတ်နာမည်ကိုရော ဘယ်လိုပေးထား
သလဲ”

“အချစ်အော်သံ”

“အချစ်အော်သံ . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . အချစ်အော်သံ”

မင်းမော်ထွန်း ‘အချစ်အော်သံ’ဆိုသည်ကို ရွတ်ဆိုပြီး တိမ်ညိုကို စာနာစွာနှင့်ကြည့်မိပြန်သည်။

တိမ်ညိုရင်ထဲက အချစ်အော်သံကို ရွှေ့မှန်ရဲ့နှလုံးသားက မကြားနိုင်သည်ကတော့ ထူးဆန်းသလိုလိုနှင့် မထူးဆန်းဘဲဖြစ်နေလေသည်။

လူ့ဘဝ၏ ထူးခြားသော သမားရိုးကျဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လို့သာ သတ်မှတ်ရမည်ထင်ပါသည်။

(၂၃)

တိမ်ညို ပြဇာတ်အဖွဲ့သားများကို ဇာတ်တိုက်လေ့ကျင့်ပေးနေရင်း ထွန်းထွန်းနှင့်တူးတူးရောက်မလာနိုင်သေးသည်ကို ဒေါသထွက်ချင်လာသည်။ လာနီးလာနီးဖြင့် ကျောင်းပေါက်ဝကို လှမ်းလှမ်းကြည့်ရတာလည်း မောလှပြီ။ တင်ဆက်ကပြရမည့်ရက်က ကပ်နေပြီမို့ မည်မျှအရေးကြီးကြောင်း သိဖို့ကောင်းသည်။ သည်လိုအလေးမထားဘဲ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့နေသည်ကို မကြိုက်။ ထိုအချိန်မှာပင် ထွန်းထွန်းနှင့်တူးတူးကိုသွားခေါ်သည့် လင်းလင်း တစ်ယောက်တည်းပြန်လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ တိမ်ညိုစိတ်စောလျက်

“ဟို - ထွန်းထွန်းနဲ့တူးတူး”

“ဟာ - သူတို့ကိုမျှော်မနေနဲ့တော့ . . . လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ - မလာလို့မရဘူးလေ . . . ဒီ . . . ဒီမှာက”

“ထွန်းထွန်းက တူးတူးကိုခိုးပြေးသွားပြီ”

“ဟင် - ဘယ် . . . ဘယ်လို”

“တူးတူးက ထွန်းထွန်းနဲ့ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားပြီလို့”

“ဟာ”

တိမ်ညို ခေါင်းတဖျင်းဖျင်းကုတ်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတော့။ ထွန်းထွန်းနှင့်တူးတူးနေနေမှာ

လူစားထည့်ဖို့ဆိုတာ ဒီလောက်အချိန်ကပ်နေမှ လွယ်မည်မထင်။

“တိမ်ညို”

“ ”

“ဟိတ် - မောင်တိမ်ညို”

“ဗျာ . . . အဲ - ဆရာကြီး . . ဆရာကြီးပါလား”

တိမ်ညို အတွေးတွေများနေသဖြင့် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး အနားရောက်လာပြီး ခေါ်နေသည်ကို ရုတ်တရက်မကြားမိ။ ထို့ကြောင့် အားနာသွားပြီး နေရာမှယှာယှာသလဲထရပ်ရသည်။

“ဘာလဲ . . . ခေါင်းဆောင်တင်ပြီး ကခိုင်းမယ့်မင်းသား မင်းသမီးနေရာအတွက် စိတ်ညစ်နေတာလား”

“ဟင် - ဆရာကြီးသိနေတယ်”

“အင်း - မောင်တိမ်ညိုပြောနေတာ ဆရာကြီးကြားလိုက်လို့ပါ”

တိမ်ညိုဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ၍ မချီရယ်သာ ရယ်ပြနိုင်လေသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဇေယျက တိမ်ညိုကို ပခုံးတစ်ချက်ပုတ်ပြီး

“ဘာမှမပူနဲ့ . . . ဒီအချစ်အော်သံပြဇာတ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်မင်းသားကို ဆရာကြီးတွေ့ထားပြီးပြီ”

“ဟာ - ဟုတ်လား . . . ဘယ်သူ . . ဘယ်သူလဲဟင် ဆရာကြီး”

“ဘယ်သူမှမဟုတ်ဘူး . . . မောင်တိမ်ညိုကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ဗျာ . . ကျွန်တော်”

“ဟဲ့ မိန်းမ . . . နင် ဘယ်သူနဲ့ဘာတွေပြောနေလို့ နင့်ဖုန်းက မအားရတာလဲ . . . ခုမှပဲ ခေါ်လို့ရတော့တယ် . . . မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲ . . . သေနာကောင် ဘူးသီးပေါ့ . . . မင်္ဂလာဝတ်စုံတွေသွားကြည့်ဖို့ မြို့ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်နေတာလေ”

“အေးနော် . . ဘာလိုလို့နဲ့ နင်တို့မင်္ဂလာပွဲလည်း နီးလာပြီ”

“တော်စမ်းပါ . . . အဲဒီအကြောင်းမပြောစမ်းပါနဲ့ . . . အသံကြားတာနဲ့တင် သေချင်စော်ကိုနဲ့လွန်းအားကြီးလို့”

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီအကြောင်းမပြောတော့ဘူး . . . အခုရက်ပိုင်းအတွင်း တို့ရွာမှာလူပြောများနေတဲ့ အထူးသတင်းတစ်ပုဒ်ကိုပဲ ပြောတော့မယ်”

“ဘာလဲ . . ထွန်းထွန်းနဲ့တူးတူးတို့ ခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့သတင်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟဲ့ . . . အခုကျောင်းဆောင်သစ်ဖွင့်ပွဲမှာ တိမ်ညိုကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်မင်းသားအဖြစ်နဲ့ အချစ်အော်သံပြဇာတ်ကို ကပြမယ်ဆိုတဲ့သတင်းလေဟာ”

“ဟင် - ဟုတ်လား”

ရွှေမုန်အံ့ဩလျက် ပြောနေသောဖုန်းကိုချပြီး အနားရိုက်ခဲ့

နောက်များပြောသလားဟူသော အကြည့်ဖြင့်လှည့်ကြည့်သည်။ မိမိ
လည်း ဖုန်းကိုချပြီး သူပြောတာအမှန်ဖြစ်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တကယ်ပြောတာဟဲ့... နောက်ပြီး တိမ်ညိုနဲ့တွဲဖက်ကမယ်
မင်းသမီးကလည်း တစ်နေ့ကမှ ကျောင်းဖွင့်ချိန်အမိ တို့ရွာကျောင်းကို
ပြောင်းလာတဲ့ ရန်ကုန်သူကျောင်းဆရာမ ငယ်ငယ်ချောချောလေးတဲ့”

“ဟင် - ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဟ... အဲဒီဆရာမလေးကလေ ရန်ကုန်သူလို့
မပြောရဘူး... အသားကို ဖြူဖွေးနုညက်ပြီး အရမ်းလည်းလှ၊ အရမ်း
လည်း ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် သိလား”

“ဟင်... ဟုတ် ဟုတ် လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ... နင်မယုံရင် လိုက်ကြည့်ပါလား...
ငါတောင် အဲဒီဆရာမလေးကိုချစ်လွန်းလို့ သွားမိတ်ဖွဲ့ပြီး ခဏခဏ
သွားကြည့်ရတာ အမောပဲ... ဆရာမလေးက သဘောလည်းအရမ်း
ကောင်းတယ်ဟ သိလား... အဲ - နောက်ပြီး ငါ့အထင်ပြောရရင်
တိမ်ညိုနဲ့ အဲဒီဆရာမလေးတို့က ဇာတ်တိုက်လေ့ကျင့်ကြရင်းနဲ့ တော်
တော်ကို တရင်းတန်းဖြစ်နေကြပြီဟ သိလား... ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်
တော့ မကြာပါဘူး... သူတို့အချင်းချင်း ကြိုက်သွားမှာသေချာပါ
တယ်... နှစ်ယောက်က လိုက်လည်းလိုက်ဖက်... ဖက်...”

“တော် - မိစု... မပြောနဲ့တော့”

“ဟင် - ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွှေမှုန် နေရာမှ ဒေါသတကြီးထရပ်ပြီး တက်ခေါက်လျက်

“တောက် - ဒင်းက ဒီလိုကိုး... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ တိမ်
ညိုရယ်... ဟွန်း”

(၂၅)

“မောင်... မောင်ရယ်... ခင်လေ တစ်ဖက်သတ်အမြင်တွေ
နဲ့ အတ္တတွေကြီးခဲ့မိလို့ အမှားတွေလုပ်ခဲ့မိတာပါ... အခုတော့ မောင်
တို့ကျောင်းဆရာတွေရဲ့ စေတနာ၊ ဝါသနာ၊ အနစ်နာဆိုတဲ့ နာသုံးနာ
ရဲ့တန်ဖိုးကို နားလည်သွားပါပြီ”

“ဒါဆို မောင်ခေါ်ရာ ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ်လိုက်မှာလား ခင်”

“မောင်သွားရာ တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ပြီး သေအတူ ရှင်
မကွဲ တစ်သက်မခွဲချစ်ပါ့မယ် မောင်ရယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်”

တိမ်ညို ဆရာမလေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူပွေ့ဖက်ရုံရှိသေး

“တိမ်ညို”

ဆိုသည့် ကျယ်လောင်သောအသံစူးစူးကို ရုတ်တရက်ကြား

လိုက်ရသဖြင့် တိမ်ညို ဆရာမလေးနှင့် လူချင်းခွာလိုက်ပြီး

“ဟင် - ရွှေမှုန်”

ဟူ၍ တအံ့တဩရေရွတ်မိလေသည်။ ရွှေမှုန်တင်းမာခက်

ထန်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တိမ်ညိုကို စားမတတ်ဝါးမတတ်ကြည့်

ပြီး

“နင် ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ တိမ်ညို”

“ဇာတ် ဇာတ် ဇာတ် ဇာတ်”

“ဘာလဲ - တဖတ်ဖတ်နဲ့... ဘာဖြစ်နေတာလဲ... ချက်ချင်းကြီး မေးခိုင်းပိုးဝင်သွားလို့လား”

“ဖတ်တိုက်နေတာလေ”

“နင် ငါ့ကို ဘာမှလာအကြောင်းပြမနေနဲ့ တိမ်ညို... နပ်အကြောင်း ငါမသိဘူးများအောက်မေ့နေလား”

“နင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ရွှေမုန်”

“ဪ - ဘာတွေလာပြောနေရမှာလဲ... နင်အကြောင်းတွေပေါ့... ဒီမယ်... နင်ဟာ တစ်ချို့ကွယ် တစ်မယ်မေ့... အိုင်တွေတိုင်း ခြေဆေး... ငါးမရ ရေချိုးပြန်... ယုန်ထောင်ကြောင်မိ... ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ်... ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့မှန်းသိချင်တဲ့ ကောင်စားမျိုး”

“ဟာ - ဒုက္ခပါပဲ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဘာလဲ... နင်က လက်ဖူးလက်ကျပ်မိတာတောင် မုန်လာဥလုပ်ချင်သေးတယ်ပေါ့”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် ရွှေမုန်... နင်ပြန်ပါတော့ဟာ... ငါတို့ ဒီမှာအလုပ်လုပ်နေတာ ပြဿနာလာမရှာပါနဲ့”

“ဪ - အခုတော့ နင့်ပါးစပ်က ဒီစကားတွေထွက်လာပြီပေါ့ ဟုတ်လား တိမ်ညို... အရင်တုန်းကတော့ ငါ့ကိုချစ်လှချစ်လှ ကြိုက်လှချစ်လှ... အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးဆို... ဟင် - အဲဒီစကားတွေ နင့်ပါးစပ်ကမပြောခဲ့လို့ ဘယ်ပါးစပ်ကပြောခဲ့တာလဲ”

“ဒါတွေပြန်ပြောပြီး ငါ့ကို ဘာလို့ဒုက္ခပေးချင်ရတာလဲ... နင်နဲ့ဘူးသီးလည်း မကြာခင်လက်ထပ်တော့မှာပဲဥစ္စာ”

“ဘူးသီးလိုကောင်ကို ငါလက်ထပ်မယ်လို့ နင့်ကိုဘယ်သူပြောလဲ... အဲဒီလိုကောင်မျိုးကိုယူမယ့်အစား ခွေးကိုအမြီးဖြတ်ပြီး ယူပစ်လိုက်မယ် သိလား”

“ဟင်... ဒါ... ဒါဆို”

တိမ်ညို ခေါင်းရှုပ်ချင်သလိုဖြစ်သွားရသည်။ ရွှေမုန် တိမ်ညိုအနီးသို့တိုးကပ်လာပြီး တိမ်ညိုမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ

“တိမ်ညို - နင် ငါမေးတာ မှန်မှန်ဖြေစမ်း”

“ဘာ... ဘာမေးမှာလဲ”

“နင် ငါ့ကိုချစ်တယ်ကြိုက်တယ်ပြောခဲ့တာတွေဟာ တကယ်ရင်ထဲကလာလို့ ပြောခဲ့တာလား”

“အေးပေါ့ဟ... တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ငါကပြောပါ့မလား... ဒီစကားမျိုး နင်မို့မေးရက်ပလေတယ် ရွှေမုန်”

“နင် ငါ့ကိုတကယ်ချစ်တာသေချာရင် အခုပဲ ငါ့ကိုခိုးပြေးတော့လေ”

“ဟင် - ဘယ်... ဘယ်လို”

“ငါ နင်နဲ့ခိုးရာလိုက်မယ်လို့ ပြောနေတာလေ... မကြားဘူးလား”

“ကြား... ကြားပါတယ်... ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ဘူးသီးနဲ့က ရပ်သိရွာသိ မိဘတွေစိစဉ်ထားကြတာဆိုတော့... ”

“ဟဲ့ - ငါပြောပြီးပြီလေ... ဘူးသီးကိုယူမယ့်အစား ခွေးကိုအမြီးဖြတ်ပြီးယူမယ်လို့”

တိမ်ညို ရွှေမုန်စကားကြောင့် အငိုခက်၊ အရယ်ခက်သော မျက်နှာဖြင့် သူ့မြီးညောင်ရိုးကိုသူ ပြန်စမ်းမိရင်း

“ဒါ... ဒါပေမဲ့... ”

“အို - ဒါပေမဲ့တွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့... သွားကြမယ်... ကဲ”

“ဪ - အေး... အေးပါ”

ရွှေမုန် တိမ်ညို၏ခိုးရာနောက်သို့ လိုက်ပြေးသွားသည့်အခါ

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးဇေယျက ရုံးခန်းထဲမှနေပြီး ပြုံးကြည့်နေသည်။

တိမ်ညိုခိုးရာနောက်သို့ လိုက်သည်ဆိုသော ရွှေမှုန်က ရှေ့ကဦးဆောင်နေပြီး ရွှေမှုန်ကိုခိုးပြေးသည်ဆိုသော တိမ်ညိုက နောက်မှခြေရာထပ်လိုက်နေရသည်မြင်ကွင်းကတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးဇေယျအတွက် နည်းနည်းထူးဆန်းနေသလားမသိ။

နိဂုံး

မြင်သာရွာ တွဲဖက်အထက်တန်းကျောင်း၏ ကျောင်းဆောင်သစ်ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားကို အောင်မြင်စွာကျင်းပလျက်ရှိလေသည်။

ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်များကို ပရိသတ်က အကြိုက်တွေ့လျက်ရှိသည့်အတွက် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးဇေယျအဖို့ ပျော်တပြုံးပြုံးဖြစ်နေလေသည်။

ထိုစဉ် ဖျော်ဖြေရေးစင်မြင့်ပေါ်မှ

“ယခုဆက်လက်ပြီး နောက်ဆုံးအစီအစဉ်အဖြစ် ပရိသတ်များ မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြတဲ့ ‘အချစ်အော်သံ’ပြဇာတ်ကို တင်ဆက်ဖျော်ဖြေမှာဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

ဟူသော အသိပေးကြေညာသံနှင့်အတူ ကားလိပ်ဖွင့်လိုက်လေရာ

“ဟင်”

“ဟာ”

“အလို”

ဆိုသော အံ့ဩရေရွတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်ဟုတ်ပါသည်။

တိမ်ညိုနှင့်ရွှေမှုန် ချစ်သူနှစ်ဦး လက်အုပ်လေးချို့လျက် တွေ့
မြင်လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ပွဲကြည့်သူများနှင့်အတူ ရှေ့ဆုံးခုံတန်းမှာထိုင်နေသော ရွာ
လူကြီးဦးဘထွေး၊ ဇနီး ဒေါ်အေးစိန်၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဇေယျ
နှင့် ဦးဘအေး၊ ဇနီး ဒေါ်ငွေမှုန်၊ သီးနှံပွဲစားကြီး ဦးမြ၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်း
ဦးသာဒွန်း၊ ကိုထွန်းမောင်၊ ဇနီး အစ်မမြရီတို့ အားလုံးကို ပြုံးရွှင်သော
မျက်နှာများဖြင့် တွေ့ရလေသည်။

“အားလုံး မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ . . . အချစ်အော်သံဆိုတဲ့ ပြဇာတ်
ကို ကျွန်တော်တိမ်ညိုနှင့် ဇနီးရွှေမှုန်တို့က ခေါင်းဆောင်မင်းသား၊
မင်းသမီးအဖြစ် တင်ဆက်ကပြဖျော်ဖြေမှာဖြစ်ပါတယ် . . . ဖျော်ဖြေ
မှုမတိုင်မီ ပြောချင်တာကတော့ ကျွန်တော့်ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုများကို
အားပေးကြတဲ့ပရိသတ်အပေါင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . ထို့ထက်
ပိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကျေးဇူးအထူးပြုသော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး
ဦးဇေယျနှင့် ဦးရီးဦးဘထွေး၊ ဇနီး အရီးဒေါ်အေးစိန် . . . ကျွန်တော်
တို့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းမှုကို သဘောတူခွင့်ပြုသော ဦးရီးဦးဘအေး
နှင့် ဒေါ်လေးငွေမှုန် . . . အစ်ကိုထွန်းမောင်နှင့် အစ်မမြရီ . . .
ကျွန်တော်တို့အပေါ်ကို နားလည်သဘောထားကြီးသော ဦးလေးမြနှင့်
တကွ အားလုံးအားလုံးရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ကျွန်တော်တိမ်ညိုနှင့်
ချစ်သူရွှေမှုန်တို့က အမြဲအမှတ်ရနေမယ့်အကြောင်း လက်အုပ်ချို့
ဂါရဝပြုပြောကြားရင်း အချစ်အော်သံပြဇာတ်ကြီး ကပြဖျော်ဖြေပါ
တော့မယ်ခင်ဗျား”

“ရွီး ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

“တိမ်ညိုနဲ့ရွှေမှုန် ရွီးမြေကျပေါင်းဖက်နိုင်ပါစေ”

“ဒီလင်ဒီမယား စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စွာနှင့် အိုအောင်မင်း
အောင်ပေါင်းရပါစေ”

ပရိသတ်များ၏လက်ခုပ်ဩဘာသံများနှင့် မေတ္တာထားပြီး
အော်ဟစ်ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးသံများကို တိမ်ညိုနှင့်ရွှေမှုန်တို့
ချစ်သူနှစ်ဦး ဝီတိစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ကိုယ်စီလည်ကြရသည်။ ပြုံးပျော်
ပြီး အော်ဟစ်ဩဘာပေးသူတွေထဲတွင် ဘူးသီးကိုလည်းတွေ့ရသည်။
တကယ်တော့ ဘူးသီးပျော်တာမဆန်း။ ဆရာမလေးသက်ထားခင်၏
ဘေးမှာ ထိုင်ခွင့်ရနေသည်ကိုး။

တိမ်ညိုနှင့်ရွှေမှုန် ဘာကိုသဘောကျသည်မသိ။ ပြုံးနေရင်း
မှ ထင်ရှားစွာထပ်ဆင့်ပြုံးရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်မိ
ကြသည်။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်
ကြသည်။

တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲက အချစ်အော်သံကို တစ်ယောက်ရဲ့
နှလုံးသားက အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

နိဂုံး

နောက်ဆက်တွဲ (၁)

တိမ်ညိုမောင်းလာသော ထော်လာဂျီ၏ဘေးတွင် ရွှေမှုန် တစ်ယောက် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့အောင်ပြောပြီး ပြုံးရွှင်ရယ်မောစွာ ဖြင့်လိုက်ပါလာသည်။

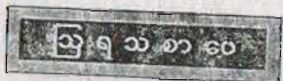
“တိမ်ညိုရယ်... နင်နဲ့ငါ လင်မယားဖြစ်ရတာ ဒီလောက် ပျော်စရာကောင်းမှန်းသိရင် နင်အဖြေတောင်းကတည်းက တစ်ခါ တည်း တန်းအဖြေပေးခဲ့ပါတယ်”

“အေးပေါ့... နင်က အဖြေမပေးဘဲ လက်ဝါးစာကျွေးလိုက် တော့ နေရင်းထိုင်ရင်းကြားက ဘူးသီးဆိုတဲ့ကောင်ကကောင်းစားဖို့ သိသိလေးပဲလိုသွားတယ်... ကံကောင်းလို့”

“တီ တီ တီ တီ”

တိမ်ညိုနှင့်ရွှေမှုန် ထော်လာဂျီမောင်းရင်း စကားပြောကောင်း နေဆဲမှာပင် နောက်မှ ဟွန်းသံပေးပြီး လမ်းကိုအရေးတကြီးဖယ်ခိုင်း နေသော ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကြောင့် ဘယ်သူများလဲဆိုပြီးလှည့်ကြည့် ရာ ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်လှသော ဘူးသီးကိုတွေ့ရသည်။

“ဟဲ့ - ဘူးသီး... ဘာဖြစ်နေတာလဲ... နင့်ကြီးတော်ကြီး သေတော့မှာမို့လို့လား”

အချစ်ဒေသံ

“အာ - ဆောဒီးဟာ ဆောဒီး... ဒီမှာလေ... ခုတစ်လော ဆရာမလေးက ကမင်းစားရတာ ခံတွင်းမတွေ့ဘူးဆိုလို့ မြို့တက်ပြီး ဆရာမလေးအတွက် စားစရာတွေသွားဝယ်လာတာ... အဲဒါ ထမင်း စားချိန် မမိမှာစိုးလို့ဟ”

လှမ်းပြီးရန်ထောင်လိုက်သော ရွှေမှုန်ကို ဘူးသီးက ခပ်လော လောရှင်းပြရင်း ဆိုင်ကယ်နှင့်ကျော်တက်ရန်ပြင်၏။ တိမ်ညိုလည်း လမ်းဖယ်ပေးရင်း ဘူးသီးကျေနပ်အောင်မြှောက်ပေးလိုက်သည်။

“ဟ - ဒါဆိုရင် မကြာခင် ဘူးသီးရဲ့မင်္ဂလာသတင်းကို ကြား ရတော့မှာပေါ့ကွာ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွာ... ဒါပေါ့... ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဘူးသီးသဘောကျပြီး ထော်လာဂျီကိုကျော်တက်ကာ ဆိုင် ကယ်အပြင်းမောင်းနှင်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး တိမ်ညိုနှင့်ရွှေမှုန်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်မိကြလေသည်။

နိဂုံး

နောက်ဆက်တွဲ (၂)

“ရွှေမှုန် ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နော်. . . ချော်လဲမယ်”
“အေးပါဟ. . . နင်ကလည်း အဖြစ်သည်းလိုက်တာ လွန်ပါ
ရာပဲ”

“ဪ - အဖြစ်မသည်းလို့ရမလား. . . နင့်မှာက ကိုယ်ဝန်
အရင့်အဟကြီးနဲ့ဟာ. . . အစစအရာရာ ဂရုစိုက်နိုင်မှ တော်ကကျ
မှာပေါ့”

“တီ တီ တီ တီ”

တိမ်ညို ရွှေမှုန်ကိုတွဲပြီး ရှာပတ်လမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်
ထွက်နေရာမှ နောက်မှလမ်းတောင်းနေသောဆိုင်ကယ်သံကို ကြားရ
သဖြင့်လှည့်ကြည့်ရာ ဘူးသီးကိုတွေ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင် - ဘူးသီး. . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ. . . မင်းကြည့်
လိုက်ရင် အမြဲတမ်းအရေးကြီးနေတာပဲ. . . ဒီမှာ ရွှေမှုန်က မပေါ့
မပါးကြီးနဲ့ကွ. . . ဆိုင်ကယ်မောင်းတာလည်း ဖြည်းဖြည်းမောင်းစမ်း
ပါကွာ”

“ဆောဒီးကွာ. . . ဆောဒီး. . . ဆရာမလေး ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး
ရန်ကုန်ပြန်သွားပြီဆိုလို့ ကားဂိတ်ထွက်အမိ လိုက်ထောင်းပန်ဖို့ စိတ်

အချစ်အော်သံ

လောနေတာနဲ့ ခုလိုဖြစ်သွားတာပါကွာ”

“ဪ - မင်းကလဲ. . . ဒါများကွာ. . . ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဖုန်း
တွေပေါလွန်းလို့. . . ကျွန်တော်လာနေပြီ ခဏစောင့်ပါဆိုပြီး ဖုန်းလေး
ကြိုဆက်ထားလိုက်ပေါ့ကွ”

“တော်ပြီ သူငယ်ချင်း. . . ငါ အဲဒီဟန်းဖုန်းဆိုတဲ့ဟာကို
ဘယ်တော့မှမကိုင်တော့ဘူး. . . ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာ ဒီဟန်းဖုန်းပဲ
ကွ”

“ဟေ - ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“အေးလေ နင်ကလဲ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့”

ဘူးသီး ဆိုင်ကယ်ကိုစက်သတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို အောက်
စိုက်ကာ အလွမ်းကားရိုက်နေသော အလွမ်းမင်းသားတစ်ယောက်လို
အလွမ်းရိပ်သမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုဟ. . . နင်တို့လည်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ. . . ဒီရွာမှာရှိတဲ့
ကာလသားတွေထဲမှာ ဆရာမလေးက ငါ့ကိုမျက်နှာသာအပေးဆုံးပဲ
ဆိုတာ. . . အဲဒါကိုဟာ ငါ့ကိုမနာလိုတဲ့ကောင်တွေက ငါ့မူးပြီးအိပ်
ပျော်နေတုန်း ငါ့ဖုန်းထဲမှာ မဖွယ်မရာအသံတွေထည့်သွားတယ်လေ”

“ဘယ်လိုမဖွယ်မရာအသံတွေလဲကွ. . . မင်းကလဲ. . . ရှင်း
အောင်ပြောစမ်းပါ”

ဘူးသီး ရွှေမှုန်ကိုအားနာဟန်ဖြင့် ပြောသင့်၊ မပြောသင့်
တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ ပြောကလည်းပြောချင်၊ ပြောရ
မှလည်း ဒီဇာတ်ကပေါ်မည်မို့ မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ ဆက်ပြောပြသည်။

“ဟိုဟာလေကွာ. . . ဟို ဟို. . . ဟိုကားတွေထဲက မိန်းမတွေ
အော်တဲ့အသံမျိုးကွာ”

“ဟေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွ. . . တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်တွေကွာ”

... အဲဒါ ဆရာမလေးကို ငါကချစ်ရေးဆိုနေတုန်း ငါ့ကိုဖုန်းလှမ်း
ခေါ်တယ်ကွာ... အဲဒီမှာပဲ အား အားဆိုတဲ့ အဲဒီကားထဲကမိန်းမသံ
ကြီးက အသံပြုကြီးနဲ့ထွက်လာပါလေရော”

“ဟာ - သေပြီပေါ့”

“သေတာပေါ့ကွာ... ဆရာမလေးလည်း ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး
နှာဘူးကောင်... ဖွန်ကြောင်... နှမချင်းမစာနာဘူး ဘာညာဆိုပြီး
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ပြောဆိုထွက်သွားတာ အခုရန်ကုန်ကိုပြန်သွားတဲ့
အထိပါပဲ”

“ဟာ - ဒါဆိုလည်း ရပ်ပြောမနေနဲ့တော့လေကွာ... အမြန်
သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းလိုက်ရှင်းပြလိုက်လေကွာ”

“အေး - ဒါဆို ငါသွားပြီ”

“ဖုံး ဖုံး ဖုံး ဖုံး”

ဘူးသီး ဆိုင်ကယ်ကိုစက်ပြန်နိုးစဉ်မှာပင် ရွှေမုန့် မျက်နှာကြီး
ရွံ့မဲ့ပြီး ဗိုက်ကိုနှိပ်လေသည်။

“အမလေး - ဗိုက်နာလိုက်တာ... ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟင် - ရွှေမုန့်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဗိုက်... ဗိုက်အရမ်းနာနေလို့... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဟာ - ဟေ့ကောင် ဘူးသီး... မင်း ကားဂိတ်မလိုက်ခင်
ထော်လာရုံအပြန်သွားယူကွာ... ဒီမှာ ရွှေမုန့်ဗိုက်နာနေပြီ... မြို့
ဆေးခန်းအပြန်ပို့ရအောင်လို့”

“အေး အေး... အဲ - နေဦး... ငါက ဟို... ဆရာမလေး
ကိစ္စ... ”

“ဟာ - မင်းကလဲ... အရေးထဲမှာ ဆရာမလေးကိစ္စလုပ်
နေသေးတယ်... ဒီမှာ မင်းမျက်စိရှေ့မှာတင် ရွှေမုန့်ဒီလောက်ဖြစ်
နေတဲ့ဟာကို”

“အေး အေးပါကွာ... ငါ ထော်လာရုံပဲသွားယူလာလိုက်
ပါမယ်... ဆရာမလေးဆီသွားတော့လည်း ဘာမှမထူးပါဘူး...
ဆရာမလေးကိုလာကြိုသွားတာကလည်း သူနဲ့ယူမယ့်သူဆိုတော့... ကဲ
ကဲ - ခဏအလေးစောင့်... ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်... နောက်ဆုံး
တော့ အသည်းကွဲသမားဘူးသီးက ဘူးသီးပါပဲ... ငြော် - ဘူးသီးက
... ဘူးသီးက”

ဘူးသီး သူ့အဖြစ်ကိုသူ ယူကြိုးမရရေရွတ်ပြီး ထော်လာရုံ
သွားယူရန်အတွက် ဆိုင်ကယ်ကိုအပြင်းမောင်းနှင်သွားလေသည်။

“ဖုံး ဖုံး ဖုံး ဖုံး”

တိမ်ညိုလည်း ရွှေမုန့်ကို ထွေးပွေ့နှစ်သိမ်းထားသည့်ကြားမှ
ပင် ဘူးသီးနောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း အသံထွက်အောင်ရယ်မိလေ
သည်။

ရွှေမုန့်ကိုယ်တိုင်လည်း ဗိုက်နာနေသည့်ကြားမှပင် တိမ်ညို
နှင့်အလိုတူအလိုပါ မချီမဆုံလိုက်လံရယ်မောမိပါလေတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဟစ် ဟစ်”

ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေက F-4 ချစ်သူဇာတ်ကားကိုကြည့်ပြီး
မင်းသားလေးယောက်ထွက်လာတာမြင်ရင် ဇာတ်ကားထဲက
အတိုင်း သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်ကြပေမယ့်... သူတို့အရက်သမား
လေးယောက်လာတာမြင်ရင်တော့ မျက်နှာကြီးတွေရှုံ့မဲ့ပြီး အော့
နှလုံးနှာသူကနာ၊ အန်သူကအန်နဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြရောတဲ့လေ...

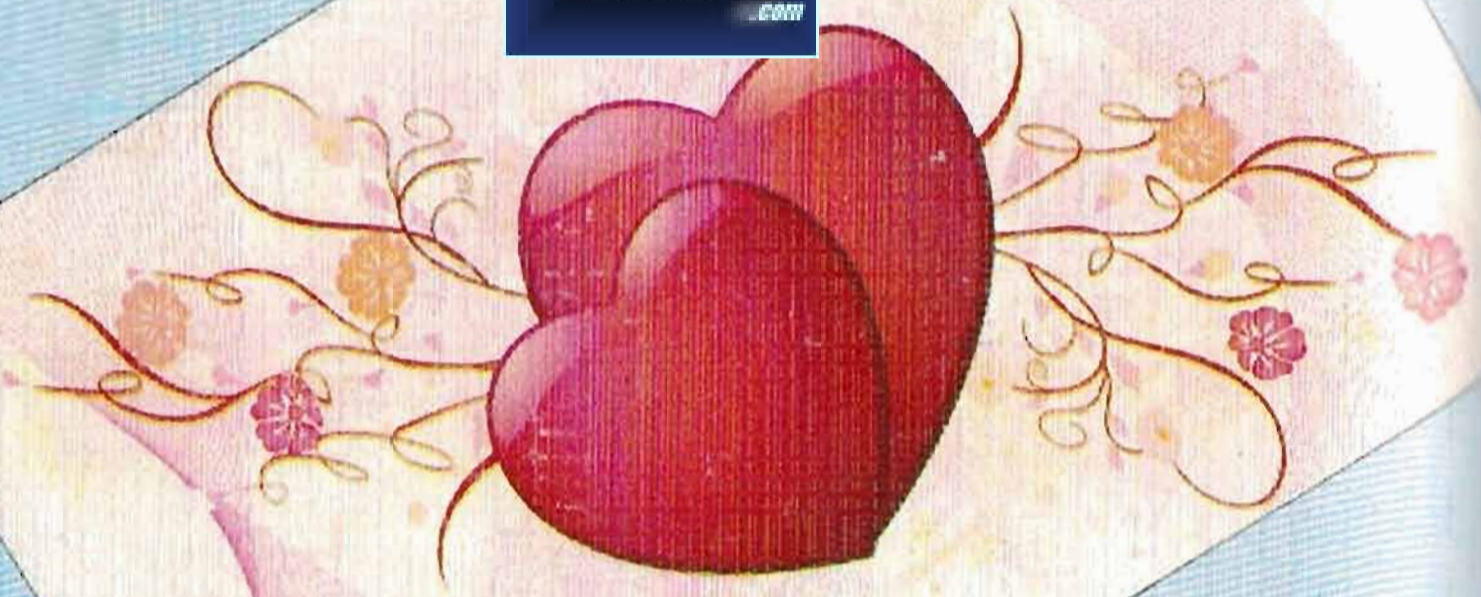
ဒါဆို သူတို့ဘယ်လိုလူတွေလဲ... ?

ရုပ်ဖိုးချစ်သူ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်
ဆက်လက်ထွက်ရှိလာပါတော့မည်။

BURMESE
CLASSIC
.COM

အိန္ဒိယ

အ
ချစ်

အေအိုင်အေ